

İLÂHİYYAT KÜLLİYYÂTI

SAYI: 25

HZ. MUSTAFA AZİZ ÇINAR

Eliyle Lütfolunan

VÂRİDÂT-I ŞERÎFELEK

* * * * *

Derleyen ve Yayan:
İlâhiyyat Kùltür Te'lifleri
Basım ve Yayım Derneği

İSTANBUL
1988

İLÂHİYYÂT KÜLLİYYÂTI

SAYI — 25

HZ. MUSTAFA AZİZ ÇINAR
eliyle lütfolunan

VÂRİDÂT-I ŞERÎFELE

—ooOoo—

Derleyen ve Yayan :
İlâhiyyat Kültür Te'lifleri
Basım ve Yayım Derneği

İSTANBUL
1988

ÖNSÖZ

Eski Kadıköylü Mustafa Aziz Çınar Bey (1900-1979) irfan sahibi, son derece zarif, merd, sohbeti tatlı, sevilen, sayılan bir zattı. Ömür boyu tasavvufu meşgul olmuş, sohbetlerinde İslâmî tasavvuf konularına geniş yer vermişti. Kitabın adından da anlaşılacağı gibi bu türdeki düşünce ve yorumları, gönlünden kaynaklanıyordu. Günün herhangi bir saatinde aldığı ilhamları, hemen defterine yazardı. Birkaç yakını tarafından derlenen ve toplanan bu ilhamları (**Varidât-ı Şerifeler**) başlığı altında bastırarak istifadeye arzetmiş bulunuyoruz.

(Varidât); kâinatın yaratılışına aid bir kudsî Hadîs'in ifade ettiği gibi, aşkı esas alan tasavvufun ana ilkelerine bağlı kalarak oluşmuş; Allah aşkı ve saygısı, Yüce Peygamberimize, ailesine ve yakınlarına duyulan saygı ve hayranlık, insan ruh ve ahlâkının yücelmesi, dünya ve âhirette huzur gibi ezeli ve ebedî konulara yönelmiştir.

Eser muhteviyâtını kaleme alarak yakınlarına nakleden değerli zâtı hürmet ve rahmetle anar; okuyanların bu kaynaktan feyiz almalarını dileriz.

Adnan Giz

KISIM: 1

1956 senesinden 1958 sonuna kadar
gelen Vâridât-ı Şerîfelerden
seçilmiş olanlar

(Kabr-ı şerîf)

10.8.1956
Cumartesi

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES

**Bilmez idik bilmezliğimizi
Atamadık benliğimizi
Senlik ve benlik dâvâsını güderiz.
Yanlış doğru sanub gideriz.
Gel imdi sana deyeyim.
Hakdan halka öz vereyim.
Gâfil olmak istemezsen Hakdan
Bırak geç talebden.
Hak dilediğini ihsan eder.
Sırrına bir ânda âgâh eder.
Taleb et Hakdan.
Mahrûm kalma aşkdan.
Kalbin sırlanınca âgâh edersin.
Sır-ı tevhîdle ezkâr edersin.
Hâdim-i Hak ol, gir bağ-ı vahdete.
Sun câm-ı aşkı ehl-i tevhîde.**

Gelsün görsünler eş'ârı.
Tefekküre sevk et efkârı.
Kevser-i Hakdarı nûş edüb sâki ol.
Sarây-ı tevhîdde bâki ol.
Allaha emânet; ihvâna selâmet.
Hu meded, eyvallah.

— LUGATLAR —

Vâridât-ı Şerîfe: Cenâb-ı Hakkın lütfu ile akla gelen, yüksek dereceli kıymetli bilgiler, mânevî kazançlar **Allah bes:** Allah yeter. **Der heme ân Zülcemâl bes:** Her an Cemâl Sâhibi yeter. **Taleb:** İstek; isteme. **İhsân:** Bağışlama; Lutuf **Âgâh:** Bilici. **Tevhîd:** Bir kılmak; Birleştirmek. **Ezkâr:** Zikirler. **Hâdim:** Hizmet eden. **Eş'âr:** Şiirler. **Efkâr:** Fikirler. **Nûş:** İçmek. **Sâki:** İçecek dağıtan **Bâki:** Ölmez; Kalıcı.

*

(Kabr-ı şerîf)

19.10.1956
Cumartesi
Saat 17.10

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES

Gelüb vecde Allah dedik; Tevhîde gelüb nârezen olduk.
Nay, mıtrıbla rakkas olduk. İllallâh deyüb Hu'da karar
kıldık.

Yine fermân oldu yâ Hay-yul Kayyûm
Ba's-ü bâdel mevt sırrına âgâh olduk.
Bizi bulan kalbde ârâm oldu.
Dü cihândan geçtik yek cihân olduk.
(18) bin âlemde cevelânız. Ne iç kaldı ne dış.
Ne yaz kaldı ne kış. Buldu gönül cânânı, bahâr oldu.
Âşık anlasun dilimizden. Ârif anlasun sırrımızdan.
Sabr et ey Aziz, sana verdik özümüzden.
Sun yârân-ı bâ-sefâyâ göz'ümüzden.

**Devam, ederiz. Kelâm ederiz. Selâm ederiz.
Ne giden var ne gelen.
Ne şundan ne bundan. Hep O, hep O.
Bâkî Hu. Eyvallah.**

(Kabr-ı şerîf)

5.10.1957
Cumartesi
Saat 17.00

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Levh-i Mestûrdan eyle testîr
Nîmet-i feyz ezelden takdîr.
Mânâ-ı kitâbı kalbe dokurum.
Zâhir kelâmı, bâtından okurum.
Enginden derin mânâ taşırım.
Mânâdan maddeye fermân taşırım.
Sanmasınlar bunlar senin, benim.
Ben varmıyım ki sen olasın
Hakdan istedin, Hakdan bulasın.
Gelüb bâb-ı Rahmetden feyz diledin.
Feyzin alub veresin.
Tükenmez hazînedan dolasın.
Selâmetde olasın. Hakikatta kalasın.
Mârifeti bulasın.
Hamdülillah. Eyvallah.**

— LUGATLAR —

Dü cihân: İki cihân. Dünya ve âhîret. **Yek:** Bir. **Cevlân:** Gidib gelme **Yârân-ı bâ sefâ:** Sefâlı dostlar. **Göz:** Su kaynağı. **Levh-i Mestûr:** Yazılmış levha. **Testîr:** Yazmak (İhtirâma şâyân şeyi). **Zâhir:** Ortaya çıkıp görünen. **Bâtın:** İçeri; gizli; İç. **Feyz:** İhsan; manevî ilerleme; Kerem. **Mârifet:** Bilgi; İlim; Hüner.

*

(Kabr-1 şerîf)

23.11.1957
Cumartesi
Saat 16.10

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Ne zâr eylerim ne de şekvâ
Hâlîme ederim bin hamd ü senâ.
Bu rûh-u latîfe ol âşinâ.
Ervâh-ı kadîmden gelen merhabâ
Dilzâr olmadan gülzâr olmaz.
Bağ harâb olmadan gülistân olmaz.
Akşam olmazsa sabah olmaz.
Fâsık olmazsa vahdet olmaz.

— LUGATLAR —

Zâr: İnleyen. **Şekvâ:** Şikâyet. **Âşinâ:** Tanıdık; Yakîn. **Ervâh:**
Rûhlar. **Kadîm:** Çok eski. **Dil:** Gönül. **Güüzâr:** Gül bahçesi.
Fâsık: Hak yolunda olmayan; Günahkâr.

*

(Kabr-1 şerîf)

26.4.1958
Cumartesi

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Derd demek, dermân demektir. Her ikisi de hakdır.
Sen Hakda olunca, her ikisi de sende olur.
Sanki sen, sende misin; Tahsîl-i rızâ nerededir bilirmisin.
Hüner oldur ki; cefâyı sefâ yapmaktır.
Cefâsız sefâ neye benzer.
Hiçlik dilimizde, varlık içimizde.
Bu böyle olunca hepinizde.
Zevki aramayın içinizde.

**Kazâ-ı kadere boyun eğmeyen,
Hâlinden dâim şekvâ eyleyen.
Bu yol âna baîddir.**

*

(Kabr-ı şerîf)

3.5.1958
Cumartesi

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Yârân-ı bâ-sefâya selâm olsun.
Hakka tâlib olan erlere kapumuz açık olsun.
Sana söylediğimiz, mecmûa-i irfân olsun.
Sohbet-i yârânda çeşne-i nevbahâr olsun.
Lezâiz lezzeti tadanlara aşk olsun.
Meydâne gelen uşşâka, bu aşk helâl olsun.
Bî nasîb nâ-puhteye harâm olsun.
Sırr için serden geçenlere eyvallâhımız olsun.
Ser verdik sırrı bulduk.
Cân verdik, cânânı bulduk.
Vefâ gösterdik, sefâyı bulduk.
Dört mevsimi bir eyledik, bahârı bulduk.
Bî fütûr olub Hakkı bulduk.
Ref'-i taleb eyledik, matlûbu bulduk.
Sana bir öz söz diyem:
Hoş gör; Hoş görün.
Kırma; Kırılma.
Dilersen mazhar-ı feyz-i Hüdâ;
Sabur, tahammül, hamd ve senâ.**

**Yâ Rabbül-cemîl yâ Settâr-ül uyûb, yâ Gaffâr-üz
zunûb**

**Meded Allah, meded Allah, meded Allah.
Hâzâ min fazl. Elhamdülillâh.**

— LUGATLAR —

Tahsîl-i rızâ: Hakkın hoşnutluğunu kazanmak. **Kazâ-ı kader:** Mukadderâtın zûhura gelmesi. **Baid:** Uzak. **Mecmûa:** Seçilmiş şeylerin yazıldığı teftir. **Yârân:** Dostlar. **Çeşne:** Çeşni; Lezzet. **Nevbahâr:** İlbahar. **Lezâiz:** Lezzetli şeyler. **Lezzet:** Tad. **Uşşâk:** Âşıklar. **Bî-nasîb:** Nasibsiz. **Nâ-puhte:** Pişmemiş; Ham. **Ser:** Baş. **Bî fütûr:** Usanmasız. **Ref'**: Kaldırmak; Bırakmak. **Taleb:** İstemek. **Matlûb:** İstenen. **Mazhar:** İyi şeye erişmek. **Settâr-ül uyûb:** Ayıpları örten. **Gaffâr-üz zunûb.** Günahları af eden.

*

(Kabr-ı şerîf)

13.5.1958
Salı
Saat 18.55

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

(HUSÛL-U MURÂD; VUSÛL-U HAK beyânındadır.)
— TERK-İ TALEB: BÎ İSTÎCÂL; TEVEKKÛL; SABUR.—

Talebi terk eden, matlûb-u Hak olur. Müstâcel olmayan, müteennî olur. Mütevekkil olan, asla mahrûm kalmaz. Sabûrlu olan, mutlak Hakka vasil olur.

İmdi gel dinle sözüm:

Vasl-ı tarîk; Kurbiyet-i Hak; Âşinâ-nı Hak.

Herbiri bir kitâb. Açalım fasl-ı bahârı.

Bülbül olub oku sahifaları.

— LUGATLAR —

Husûl-u murâd: İstenenin hâsıl olması. **Vusûl:** Erişme. **Bî isticâl:** Acelesiz. **Tevekkül:** Allaha güvenmek. **Sabûr:** Sabrı çok. **Müstâcel:** Acele yapılması lâzım; aceleli. **Müteennî:** İşinde acele etmeyip sebat ve temkîn ile hareket eden. **Mütevekkil:** Tevekkül eden. **Vasl-ı tarîk:** Yolun ulaşması. **Kurbiyet:** Yakınlık. **Fasl-ı bahâr:** İlbahar.

*

(Kabr-ı şerîf)

21.5.1958
Cumartesi
Saat 18.25

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Ey sâil-i feyz-i Hüdâ!
Derûnuna imlâ oluyor sır-rı Hüdâ.
Cezbe-i Rahmân; Sır-rı Sübhân.
Fehm-i Yezdân; Hıfz-ı Furkaan.
Âşinâ-i ervâh; Sohbet-i irfân.
Ru'yet-i hak; Tarh-ı kesâfet.
İktisâb-ı letâfet; Mazhar-ı Hak; İzhâr-ı hakîkat.
Verildi bunlar. Secde ettik, hamd ettik.
Hâzâ min fazlı Rabbî. Elhamdülillâh.

— LUGATLAR —

Sâil: İsteyen. **Derûn:** İç. **İmlâ:** Yazdırma; doldurma. **Fehm:** Anlama. **Yezdân:** İlâh; Mâbûd. **Hıfz:** Saklama; Ezberleme. **Furkan** (a uzun): (Hakkı bâtıldan) ayıran; Kur'ân-ı Kerîm. **Ru'yet:** görmek. **Tarh:** Atma; atılma. **İktisâb.** Kazanma. **İzhâr:** Meydana çıkarma.

*

(Kabr-ı şerîf)

5.7.1958
Cumartesi
Saat 16.40

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

(DER BEYÂN-I HAK — MÜNÂCÂT)

Dediler, diyorlar, diyecekler.
Hepsi de diyene gidecekler.
Bilen az söyledi, öz söyledi.

Katre, ummânın hasretiyle inledi.
Ummân, katreyi deryâ eyledi.
Katre kendini deryâda yok eyledi.
Ammâ varlık âleminde seyrân eyledi.
Gözdü, göründü hemân sır eyledi.
Vuslat perdesine varanlar fâş eyledi.
 Gidenler vuslatda; kalanlar hasretde,
 Teselli buldular ancak sohbetde.
 Sîne çâk, yardan haber beklediler.
 Haber gelince raks edip iyd eylediler.
 Bendir ile nây ile tesbîh eylediler.
Âşıkın nefesi bir dem âyet olur.
Âşık susar, mâşûk kalbde söyler.
Öyle cânlar geldi ki, cânânı mukim oldu.
 Ey cânların cânânı.
 Âşıkların sübhânı.
 Sensiz bırakma bu cânı.
 Ben ne eyleyim cihânı.
Kimine Selâmî, kimine Seyrânî, kimine Melâmî dedirttin.
Cür'et verdin bu ednâ kuluna.
Sığındım rahmetine mağfiretine.
Yalvarırım düşürme hasretine.
Muhtâcım lutfuna, ihsânına.
Bu abd-i ahkarı bağışla, mâşûkda tükenen âşıklar
 hürmetine.

Devâm-ı niyâz; Kabûl-u dua
Sudûr-u Şurûh
Mest-i ezel ve ebed
Elfâtîha

— LUGATLAR —

Fâş: Meydana çıkmış; açıklama. **Sîne çâk:** Gönlü parçalanmış.
İyd: Bayram. **Mukim** (i uzun): İkâmet eden; Yerleşip oturan. **Ah-**
kar: Çok değersiz. **Sudûr-u şurûh:** Açıklamaların zuhûr etmeleri.

(Kabr-ı şerif)

9.8.1958
Cumartesi
Saat 15.40

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Abdin âcizi, Hakkın eri.
Teslimiyet-i tâmme, îmân-ı kâmil.
Ne düşer teşvişe, ne şûrişe.
Ekser nâsda âdet olan, dervişde kabahat olur.
Sâlik-i hakîkî, kefâretini sıhhatinden öder.
Âlem-i letâfet, âlem-i kesretten doğar.
Güneş görmeyen meyva ham kalır.
Ateş görmeyen cevher olur mu.

Kaalden hâle gelenler, kaallerini hâl ettiler.
Eslâf dan Ahlâfa mîrâs ettiler.
Ahlâf da ensâle terk eder.
Zencîr-bend-i aşk, ezel ebed
Allah Samed, ve lillâhil hamd.

— LUGATLAR —

Tâmme: Tam olarak. **Teşvîş:** Karmakarışık etme. **Şûriş.** Kar-
gaşalık. **Sâlik:** (Mânevî) Yolda giden; Ehl-i tarîk. **Kefâret:** Gü-
nâhın affı için verilen. **Kesret:** Çokluk. **Kal** (a uzun). Söz. **Eslâf:**
Öncekiler. **Ahlâf:** Sonrakiler. **Ensâl:** Nesiller. **Zencîr-bend:** Zin-
cirle bağlı. **Samed:** Dâim ve Bâkî ve mutlak Mâlik olan.

*

(Kabr-ı şerîf)

31.8.1958
Pazar
Saat 13

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

(ŞEKDE HAK YOKDUR)
(LÂ ŞEKDİR HAK)

Hakka yakîn olan, şekten uzak olur. Ve iktidârında kurbîyet, basîret; abdin ihtiyârında değildir. Her ikisi de Kaadir-i Mutlak, Fâil-i Muhtâr olan Hakkındır.

İrâde-i ezeliye ile dest-i Hakki, dâmen-i Mürşidi tutan abd; katar-ı Hakka dâhil olur. Yine ezeli nasîbe göre şekden kurtularak vâsıl-ı Hak olur. Sâlikde: Şek ibtidâda «hayâl ve şuûr dışı azâb», ortasında «mücâdele, mucâhede», Sonunda «müşâhede ve huzûr» dur. Buna (Mü'min-i Kâmil) denir.

Bütün avâlim tek bir noktada ayân olmadıkca (Mürşid-i Kâmil) olamaz.

— LUGATLAR —

Şek: Şüphe; Tereddüt. **Basîret:** (Kalb gözüyle) görme. **Fâil-i Muhtâr:** İstedîği gibi hareket eden. **Dest:** El. **Dâmen.** Etek. **Vâsıl:** Ulaşan. **İbtidâ:** Başlangıç. **Avâlim:** Âlemler. **Mucâhede:** Uğraşma; Gayret. **Müşâhede:** Açıkca görme. **Kâmil:** Olgun; Noksansız.

*

(Kabr-ı şerîf)

13.9.1958
Cumartesi
Saat 16.30

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Kendin bilene, söyletti.
Hasretini çekene, özletti.
Yâr yolunu gözletti.

Nefsini bilene kelâm, hicâb olur.

Sır-ı arefe erenlerin kelâmı, hak olur.

İbtidâda âşık, sâlik bu kelâmı fehmetmez. Ammâ zevkiyâb olur. Sokulur, bir daha dinlemek ister. Vakti hulûl eder. Nisbet nasîbi verilir.

Gıdâ-ı Hakla hazm-ı envâr, keşf-i enzâr, letâfete urûc, Bezm-i Âliye duhûl, esrâra nüfûz eder. Hâli burhan istemez. Burhân kendi olur. Yokluğun mebde-i işte burada başlar. Abdiyet zevki burada tamâm olur. Abdin bu mer-tebedeki zevki, Hakkın zevki olur.

Hakkın rızâsı tamâm olur.

Hâlîk mahlûk, âşık Mâşûk, âbid Mâbûd, zâhir bâtın, arz ve semâ birleşince buna «vuslat» denir.

Dâvâ bilmekte ammâ bilende de dâvâ yoktur.

Arzın merkezi bir nokta.

Bir nokta sığmadı arza, çıkdı eflâke.

Rahmet olup düştü arza.

Hâzâ min fazlı Rabbî.

Velillâhil hamd.

— LUGATLAR —

Hicâb: Utanma; Perde; Kendini kusurlu bulup göz önünden çekilme. **Arefe:** Bildi. **Hulûl:** Erişme. **Nisbet:** İlgi; Taalluk. **Enzâr:** Nazarlar, bakışlar. **Urûc:** Yükselme. **Bezm-i Âlî:** Yüksek (sohbet) meclisi. **Duhûl:** Girmek. **Nüfûz:** İçine geçmek, işlemek. **Burhân:** İsbât; Delil. **Mebde':** Başlangıç. **Eflâk:** Felekler; Gökler.

*

(Kabr-ı şerîf)

20.9.1958

Cumartesi

Saat 16.20

EÛZU BİLLÂHİ MİNEŞŞEYTÂNİR-RACİM
BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM

— (HAK İÇÜN HALKDA OLMAK) —

Zîrâ Halkdadır Hak.

Böyle olunca bir zerre de Hak.

Halkda Hakkı gören, dedi yâ Hak.

— İzâhât —

Allah zerrenin zerresinde muhît olduğuna göre, her zerre Hakdır. Şu halde dâim Hakda olan kimse, halkla ülfet edendir. Hak, ârifini halka târif eder. Sevdiğini sevdirtir.

Ârife göre sevgi bir. O da Hak olduğuna göre halkı sever.

İbâdullaha hizmet kapısı, Hakka vuslat kapısıdır.

Tâlib Hak, Matlûb Hak.

Katreler ummânın. Zerreler bir vücûtda cem' olunca buna «vuslat» denir. Bu da gâye olduğuna göre; sâlike târifde tâlim ve târif, bu olmalıdır.

Allaha emânet olalım. Hu meded Allah.

Eyvallah.

*

(Kabr-ı şerîf)

27.9.1958
Cumartesi
Saat 17.50

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM

(ZİYÂRETİ KUBÛR)

Erbâb-ı mürâcaat ve hâcât Kabr-ı şerîf ziyaretlerinde, melce'-i Hak ve merci'-i Hakkın kapularını çalmış olurlar.

Iztrâb, göz yaşı ile çalınan kapu mutlaka zâire küşâd olur. Bu kapulara gelmeyen, başka kapulardan meded bekleyen bedbaht gâfile yazıklar olsun.

Urûc eden ervâh-ı lâtif; bi iznillah nüzûl, rahmet olarak zâiri kabûl eder. Mürâcaatını, hâcâtını dinler. Rahmet kapusu her zaman ibâda açıktır.

İhlâs ile îmân ile gelen, boş dönmez.

İhvâna tebliğ olunsun. Ziyâretleri elzemdir.

Hemân Allah nasîb ve müyesser kılsın. Husûl-u murâdât ve hâcât için Elfâtiha.

—LUGATLAR—

Muhît: Etrafını kaplayan. **Ülfet:** Görüşüp konuşma; Anlaşma. **İbâdullah:** Allah kulları. **Kubûr:** Kabirler. **Hâcât:** Dilekler. **Melce':** Sığınma yeri. **Merci':** Baş vurma yeri. **Zâir:** Ziyaret eden. **Küşâd:** Açılma. **Nüzûl:** Aşağı inme. **Husûl:** Vücûda gelme. **Mura-dât:** Muradlar; İstekler.

*

4.10.1958

(Kabr-ı şerîf)

Cumartesi
Saat 15.55

EÛZU BİLLÂHİ MİNEŞ-ŞEYTÂNİR-RACİM
BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
— SÂLİK-İ MERD BİLMEZ DİRDİ,
DÂİM HAMDDİR ONUN VİRDİ.—

Ubûdiyeti noksan olan abdda:

Abdin şekvâsı, câhilin takvâsı, gâfilin iddiası zuhûr eder. Halbuki zikrin efdali «lâ ilâhe illallah»; şükürün efdali de «elhamdülillah» olduğuna göre: Cân u dilden bir (elhamdülillah) diyenin; derdi dermân, cefâsı sefâ, küdürü sürûr olur. Elhamdülillâh bütün mükevvenâtdır. Sır-ı Fâtihanın mukaddemi ve muahharı da elhamdülillahdır.

Şu halde sâlik, dâim «elhamdülillâhi alâ külli hâl» demelidir. Elhamdülillâh demeyenin takvâsı yoktur. Takvâsı olmayanın da şekvâsı çoktur. Bunları araştırmayan; gaflet kapısından çıkamaz. İddia havuzunda boğulur, helâk olur. Sâlik bîiddia olmalıdır.

Cehlin izhârı, iddiadır.

Çünkü Hak, hakîkatin müddeâsidir. İkilikten, cehilden kurtulmak isteyenler, iddiadan vaz geçsünler de müşrik olmasınlar.

(Bu mukaddemenin tefsîri ve hazmı, zamâna müteallıktır).

Elhamdülillâhi alâ külli hâl. Hâzâ min fazlı Rabbî.
Eyvallah.

—LUGATLAR—

Vird: Ard arda tekrarlanan anma veya duâlar. **Evrâd:** Virdler. **Ubûdiyet:** Kulluk. **Abd:** Kul. **Takvâ:** (Kötü hallere düşmekten) sakınma. **Efdal:** Çok değerli. **Küdûr:** Kederler. **Sûrûr:** Sevinç. **Mükevvenât:** Yaradılmışlar. **Mukaddem:** Evvel gelen; Evvel. **Muahhar:** Sonraya kalmış; Son. **Alâ külli hâl:** Her hâl için. **Cehl:** Bilmemezlik. **Müddeî:** İddia eden; Dâvâ eden. **Müşrik:** (Allaha) ortak koşan. **Mukaddeme:** Ön söz. **Müteallik:** Bağlı; İlişkili.

*

(Kabr-ı şerîf)

11.10.1958
Cumartesi
Saat 17.05

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Sâlik, geçmişdeki ma'siyeti ve gelecekteki ahvâli ile meşgûl olmasun. Ancak hâlindeki aksaklığı teemmül et-sin. İşlediği hatâyı heman derk eyleyüb istiğfâr eylesün. Hakîkî bir dervîşin ihlâsı, sıdkı, sadâkatı; mâzîsini siler.

Sâlikin ne mâzîsi, ve hâli ve ne de istikbâli yed-i ih-tiyârında değildir. Affa şâyân olan kul, dervîş olur. Der-vîşin hâlini Allah bilir. İstikbâlini de Allah hazırlar. Halk-dan istiğnâ, Hakdan istiâne başlar. Muîn, muîni olur. Mu'-îni Hak olanın ne endişesi ne de pervâsı kalır. (İyyâke nâ'-budu ve iyyâke nestaîn) sırrı mütecellî olur.

Muhakkık bir dervîşin abdiyeti, bin pazarlıklı zâhit-den bin kerre efdaldir.

Sıdk, sadâkat ve ihlâs ile zevk-i ubûdiyeti; Cenâb-ı Hak cümlemize nasîb ve müyesser kılsın; âmîn. Elfâtîha.

—LUGATLAR—

Ma'siyet: Suç; Günah. **Teemmül:** Etraflıca düşünme. **Mâzî:** Geçmiş zaman. **İstikbâl:** Gelecek zaman. **Yed:** El. **İstiğnâ:** İhti-yaçsızlık. **İstiâne:** Yardım isteme. **Mu'in:** Yardım eden. **Muhak-kık.** Gerçeği arayan.

*

(Kabr-ı şerîf)

18.10.1958
Cumartesi
Saat 16.40

EÛZU BİLLÂHİ MİNEŞŞEYTÂNİR-RACİM
BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM

— SIRÂT-I MÛSTAKÎM—
(ALLAH YOLU)

Abd istikametini tâyin edemez: İlim, müsbet de olur menfî de. Doğru yolun rehberi, Mürşiddir. Mürşid Hakdır. Ölçüsü akl-ı selîmde, tesbîti vicdanda hâsıl olur. Hidâyet Hâdîden ihsan olunur.

Abd, tarîk-i müstakîme girer. Bu yolun müntehâsı yoktur. Ancak zât mertebesine varanda keşf-i hakîkî ve esrâr-ı Sübhânî mütecellî olur.
(İhdinas sırâtal müstakîm) âyet-i celîlesi, kulu âyet kılar. Ondan sonra kemâl, sonra da cemâl görünür. Rabbim müyesser kılsın. Âmîn. Elfâtîha.

*

(Kabr-ı şerîf)

25.10.1958
Cumartesi
Saat 16.55

Eûzu Billâhi Mineşşeytânir-racîm
BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

(RABBİN NÎMETLERİ ÂMMEYEDİR.)

İşte güneş, su, hava; nâmütenâhi görünen görülmeyen, duyulan duyulmayan.

Abd-i hâs dileğinde niyâzında, yalnız kendisi için istemez. Âmme için taleb eder.

Sen senin misin ki benim diyessin. Sen ve ben kalkınca yalnız (O) kalır. O da Rabbül-âlemîn olduğuna göre,

âlem bir küll'dür. Küll'den ayrılan zerre zâyi' olur. İnfirâk, iftirâk, hasret, hüsrân husûle gelir. Dalâlet burada zuhûra gelür.

(Sırâtellezîne en'amte aleyhim. Gayril magdûbi aleyhim veleddâllîn.) âyet-i celîlesi sırrı ile abd, dalâletten kurtulur. Zerre, küll'e iltihâk eder. İşte buna «vahdet» denir. Tevhîd ehli buna âgâh olmuştur.

Bu sırrın, sırrı da vardır. Bu bir makaamdır. Zamânı hulûl edince bu makaama girilir.

Cenâb-ı Hak nasîb ve müyesser kılsın. Âmîn.

Subhâne Rabbike Rabbil izzeti ammâ yasifûn, ve selâmun alel Murselîn. Elfâtîha

— LUGATLAR —

Hidâyet: Doğru yola girme. **Hâdî:** Doğru yola sevk eden. **Sırât:** Yol. **Müstakîm:** Doğru; Düz. **Müntehâ:** Son. **Âmme:** Umum; Herkes. **Nâmütenâhi:** Sonsuz. **Küll:** Bütün. **Zâyi':** Yok; Kayıp. **İnfirâk:** Ayrılma. **İftirâk:** Ayrılık; Dağılma. **Dalâlet:** Doğru yoldan sapma. **İltihâk:** Katılma.

*

(Kabr-ı şerîf)

29.11.1958
Cumartesi
Saat 16.15

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— (Ezkârın Efkâr,
Efkârın Ezkâr Olsun.) —

Abd'de ezkâr ile tefekkür husûle gelir. Zîrâ ezkârda, Rabbin sıfâtı mündemiçtir.

Evvelâ sâlik ezkâra müdâm olur. Kurbiyet ve ünsiyet-i Hak peydâ olur. Lezâiz-i mâneviye râyihası ile sâlik, mest olur.

Bu koku eşyâdan alınur. Nisbî kanâat-ı dünyevîye, sabur ve tahammül elde edilir. Bu abd için, sâlik için, bir mazhariyeti Hüdâdır. Nimettir.

Bundan öte, nice derinden derûndan istişâm olunan râyiha-i tayyibe-i Zâtiye vardır ki; bu her sâlikin kârı ve nasîbi değildir. Çünkü bu, ezkârla taleble elde edilmez.

Bu, bî savt-ı kelâm, bî taleb olanlardan; Zâtından dilediğine verilir. Bu irfan içre bir sırdır. Sırrı sır eylemek gerekir:

Lâ ilâhe illallah. Muhammedun resûlullah.

Aşkullah. Şevkullah.

Eyvallah.

— LUGATLAR —

Ezkâr: Zikirler. **Efkâr:** Fikirler; Düşünce. **Tefekkür:** Düşünme. **Sıfât:** Sıfatlar. **Mündemiç:** İçinde olmak. **Müdâm:** Devamlı olmak. **Râyiha-i tayyibe:** Güzel hoş koku. **Derûn:** İç. **İstişâm:** Koku alma. **Şevk:** Arzu. **Bî-Savt:** Sessiz.

*

(Kabr-ı şerîf)

31.12.1958

Çarşamba

Saat 16.30

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM

(ÂŞİNÂ-İ HAK)

Kim kıldı derûnun âşinâ

Bildiğine dedi hemân hâşâ.

Geçen eyyâmı yâd etme çünkü nâbecâ.

Tehî geçti bir ömür, oldu hebâ.

İmdi gel zâr eyleme,

Kader ve kazâ böyle.

Derviş olana ne mutlu.

Hebâ olsun o nefisle geçen ömür.

Benlik, ihtirâs, garaz, kin, şiddet, infiâl ile geçen eyyâm, ömürden ma'dûd değildir. Ölü günlerdir. Nefislerin, ihtirâsın doğurduğu ve ilim diye yutturulan, Hak ve hakîkatten uzak sözler, misâller; ruh bünyesine ezâ ve cefâ vermiştir.

İşte derviş olan kişi, bu azâbdan kurtulan ve hakîkat denizinin sâhiline varan erlerdir. Bunlar Hakkın gönüllüleridir.

Bunlar gönül yaparlar, yıkmazlar. Yapıcıdırlar. Gönül mîmârı olur, kâşâne-i aşkı binâ ederler. Uşşâkı cem edüb safâ ve zevki nûş ederler. Bir kadeh nûş ederek, ebedî mest ve ebedî hayâta girerler.

Aşısız mukallid dervişlerden ve bunların başındakilerinden Rabbim merhamet buyursun bizleri korusun. Âmîn Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Nâbecâ: Yerinde olmayan; Yanlış. **Eyyâm:** Günler. **Tehî:** Boş. **Hebâ:** Boşa gitmek. **İhtirâs:** Şiddetli istek. **İnfial:** Gücenmek. **Mâ-dût (Ma'dûd):** Sayılan; Sayılı. **Mukallid:** Taklîd eden.

KISIM: 2

1959 senesi başından 1962 sonuna kadar
gelen Vâridât-ı Şerîfeler

(Kabr-ı şerîf)

3.1.1959
Cumartesi
Saat 15.45

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— (MÜNÂCÂT — DUÂ-I MÜSTECÂB) —

(YÂ RABBÜL CEMÎL, YÂ SETTARÜL UYÛB,
YÂ GAFFÂRUZ ZUNÛB)

Nefsim şerik kıldı günâhı bana.

Kurtar beni benden sığındım Sana.

Bilinmeyen sevâb, belki büyük hatâ.

İrfânsız amel, rûha verir cefâ.

Ey Allahım! Nefsimi mağlub etmeye değilim muktedir.

Zaîfim, esîrim, âcizim, mûterifim Sana.

Sığındım kudretine, kuvvetine, merhametine,

mağfiretine.

Kurtar esâretten, kavuştur hürriyete, çıkar selâmete.

Şek çıksın, îmân girsin kalbime.

Sığındım affına, keremine, lütfuna, hidâyetine.

Levhindeki Kalemler ancak Sen tashîh edersin hatâmı.

Aşk odu bağrımı dağlasın.

Sonra merhemle kalbim şifâ bulsun

Bir katre rahmet nüzûl etsin bağırma.
Boğulsun deryâ olan katrende.
Yâ Rab. Beni şaşkın âvâre bırakma.
Dostunu dost eyle, bildir, hem-bezm eyle.
Dost Sensin. Sensiz bir âni harâm eyle.
Aduv-vu ekber nefsimdir.
Dostu Hak olanın aduvvu olmaz.
Allah Dost, Allah bes.
Bâkî Hû, Eyvallah.
Elfâtiha

—LUGATLAR—

Münâcât: Duâ. **Müstecâb:** Kabûl edilir. **Settâr-ül uyûb:** Ayıp-ları örten. **Gaffâr-uz zunûb:** Günahları bağışlayan, af eden. **Muktedir:** Becerebilen. **Mûterif:** Kusurunu bilip söyleyen. **Od:** Ateş. **Hem-bezm:** Meclis arkadaşı. **Aduvv:** Düşman. **Ekber:** Çok büyük; En büyük.

*

(Kabr-ı şerîf)

10.1.1959
Cumartesi
Saat 16.00

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— TEEMMÛL, TEENNÎ, TAHAMMÛL, TEVEKKÛL —

Hak yolu kalb yolu.

İçi sır dolu.

Dokunma ki kırılmıyasın.

Abd Mâbûdu, âşık Mâşûku, ârif irfânı hep ande buldu.

Düşün teemmül eyle; bu hâne ki kâşâne-i Lâhût olmuştur. Buna dokunmakta çok teennî göstermek lâzımdır.

Saburlu bir abdin kalbinde Allah beraberdir. Buraya

nasıl dalarsın. Mütevekkil bir kalb, her an Allaha mun-
tazırdır. Rab, sevdiğini sık ziyâret eder. Bu zâhirin, zâhi-
din işi değildir. Bunu gören ârif kişidir.

Ârifin işi kalbedir. Çünkü yüreği Hakdadır. Yüreği
Hakda olan, halk-ı cihânı buradan görür. Hakla beraber
zevk eder. Gâfil, kör ise keder eder.

Zâhir, dili ve kulağıyla zevk alır. Âşık dil ârif-i billah,
kalbinde işitir ve görür; zevkiyâb olur.

Sefâ ve cefâ, zâhir ve bâtna göre yer değiştirir. Biri-
nin sefâsı, diğerinin cefâsı olur. Rü'yet müşâhede buradan
olur.

Rabbim! Kalbimizi boş bırakma. Gayrıyı sokma. Te-
mizlet; sırta; cilâla; pas tutmasın. Sensiz zevksiz kalub pas
tutmasın. Âmîn.

Elhamdülillâh. Hâzâ min fazlı Rabbî.

*

(Kabr-ı şerîf)

24.1.1959
Cumartesi
Saat 16.15

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

(RIZÂ-İ BARİ)

— Zevk-i kurbiyyet — Azâb-ı bu'diyyet —

Allah rızâsı için yapılan, iyilik ismini taşıyan ef'âl-i
hasenenin îfâsı kime nasîb olmuşsa; o kulun bundan faz-
la zevk duymaması ve hattâ unutması iktizâ eder. Çünkü
bunun zevkiyle meşgul olur. Nasibi azahr. Başkasına ya-
pılacak olana, sıra verilmez. Hafî ve derûnî kendine mâ-
liyyet gibi bir tehlike de melhûzdur.

Aksi olan celâl ve gazab tecellisindeki fiilde kul; ne-
dâmet, azâb ve ıztırâbı duymalı ve heman unutmamalı ki;
bir diğerine de memûr edilmesin.

Her ikisinde, abdin ihtiyârı yoktur.

Yapılıp da bilinmeyen ef'âlin kötülüğü fehm olunduğu takdirde; abdin sıyânet-i Rahmâna girdiği işâretidir. İrfânın elifbâsı budur. Âdât ve teâmül hükmünde sevâb bilinen, nice yapılagelmekte olan hatâlar hattâ günâhlar vardır ki; bunlar bu elifbânın kitabında okunur. Ondan sonra âdem olmak hevesi belirir. Salâtı salâh; Salâhi da salât olur. Münâcâtı da mîrâc olur. Kalbi şefik, beyânı rakîk olur.

Rabbim «zevk-i kurbîyyet»i nasîb, «azâb-ı bu'diyyet» den emin eylesün. Âmîn.

Selâmun Seyyidel Murselîn.

Elfâtiha

— LUGATLAR —

Teemmül: Etraflıca düşünme. **Teennî.** Yavaş ve dikkatli hareket. **Muntazır:** Bekleyen, gözeten. **Zâhir:** Dış görünüş (e göre fikir yürüten kişi). **Zâhid:** İbâdetinde devamlı, fakat hakikat bilgileri noksan olan kişi. **Rızâ-ı Bâri** (i uzun): Yaradannın hoşnudluğu. **Kurbîyyet:** Yakın oluş. **Bu'diyyet:** Uzak olmaklık. **Ef'âl:** Fiiller. **Fîil:** (Yapılan) iş. **Hasen:** Güzel. **Îfâ:** Yerine getirme. **İktizâ:** Lâzım gelme. **Hafî:** Gizli. **Melhûz:** Hatıra gelen. **İhtiyâr:** Kendi isteğiyle hareket etme. **Sıyânet:** Koruma, himâye. **Âdât:** Âdetler. **Teâmül:** Gelenek. **Âdem:** İnsâniyeti yüksek kişi. **Salât:** Nemaz. **Salâh.** İyilik; Sulh. **Mîrâc:** Göğe yükselme. **Şefik:** Merhametli ve seven. **Rakîk:** İnce; Yufka.

*

(Kabr-ı şerîf)

7.2.1959
Cumartesi
Saat 16.50

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— YÂR ve AGYÂR —

Dostu Hak olanın, — Hakkın dostu olursa — agyârı da yâr olur. Agyârın zararı, Hakdan ayrı yâr arayanlarda vuku bulur. Zurefâ fuzelâ, sulehânın hepsi urefâ ola-

maz. Ammâ urefâda hepsi mündemiçtir.

Gönlünde Allahdan gayrisine yer vermeyen âşık-ı sâdık ârif, agyârın savletinden değil, yârin gücenmesinden korkar.

Gönül pazarında agyârın metâi bulunmaz ve satılmaz.

Yüreğini Allaha ver.

Sığın Âna. Havf gider, emniyet gelir.

Îmânın emin, cânın emin, Hak muînin olur.

Dost Hak. Hak Dost.

Yâ Vedûd; yâ Latîf; yâ Selâm.

Hâzâ min fazlı Rabbî

Elhamdülillâh.

— LUGATLAR —

Agyâr (Ağyar): Gayriler; Başkaları; Diğerleri; Yabancılar.
Zurefâ: Zârifler. **Fuzalâ:** Fazıllar; Olgun adamlar. **Sulehâ:** Sâlihler; Doğru insanlar. **Urefâ:** Ârifler; İrfân sâhibleri. **Savlet:** Saldırmak. **Metâ:** Satılık mal. **Vedûd:** Muhabbeti çok olan (mahlûkâtına).

*

(Kabr-ı şerîf)

1.3.1959
Pazar
Saat 15.25

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Libâs-ı nefsdan tecrîd olmak, müşküllerin en büyüklerinden biridir. Buna muvaffak olmak da abdin yed-i iktidârında değildir. Meğer Hak merhamet ede, lütf ede.

Yalnız ezkâr ve evrâda sıdk ile müdâvim olan ve buna Rabbın inâyetiyle muvaffak olanda, nefs libâsı daralır.

Ve ruh bedenini sıkmağa başlar. Soyunmaklığın ibtidası ve mazhariyeti; inâyet-i Hak, şefâat-ı Resûl ve himmet-i Pîrân ile mümkün olmağa başlar.

Soyunmak bir devre-i istihâle geçirir. Zarf kalkar. Mazrûf, libâs-ı Hakka bürünür. Bu (Mûtû kable en temûtû) mazhariyeti ve sırrıdır. Bunlar cânlarını Cânâna kurban edenlerdir.

Firkatdan halâs, vuslata nâil olan bu cânlar; ölüm sırasını savmış, ölmezlerden olmuşlardır.

Rabbim bunlardan eylesün ve esbâbını teshîl ve ihsân buyursun. Amîn.

Seyyidel mürselîn.

Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Libâs: Giyim kuşam. **Tecrîd:** Soyunmuş. **Yed-i iktidâr:** Gücünün elinde. **Müdâvim:** Devam eden. **Himmet-i Pîrân:** Pîrlerin lütufkârlığı. **İstihâle:** Değişme. **Mazrûf:** Zarfın içinde olan. **Firkatdan halâs:** Ayrılıktan kurtulma. **Nâil:** Kavuşan **Esbâbını teshîl:** Sebeplerini kolaylaştırma.

*

(Kabr-ı şerîf)

4.4.1959
Cumartesi
Saat 16.50

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Kişi, Kelâmiyle hâlin ifâde eder.

Mezheb kavga, meşreb muammâ.

Çıkılmaz bir dâvâ; Bir ömür hebâ.

Ger tâlib-i irfân isen kavgasız ol. Açık ol, sâf ol, geç dâvâdan. Dağdağalı nizâlî ömür; heder olmuştur, hebâ olmuştur.

Dolaş âlemi. Gel gir kalb bezmine : nice letâfet menkûş.

Seyr eyle, dinle sazı, zevki bul. Budur mârifet, budur vahdet.

Vahdet ehli, mârifet ehli gayri ile meşgûl olmaz.

Çünkü zevkden kedere, kimse tâlib değildir.

Sohbet güzel ammâ, nâ-ehil ile değil.

Ehlini ehil olan bulur.

Mezhebimiz Hak, meşrebimiz Aşk. Bunları birleştirene ehl-i tevhîd denir. Tevhîd ehli; ehl-i Hakdır, ehl-i aşkıdır. Safâ veren sohbet bunlarla edilir. Bunlar da az bulunur.

Anın içindir ki, sâlikin sohbeti tahdîd edilmelidir. Şek, teşvîş keder verir, azâb verir. Sâlik zevklenmeli, neşelenmelidir. Bu ilâhî neşe ve zevki ancak, ehl-i tevhîd ve ehl-i irfân verir.

Dikkatli olmalı. Temkînli bulunmalı. Nâ-ehillerden Rabbim korusun ve zevk-i ilâhîyi nasîb buyursun. Amîn.

— LUGATLAR —

Mezheb: Gidilen yer, yol. **Meşreb:** Gidiş; Tavır; Huy. **Nizâ:** Çekişme; Anlaşmazlık. **Heder:** Boş yere sarfolma. **Menkûş:** İşlenmiş. **Nâ-ehil:** Ehil olmayan. **Ehil:** Anlayışlı; Bilgi sahibi; Erbâb. **Tahdîd:** Sınırlanmış. **Temkînli:** Ağır başlı; Vakarlı; Uslu.

*

(Kabr-ı şerîf)

9.4.1959

Perşembe

(İyd-i Fıtr)

(Ramazan Bayramı)

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM

İyd Abdin

İyd Hakkın.

Yüreğini Hakka ver.

Hak sende olsun.

Her gün iyd olsun.

Amîn.

(Kabr-1 şerîf)

22.4.1959
Çarşamba
Saat 16.10

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Ol sâlike de ki: Varlık âlemine; onun Sâhibine, Şâhına, Mâlikine, Hâkimine, hülâsa Hakka varanlar, ne yoldan geçtiler bilirler mi?

Yokluk, mahrûmiyet, ıztırâb, yorgunluk, illet, zillet, killet, hakîr, fakîr; Bunları gören, bu yolun imtihanını verdi. Varlık buldu. Muvaffak ve zinde oldu. Sıhhat buldu. Azîz oldu, ganî oldu, îtibâr buldu.

Hakka vuslat için, mekteb-i irfâna girilir. Anların dersleri bunlardır.

Fâniyetdeki zâhirdeki cefâ; bakaada bâtında sefâdır. Şu halde zâhir bâtın, cefâ sefâ yekdiğerinin mütemmimi-dir.

Hakdan haber alan kişiye ârif dediler. Hak sabûrdur. Sabır edemeyen mahrûm kaldı; eden erdi murâda. Allah saburluları, mütevekkileri çok sever. Onları mutlaka sevindirir, mükâfatlandırır. Kur'ân böyle söyledi. Ayeti olan ârif de böyle târif etti.

Bizden niyâz, Hakdan inâyet. Rabbim duâ-i âcizânemi-zi kabul buyursun, âmîn. Amîn.

Seyyidel Mürselîn, maas salavât
Elfâtiha.

*

(Kabr-1 şerîf)

25.4.1959
Cumartesi
Saat 17.00

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Tâlib-i Hak olan sâlike de ki:

Derd elem, zevk ve neşe her ikisi de derûndir; sonra zâhir olur.

Derdin büyüğü; îmanda şek, ef'âlde atâlet olandır. Zevk ve neşe ise; îmânı kavî, ef'âli sehl olandır.

Kendini her gün vezn ile ayarla. Muvâzene husûl bulsun. Yoksa şunun bunun noksanı, bunun fazlası, şunun letâfeti, bunun kesâfetiyle meşgul olan kimse; dermân bulamaz. Kesâfet müntakildir. Yüklenir; terâzisi de, muvâzenesi de bozulur. Bu kervan, hem âtil hem de bâtil kalır. Hakka varamaz.

Düşünmeden, tefekkür etmeden kelâm etmek, çiğnemedен yutulan lokmaya benzer. Hazm olmayınca fâidesi yoktur. Murâkibesiz bir nefsin arzûsuyla şunun bunun kalbini kıranlarsa; nedâmetini, ıztrâbını duyuncaya ve helâlleşinceye kadar hüsrândadır.

Hüner oldur ki; harâbı mâmûr, mahzûnu mesrûr, me'yûsu müteselli kılmaktır. Bunlara «gönül mîmârı» denir. İşte Hakka kurbiyyet, vuslat bununla mümkündür.

Hoş gören, hoş göründü. Seven sevildi. Af eden, af edildi. Âharın hayrını dileyen, hayır buldu. Bunlardan zevk alan, âşik oldu. Mâşûku buldu.

İlim de, irfân da, kemâl de hep bu. Zevk bu. Bakaa âleminin pazarında bu metâlar geçer, bunlar alınur. Rabdan istiâne ederek îkaz ve irşâd ederiz. Hemân Rabbim inâyet buyursun, muvaffak eylesün; âmîn.

Elfâtîha

— LUGATLAR—

Zillet: Aşırı küçülüp alçalma. **Killet:** Az miktarda bulunma. **Zinde:** Canlı, Sıhhati tam. **Mütemmim:** Tamamlayan. **Tâlib-i Hak:** Hakkın tâlibi; Hakkı arzu eden. **Atâlet:** Durgunluk; İşden kalma. **Kavî:** Kuvvetli. **Sehl:** Kolay. **Vezn:** Tartı. **Muvâzene:** Denge. **Müntakil:** Birinden diğere geçici. **Âtil:** İşlemez. **Murâkabe:** Kontrol; Denetim. **Nedâmet:** Pişmanlık. **Mesrûr:** Sevinçli. **Me'yûs:** Ümidi kesilmiş. **Mütesellî:** Teselli bulan. **Âhar:** Diğەرleri. **Mâşûk:** Aşkla sevi-

len. **Baka** (ka uzun): Ölümsüz, devamlı kalıcı olma. **Metâ'**: Satılık mal. **İkaz** (a uzun): Uyarma. **İrşâd**: Doğru yolu gösterme. **İnâyet**: Lütuf, İhsân.

*

(Kabr-ı şerîf)

3.5.1959
Pazar
Saat 16.20

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Yazdıran ben değilim.
Bil ki yazan da sen değilsin.
Hep O ve Ondan.
Gayrisini bekleme şundan bundan.**

Hak dedi ki: Selâmet üzerlerine olsun âşık-ı sâdıkların. Bunlar benim has kullarımdır. Selâm et, kelâm et. Kuyûd ve şurûtdan içeri ve dışarı benimdir. Kimini dışarıda, kimini içerude bırakırım. Hakda fâniyet, şurûtdan kuyûddan âzâde olmakla mümkündür. Söyle onlara cennet mi isterler, cemâl mi?

Bensiz bir yer yok amma zevksiz yerim çoktur.

Hikmet ve esrârımı çözen ârif, Benim cemâlimi gördü. Bûy-i Muhammedi koklayan ebedî mest oldu. Ne ayıldı ve ne de öldü. Zevk ve neşenin terâzisi yoktur. Bunun ölçüsü nâmütenâhîdir ve Bendedir.

Keder ve hüzn nâsda ve geçicidir. Gazabım, cemâlimin fermânıdır. Hem âşıkım hem mâşûkum.

Abd ve Mâbûd zâhirde.

Zâhirde abd, bâtında Mâbûd.

Zâhir de Benim. Bâtın da Benim. Dâvâ birlikse neye düştünüz ikiliğe. Ehl-i tevhîd kimdir bilirmisiniz. Geceyi gündüzden, akı karadan, güzeli çirkinden, kâfiri mü'minden ayırmayandır.

Saîd ve Şakîler de Benim amma, saîdi şakî ile haşır eylemem; hepsinin zevki ayırır.

Yârı taşrada arayan âvâre kaldı ve hüsrânda kaldı. Yâr kalbden girer, kalbden çıkar. Yüregini Bana veren, her şeyi ve zevki yüreğinde bulur.

Benim ârâm olduğum mahalde keder olmaz. Şek ve şübhe olmaz. Mutmain olur. Cesur olur. Müsterîh olur. Münşerîh olur.

Dostu Hak olanın, agyârı olmaz. Olsa da, zararı olmaz. Allah bes ve der hema ân Zülcemâl bes.

Vâridât-ı Sübhâniyyeye nâmütenâhî hamd ü se-nâlar ve şükranlar olsun. Amîn.

Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Kuyûd: Kayıtlar. **Şurût:** Şartlar. **Âzâde:** Kurtulmuş. **Fermân:** Emir; Berat. **Saîd:** Bahtiyar; Makbûl kul. **Şakî:** Bedbaht; Haydut. **Ârâm:** Karar kılma. **Mutmain:** İnanıp rahatlama. **Müsterîh:** Rahatlayan. **Münşerih:** Ferahlı.

*

(Kabr-ı şerîf)

9.5.1959
Cumartesi
Saat 17.20

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEMA ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— (Niyet-i hâlisâne,
Kulûb-u sâfiyâne.
Sunûhât-ı Subhâniyye,
İrfân-ı İlâhiyye.) —

Tevâzu', had-şinâşlık, kadirşinâşlık; Bunlar tâlîm ve terbiye ile elde edilmez. Niyeti hâlis, kalbi sâf olan abde verilir. Bunları iktisâb eden sâlike, Hakdan sunûhât, tu-

lûât ve füyûzât ihsân olunur. Yüreği duyar, görür ve konuşur.

İşte bunlara semi', basîr ve kelim esmâ-i sıfâtiyye denir. Merhale-i kemâlât ve ibtidâ-ı irfân burada başlar.

Ekmek yediği kapıya sadâkat gösteren sâlik, ne mer-tebede olursa olsun, geride gelenlere örnek olması lâzımdır. Bu itibârla kaalden hâle geçecekler; kalblerini dinle-meli, görmeli, andan sonra söylemelidirler.

Mürşid ölmez. Bunda şek olmaz. Zîrâ mürşid Hakdır. Mürşid-i kâmilin me'mûriyet-i zâhirîyesi de bitmez. Bitse bile nezâreti, himmeti devam eder. Makaamı, kabri ziyâ-ret olunur. Feyz alınur. Dünyâlık ve ahretlik ahz, îtâ da olur.

Bu âleme insan gelüb, Kâmil İnsan (melek) giden; Şâhın, Mâlikin dü-cihân huddâmıdır. Bunlar, suyu tüken-meyen pınarlar gibidir.

Allah bu kapuları sıdk ile ihlâsla ziyâreti nasîb ve müyesser kılsın, âmîn. Kabûl-u Duâ Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Sunûhât: Akla gelenler; Zihne doğmalar. **Şinâs:** Bilen. **Tuluât:** İçine doğmalar. **Füyûzât:** Feyzler. **Feyz:** Nîmet; ihsân; Mânevi saa-det. **Merhale:** Konak; Menzil. **Ahz:** Alma. **Îtâ:** Verme. **Huddâm:** Hiz-met edenler.

*

(Kabr-ı şerîf)

16.5.1959
Cumartesi
Saat 17.50

HU

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

«ALLAHU A'LEM BİSSAVÂB»

— Hatâ ve sevâbı ancak Hak bilir. —

İrfân ehline, şuna buna atf-ı hatâ veya bahş-ı sevâb-

da gayet temkîn ve teennî göstermek gerekir. Bâzı abdin görünen hatâsı, diğèrinin sevabından üstündür.

Ehl-i zâhirin; zâhirde gördüğü fiil ve hareket, kendi bilgisine göre kusûrdur ve hatta günâhdır. Ve tefrîk ve temyîzine muktedir değildir. Anın karîhası dardır. Muayyen, mâlûm ve mahdûd müntakil bilgiye göre fetvâ verir. Fetvâ alır. Hakîkat ehli bu pazarın müşterileri değildir.

Hak dilediğini nasb eder, ve nasîbini verir. Andan da bu mazhariyetde olanlar nasîbini alır. (Zâhir ehli) ötesini düşünmeğe me'zûn değildir. Bunlara ne kadar söylenirse bir fâide vermez. Bunlar dinlerler amma, bir türlü anlayamazlar. Kaderleri budur. Anın için bu gibilerle selâm verüb yalnız umûr-u dünyevîye husûsunda temas edilir.

Bunlarla sohbet câiz değildir. Bî-fâide şeylerle iştilal etmek, abesle meşgûl olmak demektir ki; bunları Hak sevmez. Zîrâ irâdesine ve takdîrine muhâlifdir.

Murâdât ve mukadderât-ı ilâhîyeye âgâh olmuş nice ârif bî-mârûflar vardır ki; bunlar fetvâyı karîha-i zâtîyesinden değil, tükenmez hazîne-i irfân ve ulûm ummânından alub, ezelden nasîblisi olan tâlibe dökerler. Tâlib de bunu katre katre nûş edüb neşelenir, mest olur. Bu çeşme-i hakaikın yanından ayrılmak istemezler. Çünkü kanmazlar. Bunları ancak vuslat kandırır.

İşte bu âşıklara hizmet eden âşık-ı kadîmin dâmenini sıkı tutan ve sarılan, dü-cihân mahrûm kalmaz. Vâsıl-ı cemâl olur.

Rabbim hemân lütfedib inâyet buyursun, âmîn. Âmîn.
Âmîn. Seyyidel mürselîn Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Savâb: Doğru. **Sevâb:** Mükâfat umulan iş, fiil. **Atf:** Yükleme. **Bahş:** Bağışlama; İhsân. **Karîha:** Zihin. **Nasb:** Tâyîn. **Abes:** Beyhûde ve boş iş. **Muhâlif:** Uymaz; Zıdd. **Ulûm:** İlimler. **Hakaik** (2ci a uzun): Hakikatler.

*

(Kabr-ı şerîf)

23.5.1959
Cumartesi
Saat 16.15

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— Şuhûd-u hakîkide delil istemez.
Kâmil îmânda ikrâr istemez.
Ârif kişi burhân istemez.
Hâl ehli, kelâm istemez. —

Şâhid ve meşhûd Hakdır. Tevhîd delilidir. İmân da hakdır. Kalb îmân edince abd, evvelâ mü'mîn olur. Sonra müemmen olur. Müsterîh olur. Münşerih olur. Mest olur. Hâli de ikrârı olur. Bu hâle gelenlerin kendileri burhân olur. Ehline hâlleri kelâm olur.

(Târîf, tâlîm, müteallim)

Bilmeyenin târifi, sâliki yanlış yola götürür. Tâlîmi de; Hakdan uzak, hakîkatden mahrûm bırakır. Ârif Hakdır. Ârif târif edilmez. Kalbde duyulur. Hak ezeli ve ebedî olduğuna göre, ilim de irfan da ezeli ve ebedîdir.

Her meşreb ve mezâhibe göre müteselsil ve müntakildir. Bu teselsül ve intikal de ebedîdir. Devr alur, devr eder. Deverân eder. Durmadan akan şelâle ve ummândır.

Bu ummânın kapudânı Hakdır. Tâifesi de Hakdır. Buna saltanat-ı ilâhiye denir.

Şuhûd-u tâm ve îmân-ı kâmilde, abdiyet zevki kendinden zâhir olur. Ubûdiyet zevki, ezvâkın müntehâsıdır.

Nîmetin lezzeti dîlden dile, yâni kaalden hâle geçince aşk başlar. Mâşûku arar. Mâşûku bulur, âşık olur. Âşık bulur, mâşûk olur. Bu mertebe niyâz ve nâz mertebesidir. Abd ne mertebede olursa olsun, nâzdan niyâza geçmeğe mecbûrdur. Çünkü şehâdetde, ikrârımızda (Abduhu ve Resûluhu) dedik.

Yâ Rab! Senin abdin; mertebe-i ve makaam-ı Mahmû-

dun (Resûlunun) ümmeti; vâris-i ekmel-i Nebî (Şâh-ı Velâyetin) bendesi; (Hazret-i Gavsın - Pîrin) evlâdı olmak saadetini, bu âciz ve nâçiz kullarına nasîb ve müyesser eyle. Âmîn.

Elfâtîha.

— LUGATLAR—

Şuhûd: Görme. **İkrâr:** Tasdik; Kabul. **Meşhûd:** Görülen. **Şâhid:** Gören. **Müemmen:** Emin kılınmış. **Tâlîm:** Öğretme. **Müteallim:** Öğrenen. **Mezâhib:** Mezhebler; Yollar. **Müteselsil:** Teselsül eden. **Teselsül:** Zencir halkaları gibi birbirine bağlı ve sıralı. **Kapudâne:** En büyük amiral. **Ezvâk:** Zevkler. **Nâçiz:** Değersiz.

*

(Kabr-ı şerîf)

30.5.1959
Cumartesi
Saat 16.50

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Abd-i hâs, abd-i âcizden olur.

Aczini derk eden, kudret ve kuvvet bulur.

Gönül Hakka meyl ederse, ihtirâsât-ı dünyevîye azalır; hattâ söner. Kalbde muhabbet ışığı hâsıl olur. Bu ışık; aşkı doğurur, nur olur. Nûrlanır. Nâsiyesi kalbin ma'kesi olur, pırl pırl parlar. Nasîbli, mukadder muhâtabına ay-na olur. Teâtî-i envâr ve neş'e ve feyz-i ilâhî husûle gelir.

Nihayet bu tevsî' eder. Halka vücûde gelür. Bu halka-i envârî teşkil edenler, mekteb-i irfâna kayd olmuştur. Bunlar aşk bağçesinde dolaşır. Kâse-i aşkdan içüb tegaddî ederler. İrfânın sofrasındaki şarâb, Havz-ı Keversden dolar. Sâkîsi Hak, bâkîsi Hakdır. İçenler zevk-i ebedîde ve Hakdadırlar. Bu kâsedden nasîbi olan ve bir katre içen; ebedîleşir, lâ-yemût olur.

Hakda fâniyeti bulanlar, hep bundan içtiler. Bunun serhoşu ayılmadı. Bu zevk-i ebedîde kalanlar, çoktan öldüler. Fakat bir daha ölmek üzere dirildiler. Bunların kıyâmeti ve ukubeti yoktur. Bu mertebe bakaa-i tâmdir. Bu mertebeyi o makaama erişenler görür. Târif edilmez. Edilse de anlaşılmaz.

Şek yoktur ki; her ne âlemde olursa olsun rubûbiyet, ubûdiyet; âlem-i bakaada ve fenâda bâkîdir. Hâssın hâssı, abdin ehassı, Hakkın mahbûbu; melâikenin çok fevkinde bir mertebede ve mazhariyettedir. Ammâ yine abd ve yine mahlûktur. Bu da ezeli ve ebedîdir. Bunu bilene ârif derler.

Allah bunların idrâkini nasîb ve müyesser eylesün. Sırrına ve zevkine agâh etsün; Âmîn.

Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Hâss: Seçkin. **Ehass:** En seçkin. **Acz:** Beceriksizlik. **Derk:** Anlama. **Nâsiye:** Alın; (Çehre). **Ma'kes:** Aksetme yeri. **Teâtîf:** Alıp verme. **Tevsi':** Genişletme. **Tegaddîf:** Beslenme. **Lâ-yemût:** Ölümsüz. **Fânî:** Fenâ bulan. **Fenâ:** Yok olma. **Ukubet** (ku uzun): Cezâ; Eziyet. **Mahbûb:** Sevilen; Sevgili. **Fevk:** Üst. **İdrâk:** Anlama; (Erişme).

(Kabr-ı şerîf)

6.6.1959
Cumartesi
Saat 17.00

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— MÜNÂCÂT-I HAKÎKÎ —

Cismimin ve sıkletimin çok üstünde, ahaddan efzûn nâmütenâhî günâh-ı kebâir ve sagâirimim affına; yine Senin ihsân ettiğin lütfettiğin ümîd ve cesâretle, inâyet bu-

yurdun geldim. Boş dönmem inşâallah. Arz-u hâle luzûm yok. Zîrâ Sen kulunu bilirsin. Fakîrini boş çevirmezsın. Bu Senin ezeli ve ebedî hâlin ve şânındır.

Bunu bildirdin, gösterdin. Şâhid oldum, elhamdülillah. Hâzâ min fazlı Rabbî. Hamdimi ve şükrânımı kabûl buyur. Âmîn.

— TÂLÎM-İ İRFÂN —

Muallim Hakdır. Her esmâ da hakdır. Zâhiri de, bâtını da Hakdır. Bâzı kullarına zâhir ilminden ihsân eder, ammâ aşkdan mahrûm bırakır. Aşkı, mukaddem nasîb kıldığına; bâtın ilminden verir. Lezzetine daldırır, zevkde gark eder. Yanar, yakar, yaktırır. Kül olur, gül olur, bülbül olur. Söyler susar, susar söyler. Bu nagamâtı, bu tennümâtı duyan ve kokuyu alan; ezelde ervâh-ı kadîmdeki müntehab, bahtiyâr mahlûklardır. Yâni dervişlerdir.

Hakîkî bir derviş, bin âlim geçinen sınıftan çok üstündür. Zîrâ Kalb bâtıdır; Hak Kalbedir. Dervişin Kalbi, meskensiz Hakka mesken olur. Dervişin râşesi feryadı, şükrânın ifâdesidir. Sükûtu da mânâsının ifâdesidir. Bunları ancak erbâb-ı dil anlar. Ârif kişinin kârıdır.

Hak sırlarına âgâh eylesin, âmîn.

Dervişin çilesi sefâyı doğurur.

Âlimin hilesi de cefâyı doğurur.

Ne mutlu derviş olana.

Rabbim inâyet buyursun, hakîkî derviş olalım.

Gamı, sürûr edenlerden olalım.

Âmîn. Elfâtîha.

*

— LUGATLAR —

Ahaddan efzûn: Birden çok. Kebâir: Büyükler. Sağâir: Küçükler. Nagamât: Nağmeler. Müntehab: Seçilmiş. Râşe: Titreme. Sükût: Susma.

(Kabr-ı şerîf)

12.6.1959
Cumartesi
Saat 17.45

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Kimi aradı tâc-ı şerîfi.
Kimi bir nokta ile elifi.
Zannetme ki her tac giyen elifi buldu.
Bir noktada bulundu sır-rı Ali.
Şeksiz Ehl-i Beyttir kalb ehli.
Aşk ehli can verdi cânâna vardı.
Cânân, aşk ehlinin cânına girdi.
Muhabbet ehli, muhib-bi sır-rı Hak oldu.
Bu sırrı çözen ârif oldu.

Sır, ne eş'âr ne ensâr ne de kelâmla târif edilmez. Ancak hâl ile erbâb-ı hâle intikal eder. Zevk târif edilmez, alınır.

Sâlikin devre-i şekkinde zevki pek az olur. Bu endîşesi ve telâş, ibtidâsındadır. Evsâtında ise yetişmek gayreti; müntehâsında ise gâib etmemek korkusu. Bu da abdiyyetin iktizâsı ve icâbıdır. Müntehânın müntehâsı da bakaadır ki; yine bâkî Allahdır. Allah Allahdır. Yine Allah Allah, yine Allah Allah, nâmütenâhi Allah.

Dâim Allah, Kayyûm Allah; Evvel Allah, sonra yine Allah.

Allah bâkî, Allah bes.

Hu meded Allah. Bize düşer eyvallah.

Elfâtîha.

*

(Kabr-ı şerîf)

2.7.1959
Perşembe
Saat 18.15

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.
Zannetme ki her arayan Mevlâyı buldu.

Zencir-i kayd u şurûtdan geçen buldu.

Küfrü şâhid tutdu da î mânî buldu.

Uzun gecelerden sabâhı buldu.

Her tetkîkat, tahkîkat, te'lifât Mevlâyı göstermedi. Bulanı bulmadıkça, bulunmaz. Delilsiz hiç bir yere gidilmez. Dâmen-i mürşidi tutmayan, gidemedi ve bulamadı. Gören, yolu bilen rehber oldu.

Rehberin rehberi Resûlullah, anın rehberi de Hakdır. Hak nûr olduğuna göre, zulmet bunların dışında kalır. Zulmetde karalanan yazı, ilim değildir. Nasıbsız bir zümre-i cühelâyâ zâhirde âlim denir. Çünkü bu âlimler, irfan ehline kâfir dediler. «Bu kâfirler» ki kâmindir, mü'mîndir; kadrosu dardır.

Allah kerîmdir, ganîdir. Her nîmeti bol verir. İrfân-daki ihsân atâsı, sır-rı ilâhîsinde sırlanmıştır. Bunlar enderdir. Amma her birerleri birer şems, birer kamerdir. Kürreyi ihâta eder. Zevk ehli uyumaz; geceyi gündüzü bir eder. Güneş, kamer devreder durur. Buna müşâhede ve murâkabe denir. Bunlar, fermân-ı ilâhiyenin habercileridir. Bunların haberleri şifredir. Herkes şifreyi çözemez, öğretilir. Bu da mutlak bir dest-i kâmilî tutmakla mümkündür.

Her yerde ehlini bulmadıkça sohbet etmeğe yeltenmek doğru bir şey değildir. İmsâk-i kelâm yerinde olur. Nasıbsizleri nasıblendirmek, hiç bir mahlûkun yed-i iktidârında değildir. Şu halde, abesle iştigal etmek; Hak yolunda kat'-ı merâhil edeni batîleştirir.

Yolcu yolunda gerek. Yol arkadaşını iyi seç. Hak refiktir. Hak şefiktir. Hak rahîmdir. Hak muîndir.

Rabbim bu sıfatları bizlere müyesser eylesin. Âmîn.

Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Muhibb: Muhabbet duyan; Seven. **Ensâr** (yumuşak s ile): Ne-

sirler, kelâm. **Evsât:** Ortalar. **İktizâ:** Lüzum ettirme. **Te'İfât:** Yazılmış eserler. **Zulmet:** Karanlık. **Cühelâ:** Câhiller; Bilmeyenler. **Atâ:** Bahsetme; Veriş. **İhâta:** Kaplamak. **Şems:** Güneş. **Kamer:** Ay. **İm-sâk:** Çekinme; Kısma. **Batî:** Ağır ve yavaş davranma. **Refik:** Yol arkadaşı; Dost.

*

(Kabr-ı şerîf)

3.7.1959
Cuma
Saat 17.35

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Aliyi bilen velî oldu.
Murtazâyı gören alevî oldu.
Bir noktadır sır-rı hilkat-ı âlem.
Bir noktaya sığdı arz, semâ.
Ummân-ı feyzle doldu.

Ey tâlib-i Hak; Allah yolcuları!

Allah Muhammedi, Muhammed Alisini sevdi. Cem' oldu sevgi bir oldu. Bu sevgi bir noktada toplanub aşk oldu. Mükevvenât-ı avâlim bu aşkdan doğdu.

Bu aşkın şarâbından bir katre içen ölmez oldu. (Mûtu kable en temûtu) işte budur.

Bu çok söylendi, menkûldür ammâ ağızdan ağıza.

Kalb sır olunca ihfâ etti. Hâlinden ehl-i hâle ifşâ etti.

Susub da konuşanları, hiç kimse görmez ve duymaz
Gören ve duyana aşk olsun. Ne mutlu anlara!

Anler ki ehl-i basîrettir, ehl-i irfândır. Nâdir değil enderdir. Enderin enderi Murtazâdır.

Murtazânın Murtezâsı da hazret-i Muhammeddir.

Anın da mürşidi Hakdır. Hakka varmak için ancak bu yollardan, bu kapulardan geçilir. Turûk-u Aliyye muhibb-i Ehl-i Beyt işte budur.

Bunu bilen ârif oldu ve Hakka vâsıl oldu. Gayrisi âvâre kaldı, perîşân oldu.

Rabbim inâyet buyursun, dâhil-i Beyt olalım. Âmîn.
Seyyidel Mürselin
Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Murtazâ: (Hz. Alinin lakabıdır); Takdîr edilmiş; Beyenilmiş; Seçilmiş. **Alevî-yi hakîkî:** Allah-u Teâlâyı çok sevdiği için, Hz. Peygamberimizi ve Hz. Aliyi de çok seven kişi. **Cem':** Toplamak; Bir araya getirmek. **İnfâ:** Gizleme. **İfşâ:** Açıklama. **Tarîk:** Yol. **Turûk:** Yollar. **Nâdır:** Az bulunur. **Ender:** Pek nâdir. **Âvâre:** Başı boş; Muattal.

*

(Kabr-ı şerîf)

16.7.1959
Perşembe
Saat 13.45

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Hakkın ârâm olduğu kalbden gelen, sedâ-i Lâhûtîyi
iyi dinle.

Şâkir, zâkir, âbid; ma'bûd için.

Şükür, zikir, abdiyet, mükellefiyet bizim için.

Bu esmânın kemâlini, Sabur Kal'asında mihmân olan buldu. Bî karar olanlar, tahammül edemeyenler, bu kal'adan firâr ettiler. Abd-ı hâs olamadılar.

Sohbeti irfân, Kal'a-ı Sabûrdan tevzi' olundu, Mihr-i Nübüvvet, şâhid-i Şâh-ı Velâyet ve ahlâk-ı saadetin meskeni menşe'i bu kal'adır. Vaad-ı Subhânîde bu Kal'anın ismi mestûrdur.

Ey sâlik, ger tâlib isen Hakka, gir bu Kal'aya. Al hüccetin destine.

Müntehâda saburluların iktisâb ettikleri zevk ve neş'e; erbâb-ı zevkin, erbâb-ı aşkın, erbâb-ı kemâlin cânı fedâ, kurbân ettikleri bir mazhariyet-i ekmeldir. Cânânı bulmak için, bu zevki tatmak isteyenler, sabur kal'asına hemen girsinler. Yâhut bu dâvâdan vaz geçsinler. Ferdâ-i cihân endîşesi zevkini, zevk-i ledüne tercih edenlerden, mürşid dâmenini çeker. Bunlar âvâre ve bî çâre kalır.

Yâ Rab, bizleri bunlardan etme. Dâmen-i mürşidi elimizden çekme. Mağfiretine, merhametine sığındık. Mah-rûm mahzûn eyleme. Habîbinin ve Âl-i Beytinin hürmetine bizleri başışla, sevginden ayırma. Âmîn.

Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Lâhûtî: Ulûhiyete ve rûhânî âleme ait. **Kal'a:** Kale; Sur. **Mih-mân:** Konuk; Misâfir. **Mihr:** Güneş; Dostluk, muhabbet. **Mesken:** Oturulan yer. **Menşe':** Zuhûra geldiği yer. **Hüccet:** Delil; Burhân; Senet; Hükümnâme. **Ekmel:** En mükemmel. **Ferdâ-i cihân:** Dünyâ-nın gelecek günleri. **Ledünn:** Nezd-i ilâhî; Allaha yakınlık.

*

(Kabr-ı şerîf)

18.7.1959
Cumartesi
Saat 16.00

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— SIR ALINMAZ, VERİLİR —

Sır, ehline tevdî olunur. Ehil olmak için evvelâ Âdem olmak lâzımdır.

İlk âdemiyet vasfı; hazımlı, temkinli, sabırlı, şikâyet-siz, mütevekkil, mütefekkir olmaktır. Sonlarında yalnız tevekkül ve tefekkür kalır. Bu iki müstesna vasıf, insanı kemâlâta götürür. Sâhib-i irfan kılar.

Mütevekkilin hâmîsi bizâtihi Hâkdir. Tevekkülde bir çok mazhariyetler zuhûra gelir. Muîn, Hafız, Rahîm, Şâfî, Kâfî sıfatları tecellî eder.

Tefekkürden irfan zuhûr eder; ârif olunur. Ârif bilen demektir. Bilinecek şey de ancak Allahdır. Ma'rifet işte budur. Allah bilinince her şey bilinir. Zikir, hamd burada başlar. Evvel zâkir (Elhamdülillâh, hâzâ min fazlı Rabbî) der. Tefekkürün mânâsını fehmeder. Hamdin sırrına âgâh olur.

Sır-ı Fâtihanın bir üstün tefsiri burada başlar. (Elhamdülillâhi Rabbil âlemin) Bu sonsuzluk âleminde namütenâhi üstün tefsirlerini, nasîbi olan alır ve zevk eder.

Rabbim nasîb ve müyesser eylesün, âmîn.

Elfâtîha.

*

(Kabr-ı şerîf)

25.7.1959

Cumartesi

Saat 17.10

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM

ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Tebessüm, vakara ciddiyete mâni' değildir. İltifât, ihtirâm; yerinde doğrudur. Mültefit, mütebessim, mütevâzî' olmak dervîşin vasf-ı aslîsidir. Hak; iltifat edene iltifat eder. Mütebessim olanı, neş'e-i İlâhiyesiyle taltîf eder. Mütevâzî' olanı izzetli kılar.

Vakar güzeldir; amma ölçüsü ayârı çok nâziktir. Çünkü muvâzenesi bozulunca gurûra gider. Temkîn, teennî ile müterâdif vakar, insanı soysuzlaşmaktan korur. Kul; yalnız Allahın zelîli, fakiri olmalıdır. Asla kulun değil.

Hele mağrur ve mütekebbire hürmet asla.

Burada fakîrullah —ki (abd-i hâs) dır.— şahlanır; kat'iyen boyun eğmez. Vakarın üstüne çıkar. Mağrûra haddini bildirir, zîrâ bunlar müşrikdir.

Bunları iyi fehmedin. Muvâzene te'mîn edin. Allahın istediği derviş olun.

Rabbim Şuûrumuzu, aklımızı bunların üzerinde iyi kullandırsın; âmîn.
Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Tefekkür: Düşünme. **Mütefekkir:** Düşünen. **Hâmî:** Koruyan. **Ha-fîz:** Muhafaza eden; Saklayan. **Tefsîr:** Açıklama. **Vakar** (ka uzun): Ağrılık; Temkîn; Haysiyetli oluş. **Tebessüm:** Gülümseme. **Mütebes-sim:** Gülümseyen. **İltifât:** Güler yüzle ve dostça ilgilenmek. **Mültefit:** İltifât eden. **İhtirâm:** Hürmet; Saygı. **Taltîf:** Lutfetme. **Müterâdif:** Aynı mânâda olan. **Zelîl:** Alçak; **Hakir;** Hor. **Mütekebbir:** Büyüklük taslayan; Ululuk satan.

*

(Kabr-ı şerîf)

6.8.1959
Perşembe
Saat 18.20

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— HER ŞEY HELÂK OLUR, İMÂN ASLA. —

Hidâyeti, îmânı Allah verir. İmân Allaha edilir. İmân-ım Allah, Allahım îmân olur.

Bu ehl-i hidâyet, îmân ehli dalâlete düşmez. Çünkü fıtratı hilkati, mazhar-ı hidâyetdir.

Hatâsı seyyiâtî; dalâletinden değil, beşeriyetinin ikti-zâsı ve mahlûkiyetinin icâbâtındandır. Bunlar Hâlika na-kîsa vermez. Bil'akis tenzîh eder. (Sübhânel Azîm). Ab-din hatâsı Hâlıkın sevâbıdır. Şan-ı Ulûhiyet; Settâr, Gaf-fâr, Rahmân Sıfât-ı İlâhiye ile mütecellî olur.

Dalâlet ehli, hidâyet ehlini tanımaz ve göremez. Çün-ki bulunduğu yer karanlıktır; zulmetdedir. Kördür, nûra

bakamaz. Sağa, sola çarpar, iç karanlığından hezeyân, bühtân-ı küfr eder. Zevki de budur. Ehl-i îmân, ehl-i hidâyet, ehl-i tevhîd ise bunları görür, ve ecr-i hidâyet diler. Hâline hamd eder, şükreder. Secde eder, zikreder. Tatmin olmaz. İştîyâkı, aşkı artar; yanar. Bu zevkle ubûdiyet eder. Mâşûka, Mâbûda varmak ister.

İşte kısa, muhtasar amma müfid bir örnek.

Rabbime hamdolsun. Hâzâ min fazlı Rabbî.

Elfâtîha.

—LUGATLAR—

Helâk: Ölme; Mahv. **Fıtrat:** Yaradılıştaki tabiat. **Hilkat:** Yaradılış. **Mazhar:** Tecellî yeri. **Seyyiât:** Suçlar. **Nakîsa:** Eksiklik. **Tenzîh:** Tüm noksanlardan münezze olma. **Ulûhiyet:** İlâhlık. **Hezeyân:** Kabul edilemez söz. **Bühtân:** İftira. **Küfr:** İnançsızlık. **Ecr:** Mükâfât; Sevâb. **İştîyâk:** Çok arzu etme. **Müfid:** Faideli; Yararlı. **Tatmîn:** Yeter bulup kanma. **Ubûdiyet:** Kulluk.

*

(Kabr-ı şerîf)

12.8.1959

Çarşamba

Saat 16.40

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— (FÂTİHA-İ ŞERÎFE TEFSİRİ) —

Kul Allahda olursa, âlemleri görür. Âlemlerde Allahı görür. Bu seyrân ve müşâhede, kulûb-u mutmainnede zuhur eder. Abdin kalbi, inbisât eder; zenginleşmeğe başlar. Esmâ-i ilâhiyenin bir çokları kalbe menkûş olur. Kalb lisâna gelüb hamde başlar. (Elhamdülillâhi Rabbil-âlemîn) âyet-i celîlesi bu mazhariyetdeki abdi, âyet kılar. Abd, bu zevk ile her hâle hamd eder. Endîşe-i cihân ve gam silinmeğe başlar. Hâlin ibtidâsı budur. Safha-i muhtelifeden

ve mütenevvî'adan sonra, kemâlatın ortasında sonunda bu zevk hâli bâki kalır.

Hak evveldir ve âhirdir. Ezeldir ve ebeddir. Hakın girdiği kalb ölmez. Ölmezler işte bunlardır. Ezelde Hakda idik. Hakdan geldik, Hakka yürüdük. Gelmek gitmek; ab-dın ihtiyârında değil, Hakın irâdesindedir.

Mürîd demek; Hakın irâdesine bilâ-kayd u şart bo-yun kesmiş, teslîm olmuş, eyvallah etmiş demektir. Buna «ikrâr» derler. İkrârı Hakka verenlerin, bu âlemde karârı kalmaz. Çünkü karârını ezelden vermiştir. Nasîbini almış-tır ve (elhamdülillah) demiştir.

Rabbın inâyetiyle, sır-ı Sûre-i Fâtihanın tefsîr ve be-yânına ibtidâr kılındı. Hazmını teshîl, sırrına âgâh buyur-sun. Âmîn.

Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Mutmain: Şüphesi kalmamış, rahatlamış. **İnbisât:** Açılma; Ge-nişleme. **Esmâ:** İsimler. **Mütenevvî:** Çeşit çeşit. **İbtidâr:** İşe başla-ma; **Karâr:** Hükümünü vererek halletme. **Teshîl:** Kolaylaştırma.

*

(Kabr-ı şerîf)

15.8.1959
Cumartesi
Saat 15.00

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— RAHMÂN, RAHÎM, RAHMET —
— (ERRAHMÂN - ERRAHÎM) —

Rab, bâtından zâhir olunca İsm-i Celîlini ve Rahmân sıfat-ı ezeliyle îlân etti. Bismillâhir-rahmânir-rahîm miftâh-ı Rahmânîsiyle evvelâ semâyı ve ehlini; ve bilâha-re de arz ve mahlûkunu halk etti. Eşyâsına, mahlûkuna rahmetle nüzûl edüb Rahîm oldu.

Rabbın sıfatı ezeliyesi ve tecellisi Rahmândır. (Bis-millâhir-rahmânir-rahîm) miftâhiyle evvelâ semâyı açtı. Rahmetini arza döktü. Arza ve mahlûkuna Rahîm oldu. Bu nüzûl-u rahmetden, hayât ve feyz ve bereket zuhûra geldi. Bu sıfatı Sübhânî o kadar büyük ve o kadar vâsîdir ki; kulun idrâki ve ihâtası mümkün değildir. Zîrâ Rab; bilâ tefrik mü'mininden, münkirinden, kâfirinden rahmetini esirgemedi. Yalnız mü'minine, her ef'âl-i hayriyesinde kullanmak üzere bu besmele anahtarını verdi. Ve Fâtiha kilidini açabilmesi için kâmil kıldı. Ve bu sırra âgâh etti.

(Kelâm-ı kadîm) in ibtidâsı, müntehâsı, muahharı Fâtiha-i şerîfedir. Fâtiha-i şerîfe, cesede değil rûha okunur. Ruh kadîm ve ebedîdir. Cesetden evvel ve sonra, ruh mevcûd olduğuna göre; Fâtiha ebeddir ve ebediyyen okunur. Çünkü abd, bu âleme gelmeden evvel Rahmânda idi. Rahmetle nüzul etti. Ve öbür âleme rihlet etti. Yine rahmetle, Rahmâna kavuştu.

Fâtiha-i şerîfe, kalblerin kilidini açar. Füyûzât nüzûl eder. İnkişâf ve inbisât başlar. İnşirâh husûle gelir.

Allah yolunda, Allah kelâmına ve sohbetine ibtidâr edilirken Fâtiha ile başlanır. Ve Fâtiha ile kapanır. Nüzûl-u rahmetle toprakdaki nebâtât ve eşcâr semâyâ nasıl yükselirse; kalbe nüzûl eden feyz ve rahmet de abdin kademini yerden keser. Tedrîcen semâyâ doğru yükselir. Buna «ıstifâ» denir. Tekemmül-ü ıstifâ ile kurbîyet-i Rahmân ve bilâhare vuslat hâsıl olur.

Hayat; içtiğimiz su ve teneffüs ettiğimiz hava ile kaaimdir. Her ikisi de rahmetle husûle gelir. Mahlûk bu rahmeti içer ve Rahmânı teneffüs eder. Abd her nefesinde bu rahmet ve şefkate (elhamdülillah) demesi lâzımdır.

Bu kesret âleminde bunu idrâk edemeyen, nisyân ve isyânda olanlardan dahi, bu rahmet esirgenmediğine göre; bu azamet-i İlâhiye ve tecelliyât-ı Rahmâniye karşısında, abdin iz'ân ve şuruu âciz kalır.

Ancak (Ve mâ erselnâke illâ rahmeten lil âlemîn) hitâb-ı izzetine mazhar olan, ilm-i küll, âgâh-ı sır-rı İlâhî, ıstıfâ-ı müntehâ, her yevmi ve ânı mi'râc, evvelden âhurdan haberdâr, Resûl-us sakaleyn, Peygamberimiz Muhammed Mustafâ sallallâhu teâlâ aleyhi ve sellem efendimiz hazretleri; idrâk buyurdular. Anden de Şâh-ı Velâyet hazret-i Ali kerremallâhu veche efendimiz, Âl-i Beyt ve ehl-i Beyt efendilerimiz, ve Halife-i mütehakkıkîn, Gavslar ve Aktâb-ı kirâm ve müteselsil Ahlâf-ı kirâm hazerâtı ve Turûk-u Aliyye Mürşidleri ve Tevâbii idrâk edebildiler. Ârif oldular.

Rabbim nâsîb ve müyesser kılsın; âmin.

Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Miftâh: Anahtar. **Vâsî:** Geniş. **Rihlet:** Göç; Ölüm. **İnkişâf:** Gelişme. **İnşirâh:** Açılma; Ferahlık. **Eşcâr:** Ağaçlar. **Kaim:** (a uzun): (Ayakta) Durma. **Nisyân:** Unutma. **İz'ân:** Anlayış. **Âhır:** Son. **Halife:** Peygamberimizin işlerine vekil olan. **Aktâb:** Kutublar. **Mütehakkıkîn:** Gerçekten öyle olduğu meydana çıkanlar. **Tevâbi':** Tâbî olanlar.

*

(Kabr-ı şerîf)

22.8.1959
Cumartesi
Saat 16.15

ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

(Sûre-i Fâtiha)

— MÂLİKİ YEVMİDDİN —

Allah; her ânın, dakîkanın, saatın, günün, zamanın, ezelin, ebedin, evvelin, âhırın, görünen görünmeyen avâlimin, mahlûkun, her cismin, cânın, eşyânın, dünyânın, ahretin, dînin, kıyâmetin, haşrın, neşrin, mîzânın, kuvvetin, kudretin tek mâliki ve mutasarrıfıdır.

Allah; rahmetiyle, nûruyla, Rahmâniyetiyle ihâta ettiği ve mâliki bulunduğu semâvât ve arzındaki bütün mahlûkatının; — yaradılışındaki, fıtratındaki, kabiliyetine

göre— ef'âlini ve mukadderâtını ezelden tâyin etmiştir. Kulda tecellî eden ef'âl; Şâh-ı Mutlakın İlâhî tecelliyâtıdır.

Mâlikil-mülk, yarattıklarından verdiğini ister. Zak-kum ağacından bal, kurttan kuzuluk, zâlimden mazlum-luk beklemez.

Hidâyet-Dâll, ayrı ayrı sıfatlar görünürse de Hakda müsbet olarak birleşir. Allah Rahîm ve âdildir; Hiç bir za-man bir mazlûma, zâlimin işini gördürmez. Zakkûmdan bal lezzeti istemez. Şu halde her mahlûk, fitratına göre hâlinden memnun ve zevktedir.

Merhamet-i İlâhiye ve adâlet-i İlâhiye işte budur. Gü-nün değil; evvelin, âhirin, gelmişin, geleceğin, bu dünyâ-nın, öbür dünyânın, görünen ve görünmeyenin Hâlıkı, tek Mâlikî, Hâmîsi, koruyucusu bir Allah olduğunu bilen kul; ancak Ona rukû'eder, secde eder, hamdeder. Hizmet-i ubûdiyetle zevk eder. İştîyâk ve hasretle «aman, Allah, Al-lahım» diye nârezen olur.

Rabbim bunlardan eylesin, âmîn.

Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Mâlik: Sâhib olan. **Haşr:** (Kıyâmet gününde) toplama. **Neşr:** Dağılma. **Mîzân:** Tartma; Ölçme. **Mutasarrıf:** İsteddiği gibi idâre eden. **Mukadderât:** Takdîr olunmuş işler. **Mutlak:** Her istediğini yapmakda serbest. **Dâll:** Doğru yoldan çıkan. **Hâlık:** Yaratıcı. **Hâmî:** Himâye eden; Koruyan. **Nârezen:** Haykıran.

*

(Kabr-ı şerîf)

29.8.1959
Cumartesi
Saat 17.00

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

(Sûre-i Fâtiha)

— İYYÂKE NA'BUDU VE İYYÂKE NESTAİN —
Allah, yarattığı kulun mahlûkun tek sâhibi ve ma'-

bûdudur. Kulun her uzvu Allahın irâdesiyle hareket eder, çalışır. Yüreği de Allah için çarpar. Gıdâsını nefesini Hak verir. Hâlık, mahlûkuna tâ rahm-i mâderde iken gıdâsını ve nefesini ihsan etmiştir. Ervâh âleminde iken de tegaddi-i mânevîyesi vardı. Âleme nüzûlünde annesinin memesine sütü koyan ve içiren Allahdır. Anne bir kabdır ve hizmetkârdır; dadıdır. Babası da hizmetkârı ve lalasıdır. Çocuk, Sahibinin Hâlıkının lutfettiği gönderdiği gıdânın kabı olan memeye sarılır. Karnı doyar. Rûh-u latîfi şükreder, uykuya varır.

Abd, ezeli ve ebedî hayatını te'mîn eden Hâlıkına taabûd eder. Gayrısı olmadığına göre: [Her el Allaha uzanır, ve her avuç Allaha açılır, ve her yürek Allaha dökülür. Ümîd, ilticâ kapusu tektir; O da Allahındır.]

Allahın verdiği kimse alamadığı gibi; vermediğine de yine hiç kimse bir şey veremez. Mu'tî ve Mâni' sıfatları bunu âmirdir. Abd her umurunda elini Allaha açub niyaz eder. Hakdan istiâne eder. Hak kerîmdir. Hak muindir. Abdin her umûrunda âna yardımcıdır. Bu kapudan gayrı bir kapuyu çalanlar, şirke düşerler ve hüsrânda kalırlar. Merci' ve melce' yalnız Hakdır. Andan tazarru' edilir, Anden beklenir.

Her derde bin dermân halkeden Hâlık; istimdâdla açılan bir ele, bir ân-ı vâhidde bin el ile imdâd eder. Her elin üstünde Allahın eli vardır. Fakîrullah demek, Ganîden dilenmesini bilen demektir. Nâsdan değil!

Rab Kerîmdir. Rahîmdir. Ganîdir. Lütuf ve ihsanının hudûdu yoktur. Müntehâsı olmayan Nâmütenâhîden; nâmütenâhî nîmetlere, feyizlere mazhar olanlar (İyyâke na'budu ve iyyâke nestaîn)i fehm edenlerdir.

Hu meded Allah. Elhamdülillâh. Hâzâ min fazlı Rabbî.
Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Ma'bûd: Kendisine ibâdet olunan. **Rahm-i mâder:** Ana rahmi. **Tegaddî:** Beslenme. **Taabbûd:** İbâdet etme. **İlticâ:** Sığınma; himâye isteme. **Şirk:** Ortak koşma. **Hüsrân:** Zarar; Yokluk acısı. **Tazarrû:** Huşu ile yalvarma, dilenme. **İstimdâd:** İmdâd, yardım isteme.

*

5.9.1959
Cumartesi
Saat 17.15

ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— İHDÎNAS - SIRÂTAL MUSTAKÎM —
— Bizleri Doğru Yolda İrşâd Et. —

Her yol Allahdan gelir, Allaha gider. Abd, hilkatda fitratındaki yolu kendi tâyin etmiş değildir. Gelmesinde gitmesinde, seyrinde, ef'âlinde hür ve muhtâr değildir. Bunu tâyin etmek, abdin ihtiyârında olmadığı muhakkaktır. Tarîk-i müstakim dediğimiz doğru yolun yolcuları, kendilerine muvazi giden eğri yolun yolcuları ile ayrı giderlerse de; hepsinin menzili Hakdır. Bunlar bu dünyâda da ayrı dururlar. İcâb-ı maslahat, muvakkat bir zaman için bir araya gelseler dahi, kat'iyen ünsiyet edemezler. Ve zevk alamazlar; hemen ayrılırlar.

Yaradılışında eğri büğrü olanlar, doğruyu tanımazlar ve göremezler. Doğrular, yâni tarîk-i müstakîmde olanlar ise, mertebe-i kemâline göre eğriyi görür ve bulunduğu hâle hamd eder, şükreder; ve tarîk-i müstakîmde yürümesini ve kalmasını niyaz eder.

Allah ancak duasını müstecâb kılacağı kuluna; hamdini, şükürünü, niyâzını ettirir. Bu yolda bulunan kullar, tarîk-i müstakîmedir.

Bâzan turûk-u Aliye sâliki abdde, bir cilve-i ilâhî olarak bir tevakkuf, bir inkita', bir şaşkınlık vukua gelir. Ve bu hâl kısa veya uzun sürebilir. Bu abdin çilesinin başlan-

gıcı ve işâretidir. Sâlikin, çilesi ağır olursa kemâli serî; eğer hafif olursa, gecikir ve menzile de geç varır.

Allahın Lutf u inâyetiyle, doğru yolda bulunan ve yürüyen kullar; —ve yine Allahın irâdesiyle ve tecelliyâtıyla— yolda kalmış ve şaşırmış kullara ibretle bakub, merhamete gelirler. Ve tarîk-i müstakîme girmeleri için niyâze başlarlar. Bu merhameti kalbe Allah sokar. Duâcıyı ecre nâil eder. Ve tarîk-i müstakîmde dâim eder, hıfz eder.

Merhameti bol olan abd, Hakka en yakîn olan kuldur. Her şey Allaha rücû' eder. Beyazı da siyahı da, güzeli de çirkini de hepsi Allahın malıdır. Allah kötü bir şey yapmaz ve abes bir şey yaratmaz.

Esrâr-ı İlâhiye ve hikmet-i Sübhâniyeye âgâh olan ârifin ru'yeti mütelevvin değildir. Her rengi bir görür. Ve şirkden halâs olur. Tevhide müdâm olur.

Rabbim bu sırlara âgâh ve tevhide müdâm eylesün, âmîn. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

İrşâd: Doğru ve iyiye sevk. **Muhtâr:** İdâresi kendinde olan. **Muvâzi:** Paralel. **Menzil:** Yolcunun konak yeri. **Ünsiyet:** Alışma. **Maslahat:** İş; Durum; İyilik yolu. **Kemâl:** Olgun olma. **Tevakkuf:** Duraklama. **İnkûtâ:** Kesilme; Ara verme. **Serî:** Hızlı. **Hıfz:** Koruma. **Rücû':** Geri gelmek; Dönüş. **Ru'yet:** Görüş. **Mütelevvin:** Rengârenk; Alacalı.

*

(Kabr-ı şerîf)

12.9.1959
Cumartesi

Saat 15.50

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.
(Sûre-i Fâtiha)

— SIRÂTELLEZÎNE EN'AMTE ALEYHİM.
GAYRİL MAGDÛBÎ ALEYHİM VE LEDDÂLLÎN. ÂMÎN. —

— Bizi lutuf ve nîmetlerine gark eylediğin insanların

yoluna sevk et. Senin gazabına uğrayan, ve râh-ı müstakîmden inhirâf edenlerin yoluna gönderme. Âmîn. —

Nâs, lutuf ve nîmeti, dünyâ varlıkları ve saadeti olarak bilir. Ve bunu ister. Ukbâsı için de niyâzı budur. Mükellefiyetini de ifâ ettiğine kaani' olarak, kendini doğru yolda görür. Aklı fikri rahathıktır. Dünya ve âhiretdeki —kendi telakkîsine göre— nîmetlere tâlibdir.

Abd-i hâs ise, her nîmetin tek sahibi vericisi Allaha tâlibdir. Rabbin lutf ve nîmeti, vesîle-i hamd olur. Rabbin en büyük nîmeti; hidâyeti, hakîkati ve aşkıdır. Abd-i hâs yâni derviş sâlik, Mâşûku görmeden ve erimeden cenneti istemez. Cennet, yârin diyarıdır; Ammâ kendisi değildir. Âşık, Mâşûka tâlibdir. Tek kapıya varan tek bir yol vardır: Hak yoludur. Buna Tarîk-i Hak ve Râh-ı Müstakîm denir. Bunun yolcularına da «ehl-i Tarîk» denir. Bunlar ehl-i hidâyet, ehl-i hakîkat ve ehl-i aşkırlar. Abde hidâyeti, âşıkta aşkı Hak verir. Bu lutuf ve nîmetlere mazhar olanları Allah dalâlete düşürmez.

Abdin vazîfe-i esâsı, niyâzdır. Hak isterse, ahas kıldığı kuluna nâz ettirir. Ahasın ahası, nâzdan değil niyâzdan zevk alır. Allah, sevgilisinin niyâzını reddetmez. Râh-ı müstakîmden inhirâf ettirmez ve gazabına uğratmaz. (Elâ inne Evliyâ-allahi, lâ havfun aleyhim ve lâ hum yahzenûn.) Bu âyet-i celîle, bu mertebede olanlara mahsustur. Kulun bu mertebede olanları, Hakdan haber aldıkları için gaflete düşmezler.

(Kabr-ı şerîf)

17.9.1959
Perşembe
Saat 15.25

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Ârif kişi abd, Allahın gazab etmeyeceğine kaani'dir.

Zirâ Allah; evveli rahmet, ortası merhamet, sonu yine rahmetdir. Gazab, bir tecelliyât-ı muvakkatadır. Rahmetin mukaddemidir. Mutlaka ezelf ve ebedî rahmetini O Azîm-üş şân, Zât-ı Ulûhiyetiyle tecellî ettirecektir.

Ârifin tek bir endîşesi; hamd u senâda, minnet ve şükrândaki noksâniyetidir. Rakîk-ul kalb olan bir abd, kese ve bütün canlı mahlûkaata ve hattâ cansız bir eşyâya bile kıyamaz. Merhameti gâlib gelir. Kalbin rikkati, Hak-ın kurbiyeti demektir.

Kalb Hakda, Hak da kalbde olunca zarf ve mazrûf birleşir; bir mektûb olur. Buna haberleşme denir. Bu muhâbereye âşinâ ve âgâh olmayanlar, münderecâtına muttali' oldukları vakit heman küfr ve dalâlet damgasını yapıstırırlar; levm ederler. Buna eyvallah edenler, melâmet-i hakîkîyeye bürünmüşler demektir.

Her tarîkın ve hâlin müntehâsı melâmetdir. Fakat mukallidinden ve kizbinden Rabbim bizleri korusun. Âmîn. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Râh: Yol. **Müstakîm:** Doğru. **İnhirâf:** Sapma. **Nâs:** Halk; Elâlem. **Ukbâ:** Âhret. **Mükellefiyet:** Yükümlülük. **Telakki:** Kabul etme. **Kani'** (a uzun): Kâfi bularak fazlasına tamah etmeyen. **Muvakkat:** Geçici. **Ahas** (Ehass): En seçkin; en has. **Mukaddem:** Öncü. **Münderecât:** İçinde bulunanlar. **Muttali':** Haberdâr. **Lvm:** Aşağılama, **Melâmet:** Kendisini levmedenlere karşı çok sabır ve tahammül gösterme. **Kizb:** Yalan.

*

(Kabr-ı şerîf)

19.9.1959
Cumartesi
Saat 16.40

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— MALÛM VE MEÇHÛL —

Kiminde mechûl, kiminde mâlûm hep Sensin.

Bin derde bin dermân yine Sensin.

Küfrü de îmânı da alub veren Sensin.

Yokdan gelüb yok oldum, kalan Sensin.

Seni bilen ârif oldu. Amma yine hiç oldu. Bu dâvâ hiç olmakla da bitmedi. Hiç demenin arkasında, varlık kokusu kokar. Hiç olmak da bir talebdir. Hiçliğin ifâdesi, varlık dâvâsını gizleyemedi.

Bir merd-i kâmil kendinden bahsetmez. Kendinden bahis edende kemâl, irfan bulunmaz. Varlık ve enâniyet dâvâsın güdenin elindeki metâ, hakikat pazarında ne alınır ne de satılır. Ancak ilim vesvesesiyle gurûra kapılmış cühelânın pazarında revâc bulur. Bunlar, ulemâ ve irfân-ı hakikîye dâima dil uzatırlar ve kötülemeğe yeltenirler.

Bir Ârifin, bir nazariyle ve bir kelâmiyle yüz binlerce câhil, âlim olabilir. Fakat hakikat-ı İlâhiyeden ve irfân-ı Muhammedîyeden bî haber olan bu ulemâ-ı kâzibe; nefsî kelâmlarıyla bir kişiye tek bir hakikati öğretmeğe muktedir değillerdir.

Ef'âlî akvâline, akvâli de ef'âline mutâbık olan bir kul, hâsır ve Muhammedîdir. Mücerred kaviller, mukayyed menkullerle; ibâdullah irşâd değil, ifsâd edilir. Fesâd, nifâk ve şikak merdûddur.

Müşrik hükümdarların, emirlerin, zâlimlerin enfüsî arzûlarına göre tefsir ve fetvâ veren, hakikat-ı Muhammedîyeden mahrûm bu zümre-i kesîfe ve kesîre; dalâlet içindedirler. Kendilerini de, hakikat ve selâmetde görmek bedbahthına düşerler. Ve bir çoklarını da kendi yollarına sürüklemeye gayret ederler. Bunlara muâzır olup muhalefet eden, ve hakikat-ı İlâhîyeye vâkıf olan bir mürşidi kâmile, ve anın elini ve eteğini tutanlara; zındık, kâfir derler.

Hakikate âgâh bulunan ârifler ise, kâfire kâfir demez; gördüğüne hidâyet diler.

Rabbim! Bizi dalâletde bırakma. Hakikate âgâh, kendine hâs kul; ve Resûlün Peygamberimiz Muhammed Mustafâ sallallâhu teâlâ efendimiz hazretlerine ümmet; ve Mürşid-i Kâmil kıldığın velîlerine mülâkî kıl. Âmîn.
Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Mechûl: Bilinmeyen. **Revâc:** Sürüm. **Kâzib:** Sözü doğru olmayan. **Nefsî:** Kendine âit. **Akvâl:** Kaviller; Sözler. **Mücerred:** İsbât olunmayan. **Mukayyed:** Kayıtlarla bağı. **Menkul:** Aktarılan (bilgi). **İf-sâd:** Berbâd etme. **Nifâk:** Ara bozma. **Şikak** (a uzun): Anlaşmazlık. **Kesîf:** Kaba; Maddî. **Merdûd:** Kabul edilmez. **Enfusî:** Nefislerinde meydana gelen. **Kesîr:** Kalabalık. **Muâriz:** Karşı gelen. **Mülâki:** Buluşan. **Zındık:** İnkâr eden.

*

(Kabr-ı şerîf)

26.9.1959
Cumartesi
Saat 16.30

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

(ŞER'-İ ŞERÎF - HAK VE HAKİKAT)

Müteannâ olan ve îtibâr edilen teâmüldür. Müstesnâlar, teâmülü ve kaaideyi bozamaz, ve sarsmaz. Mesned-kaaide, şerîat olduğuna göre asıldır, temeldir. Binâ, temel üzerine kurulur. Ve binâ-yı hakîkat vücûda gelir. Temel ne kadar muhkem olursa, binâ da o nisbette sağlam olarak yükselir. Temelin malzemesi, hakîkat elinden çıkmıştır. Bu malzemeyi karıştıranlar ve hile katanlar, şerîat ehli değillerdir. Şerîatin hakîkati, hakîkatin şerîatı bir vücûddur. Tevhîd-i hakîkî de budur. Ehl-i tevhîd aynı zamanda ehl-i şerîatdır. Ahkâm-ı İlâhî, hükm-ü kader, kazâ, rızâ; abde, mahlûka tevcîh kılınmıştır.

Hâkim-i mutlak, Kaadir-i mutlak, Sâhib-ül mülk dile-
diğini dilediğine verir. Hidâyetini, feyzini, ilmini, irfânını,
aşkını; ehil kıldığına ve kılacağına ihsân eder. Dilediğini
de dalâletde, cehâlette bırakır. Zâhirde, beynen-nâs âlim,
mütefennin diye anılan ve geçinen bu zümre; bâtınıyla ay-
dınlanmazsa câhildir, nakıstır. Âşıkın taklak atması, zâhi-
din takvâsından efdaldır. Âlim oldur ki; zâhirini bâtın,
bâtınını zâhir kılar. Aşkı takvâ; zühdü, niyeti ihlâs olur.
Buna muhlis denir.

Ârifin, muhlisîn, vâsilîn; şerîatın hakîkatına âgâh ol-
dular. Hakîkatden Hakka gittiler. Muktezâ-yı abdiyyet, yi-
ne şükür ve hamd etmek için, kaaideye kadem bastılar.
Secde ederek îmânını, teslîmiyeti te'yid ve te'kîd ettiler.
Hasret iştiyâk; bu salâti, mîrâc kıldı. Mü'min, terk-i şurûh
ile ne kâmil ve ne de ârif olabildi. Şer'-i şerîf; medresede
değil, müderrisi Hakkın tâlimiyle ve nazariyle öğrenilir.
Bu meşk, hakîkat aşkıyla meze ve hall olunur.

Urefâ-ı hakîkiyenin tâlim ve telkînleri, şerîatın hakî-
katına tamâmen mutabıktır.

Âtıl ve bâtıl kalmamak için ehl-i hakîkatin eteğine
sarılmak gerekir. Gerçi mâlûm olan ibâdetle, mükellefi-
yetin bir kısmı sukuut eder ve abd de itâbdan kurtulur.
Belki de tâlib olduğu cennete de dâhil olabilir. Bunların
dünyâdaki müşâhedâtı yalnız eserdir. Müessiri ne aramış-
lar ve ne de görebilmişlerdir. Zîrâ mukadder nasîbleri an-
cak budur. Ukbâları da böyledir.

Her tecellî bir rahmetdir. Kadere küsülmez. Kadere
rızâ gösteren, rahmete mazhar olur.

— LUGATLAR —

Şer': Şerîat; İslâm şerîatı (usulleri). **Müteannâ**: Zahmetiyle
birlikde kabul edilmiş, **İtibâr**: Ehemmiyet verme; Sayma. **Teâmül**:
Gelenek, âdet. **Müstesnâ**: Kaide dışı olan. **Kaide** (a uzun): Usul;
Nizam; Temel. **Muhkem**: Sağlam; kuvvetli. **Ahkâm**: Hükümler.

Tevcîh kılınma: Doğrultulma. **Beynen-nâs:** İnsanlar arasında. **Mütefennin:** Çeşitli fenler bilen. **Muktezâ:** İcâb; lâzım gelen. **Te'yîd:** Kuvvetlendirme. **Te'kîd:** Sağlamaştırma. **Şurûh:** Şerhler. **Şerh:** Açıklama; Açma. **Müderris:** Ders veren. **Mezc:** Karıştırma; Katma, **Meşk:** Tâlim için verilen yazı örneği. **Urefâ:** Ârifler. **Hall:** Müşkül meseleyi çözmek; Analiz; Eritme ve tahlîl yapma. **Mutâbık:** Uygun. **Bâtıl:** Hakîkate aykırı; Boş. **Sukut** (ku uzun): Düşme. **İtâb:** Azarlanma, **Müessir:** Eseri meydana getiren.

*

(Kabr-ı şerîf)

27.9.1959
Pazar
Saat 14.30

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Allah âşıkları ve Allahın sevgili kulları; tahsîl-i rızâ için dolaşırlar, ararlar.

Halbuki Allah, râzı olmuş, kalblerine girmiştir. Ef'âl-leri, ef'âl-i hasenedir.

Makbûl ve mergûb abdin kâmili, kulaktan gelen sedâdan ziyâde kalbden gelen sedâyı duyar. Râzı olduğu kulun kalbine şeytan giremez; Gelen ses Rahmânîdir.

Allah bunlardan eylesün, âmîn.

Elfâtîha.

*

(Kabr-ı şerîf)

3.10.1959
Cumartesi
Saat 15.45

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— Hep Kesretten Düşük Vahdete.
Bin tevhdile vardık Ahade. —

Sâlik, bir bir esmâ ile bir Müsemme peşindedir. Abd, mutlak kesret âleminde dolaşacak, tadacak ve görecek.

Andan sonra tevhîde gelûb vahdet yolunda yürüyecek. Kimi kısa, kimi uzun bir yolculuktan sonra vahdete varacaktır.

Rehberi erşed olan sâliki, bi-iznillâh kısa yoldan götürebilir. Kâfir olunmadan mü'min olunmaz. Zîrâ nefis kâfirdir. Nefsini katleden küfürden kurtulub mü'min olur. Cevr u cefâ, riyâzât, çilehâneler maktel-i nefsidir.

Her zâhid zâkir, her şâkird de şâkir olmaz. (Olmak) zâhirde masdar, bâtında mazhardır. Zâhirini bâtın kılan, (olmak) mazhariyetine erişir. Bu üstün bir mertebedir. İntikalden evvel Hakka vâsıl olanlar —ki âşıklar, ârifler.— Bunların iki dünyâsı, hayat ve memâtları birdir. Âlemleri seyr ederek, her biri birer âlem olmuşlardır. Rûhlarının letâfeti ve hafifliğine, cismâniyetleri engel olamamıştır. Bunların salâtı mîrâc, kelâmları hakdır. Kalbleri Hakda, Hak da kalblerindedir. Böyle olduğu halde dahi, yine hasret yine iştiyâk ile yanub kül olmuşlardır. Kül varlığını da yok etmeden hasretleri, ateşleri sönmez. İşte yok olmak ve hakîki hiçlik de budur.

Bunlar istenir ammâ kolay alınmaz. Meğer ki Hak lutfede, rahmet ede.

Biz yolunda olalım, karınca olalım. Allaha emânet olalım.
Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Râzî: Hoşnut. **Ef'âl-i hasene:** Güzel işler. **Mergûb:** Beğenilen. **Makbûl:** Kabûl olunan; Hoşa gider. **Kesret:** Çokluk. **Vahdet:** Birlik; Bir olma. **Tevhîd:** Bir kılma; Birleştirme. **Ahad:** Bir tek olan. **Müsemmâ:** İsimlendirilmiş. **Erşed:** Daha reşîd. **Reşîd:** Akıl ve dirâyet sâhibi. **Riyâzât:** Nefsini kırmalar. **Maktel:** Öldürme yeri. **Zâkir:** Zikir eden; Allahı anan. **Şâkird:** Öğrenci; Çırak. **Şâkir:** Şükür eden. **Bâtın:** İç yüz; Gizli. **İntikal** (a uzun): Göçme; Ölüm; geçme. **Memât:** Ölüm. **Seyr** (Seyir): Gezme; Bakma.

*

(Kabr-ı şerif)

10.10.1959
Cumartesi
Saat 16.30

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— YARATDIĞINI SEVDİ YARADAN.
SEN BIRAK DA, ÇIK ARADAN. —

Hâlık, her mazhardaki mahlûkuna yardım eder, merhamet eder. Nâs; sûreti müşâhede eder, güzel çirkin farkını gözetir. Sîret letâfetini müşâhede edemez. Sîreti müşâhede edebilmek için, kalbin açık olması lâzımdır. Sîretin müşâhedâtı, ancak kalb gözüyle mümkündür.

Hak, sîretde meknûzdu. Hakka yakîn olan; sûretde kalmaz, sîreti arar, zevki de budur. Zîrâ sûretde kalanlar, cemâli göremediler; ve göremezler. Kesret ehli hep zâhirdede kaldı. Vahdet ehli ise, sîreti müşâhede edince sûreti aramadı. Bâtından zâhiri, yâni sûreti görünce ne çirkin ve ne de abes kaldı. Birlik budur. Hak âşıkları, yaradılanı hoş gördüler. Ülfet ünsiyet etmeseler bile, buğz da etmezler. Zümre-i Muhakkıkîn, bu ehl-i nazardır. Bâtın ilmini bilmevene âlim denmez.

(Huvel evvelu vel âhiru vez-zâhiru vel bâtın. Ve huve biküllî şey'in alîm.) âyet-i celîlesi kalbine menkûş olan, ledün ilminin âşinâsı oldu. İşte bunlar Ârifdirler.

Hakka âşinâ, Hakka vuslat, cemâle mazhariyet; iki-likten kurtulub bin bir esâmı bir nazarla müşâhede etmekle mümkündür.

Semî' Allah, başîr Allah, kelîm Allah, alîm Allah, dost Allah. Allah bes ve der heme ân Zülcemâl bes.

Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Mahlûk: Yaratılmış. **Sûret:** Dış görünüş. **Sîret:** Bir kimsenin iç (mânevî) hâli ve tavırları. **Müşâhede:** Görme. **Meknûz:** Gizli;

Saklı. **Abes:** Boş; Faydasız. **Ülfet:** Alışma; Dost olma. **Buğz:** Sevmeme; Nefret; Husûmet. **Muhakkıkîn:** Gerçeği arayanlar. **Nazar:** Bakış; Düşünüş. **Vuslat:** Ulaşma; Kavuşma. **Semî':** İşiten. **Basîr:** Gören. **Kelîm:** Hitâb olunan; Kendisine söz söylenen. **Alîm:** Bilen.

*

(Kabr-ı şerîf)

14.10.1959

Çarşamba

Saat 15.00

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

(TEŞHÎS VE TEDÂVÎ)

Marazın teşhîsini tabib yapar. Tabib Hakdır. Kul hatâsını idrâk ederse tedâvi başlar. Hatâyı idrâk etmek, Allahın bir lutuf ve keremidir. Tedaviyi de Hak yapar. Marazın cinsine ve mâhiyetine göre tedâvisi uzun sürer. Zîrâ kalbe giren ve yerleşen illetin heman yok olması kolay değildir. Bâzan Hakkın inâyetiyle serî olabilir. İlettin en bü-yüğü benlik, enâniyet, ihtiras, hiddet, kindir. Kalbi karartan ve Rahmândan uzak bırakan bu maraza mübtelâ olanlar; kendilerinin dünyâlarını ve ukbâlarını harâb ederse, ve Allahın ibâdına da zarar ve azab verirse —bunların şeytan vesveseleri, ihtirâsları ve endişeleri neticesi îkaa' ettikleri zararlar nisbetinde— cezâlandırılırlar. Kalbi kararmış olan bir kimsenin gözü de kararır, kör olur. Ondan sonra, geldiğini gittiğini bilmez. Bâzısı böylece helâk olur.

Fakat Allah ehlinin elini tutan için, kurtuluş ümîdi daha fazladır. Zirâ Hakkın âşıkları olan Velîlerinin evlâtları —beşeriyet îcâbı— gaflete, nisyâna, isyâna düşebilirler. Bu haller bir müddet devam eder. Fakat bir gün yine merhamet galib gelir. Velîlerine, afları için «Erhamer râhimîn» olan Allah-u azîm-üş şân, izin ve keremiyle niyâz ve şefaât ettirir. Bu sûretle mazhar-ı af olurlar.

Sâlik; bu hâle mâruz kalanlara ibret nazariyle bakub, onların halâsı ve kendisinin de bu âkıbete düşmemesi için

duâya başlamalıdır. Bu dua günün birinde müstecâb olur. Zîrâ bu duâya sâlikin dest-gîri âmin der.

Marazdan korunmak için sâlik kendini her gün dartmalı. Mâzîsini tefekkür ve kendisini levm etmelidir. Bin istiğfâr yapmağa muktedir olursa, bin kerre de hamd etmelidir. Muhâsebe-i nefis, kendine levm, aczini idrâk; bu marazın yegâne muâlece ve müdâfi'idir.

Ey Hak yoluna. Aşk yoluna düşen Sâlik! Sakın medihden haz duyma. Zemmden de, haz duymasan bile müteessir de olma. Kendini bildiğin vakit ne endîşe ne de ihtirâs kalır. Yalnız Yaradanla kalırsın. İşte gâye de, matlûb da, maksûd da budur.

Rabbim Maksûda eriştirsün. Âmîn.

Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Teşhis: Fark edip tanıma. **Maraz:** Hastalık. **Tedâvî:** İyileştirmek için bakım. **Mâhiyet:** Asıl; Gerçek. **İllet:** Hastalık, sakatlık; Sebep. **Serî:** Süratli; Çabuk. **Enâniyet:** Benlik; Kendine varlık vermeye gayret. **Mübtelâ:** Düşkün. **İkaa':** Meydana getirme. **Beşeriyet:** İnsanlık, **İcâbı:** Gereği. **Gaflet:** Boş bulunarak gerçeği görmeme. **Niyâz:** Yalvarma; Duâ. **Şefâat:** Suçlunun affı için aracı olmak. **Halâs:** Kurtulma. **Âkıbet:** Son, sonuç. **Dest-gîr:** Elini tutan; Yardımcı. **Levm:** Ayıplama; Paylama. **Muhâsebe-i nefis:** Kendini hesâba çekmek. **Muâlece:** İlâç. **Müdâfi':** Savunucu; Def eden. **Medih:** Övüş, övme. **Hazz:** Hoşlanma. **Zemm:** Kötü olduğunu söyleyiş; Yeme. **Müteessir:** Üzülen; Kederlenen. **Endîşe:** Tasa. **Maksûd:** İstenen; Niyet olunan.

*

(Kabr-ı şerîf)

28.10.1959

Çarşamba

Saat 16.30

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

1 — Hâlinden şikâyet eden kimse, Hakdan uzak kalması bî - haberdir. Bî - haber olan kimse, Hakdan uzaklaşınca

imdâdı halkdan bekler. Ve bunlara arz-ı hâl eder; Bir şey alamaz. Bir zaman sonra bunlar da yüz çevirirler, dinlemez olurlar. O vakit yine Hakkın merhameti tecellî eder, bu bî-haberî uyandırır. Kendine yüzünü çevirttirir. Ve lutf u ihsânına da şükrünü ettirir. Ve bir daha da kendi kapusundan başkasına avuç açtırmaz.

2 — Her şey şerh edilir. Şer' şerh edilmedikçe hakikat olamaz. Sadır şerh edilir. Fuyûzât zuhûra gelirse abdin ameli sâlih olur. Andan sonra ef'âl-i Îlâhiye tecellî eder. Hizmeti, nâsa örnek ve müfid olur.

*

(Kabr-ı şerîf)

7.11.1959

Cumartesi

Saat 15.50

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Tekâlif-i Îlâhiye kuyûd, şurût, eşkâl-i lâzime... Bunlar sâlikin abdin ibtidâ hallerinde riâyet edeceği şeylerdir. (Hakka kurbiyet ve vuslat) da tekâlifin şekli tebeddül eder. Nâs; bu hâle tahammül edemez, mertebesinden küfrüne kaail olur ve ta'n eder. İrfan ve esrâr-ı Îlâhîyeye âgâh olan, mertebe-i Hakda olan zât; bunlarla mukayyed olmadığı için kendinden kendine zevk eder. Alış verişi Hakladır. Nâsın hitâbına, itâbına kulakları tıkalıdır.

Sanma ki hakikat kolay elde edilir; Meğer Hak nasîb ede. Ehl-i zâhir ile zâhiri, ehl-i bâtın ile de bâtını görüşün.

Resûlullah sallallâhu teâlâ Efendimizin irfân-ı Muhammedîyelerine; ancak Sâdât-ı kirâm hazerâtı, ve Turûk-u Aliye-i sâdika ve hakîkiye nüfuz edebildiler. Her şey; Hakdan gelüb Hakka gider, ve Hakka râci'dir. Allah Hâlık, Resûlullah mahlûktur.

Hâlık mahlûka girer. Mahlûk da Hâlık gider. Fakat Hâlık Hâlıktır. Hâlıklığını kimseye vermez. Her mahlûk

eşreftir. Eşrefin eşrefi ve anın eşrefi kâmil insan, velî, ne-
bî, nebîlerin nebîsi hazret-i Muhammed sallallâhu teâlâ
Efendimizdir. Bundan üstün mahlûk tasavvur edilemez,
Îmânı, bu sarsar. (Lâ ilâhe illallah, Muhammed Resûlullah,
Ali veliyyullah, destûr Pîr radiyallah) deyen sâlikin, içi
dışı ma'mûr olur.

Allah hakîkati bize bildirsin, yolundan ayırmasın;
âmîn. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Bî-haber: Habersiz. **Arzı-hâl:** Hâlini arzetme. **Amel:** Yaptığı
(iş). **Sâlih:** İyi; Yararlı. **Tekâlîf:** Teklifler; Yüklenilen vazîfeler.
Şurûd: Şartlar. **Eşkâl:** Şekiller. **Riâyet:** Uyma. **Tebeddül:** Değişme.
Kail (a uzun): Rızâ veren; söyleyen. **Ta'n:** Yeme; Sövmeye. **Mukay-
yed:** Bağlı. **Hitâb:** Söz söyleme. **Îtâb:** Paylama; Tersleme. **Sâdât:**
Seyyitler. **Seyyid:** Efendi; İleri gelen; Baş. **Kirâm:** Kerimler; Bü-
yüklükler. **Hazerât:** Hazretler. **Nüfûz:** İçine girmek. **Râci':** Geri dö-
nen; Alâka ve nisbeti olan. **Eşref:** Daha veya pek şerefli. **Ma'mûr:**
Onarılmış; İşlenmiş şirin yer.

*

(Kabr-ı şerîf)

12.11.1959
Perşembe
Saat 10.35

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Abdin derd-i illeti mihnet ve meşakkatı, karîhası; ız-
tırâbı, çilesidir. Bu çilenin mahz-ı lutf ve rahmet olduğunu
idrâk eyleyen, irfan yolunda haylice kat'-ı merâhil eyle-
miştir. Abd istimdâdı, ilticâ ve münâcâtı; bu ıztırâb anın-
da yaptığı gibi sâir zamanında yapamaz. Celb-i ervâh ve
mükâşefe de bu anlarda zuhûra gelür.

Nâs bilmelidir ki, hiç bir ıztırâb beyhûde geçmez. Kulun tekâmülüne hizmet eder.

*

(Kabr-ı şerîf)

21.11.1959
Cumartesi
Saat 15.00

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— EDEB —

Edeb, yalnız zâhirî bir şekil ve tavırdan, ve birkaç ke-
lîmeden ibâret değildir. Mânâsiyle sâhib-i edeb olan, Alla-
ha yaklaşmış bir kuldur.

Edeb saburdan doğar. Tevâzu'-u hakîkî, hüsn-ü niyet;
rikkat-i kalb, şefkat gibi mümtaz hasleti temin eder.

Duâlar, münâcâtlar edeble yapılırsa ekseriyetle müs-
tecâb olur.

Müeddeb olan bir kula, Allah izzetiyle ikrâm eder;
Azîz eder.

Allah edeb-i Muhammedî ile bizleri edeblendirsün.
Âmîn. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Mihnet: Zahmet; eziyet; dert. **Meşakkat:** Güçlük, sıkıntı. **Karîha:** Tabîat; Kendiliğinden hâsıl olan fikir; Zihin. **İztırâb:** Sıkıntı; Azâb. **Mahz:** Sırf; öz; sâfi. **Kat'etmek:** Geçmek; Yol almak. **Merâhil:** Merhaleler. **Celb:** Kendine çekme. **Mükâşefe:** İlâhî sırların açılması. **Tekâmül:** Olgunlaşma. **Tavır:** Davranış şekli. **Tevâzu':** Alçak gönüllülük. **Hüsn:** İyilik; Güzellik. **Rikkat:** İncelik; yufkalık; Acıma. **Şefkat:** Koruyarak içten sevme. **Mümtâz:** Seçkin. **Haslet:** Huy. **Müeddeb:** Edebli; Terbiyeli. **İzzet:** Şeref; Kudret. **Azîz:** Kıymetli; Çok seçkin; Kuvvet sahibi.

*

(Kabr-ı şerîf)

5.12.1959
Cumartesi
Saat 15.50

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

(SARÂHAT — FESÂHAT)
(MUĞLAK — MUGÂLATA)

Îmânın kemâlinde, sarâhat ve fesâhat-ı lisâniye başlar. Tesbât-i hüviyet ve neş'e-i Muhammedi zuhûra gelir. Böyle sohbe dâhil olmak bir saâdettir. Bu zevk, ehl-i irfânın gıdâsıdır. Bir habbesini ekl, bir katresini nûş eden, mest-i dâimîdedir.

Olduğu gibi görünen, ve geldiği gibi verenler; Allahın sevdiği cömerd kullardır. Bunların hâli, kaali hakdır.

Bu zevkten mahrûm kalanlara bunlar muğlak gelir. İdrâk edemeyince nefsinde zevk arar, taşrada dolaşır. Bunlar zümre-i hâsirîndir. Dâima mugâlata ve enfüsî nazariyelerle hakîkata ve serâhate ve fesâhate düşman olurlar; Dil uzatırlar, husûmet ederler. Hattâ küfrlerine fetvâ uydururlar. Bir dânesinin şehâdetinden neş'e duyarlar. Halbuki bu neş'e, dalâlet ve cehâletden gelmektedir. Ve âkıbetleri dâima husrândır. Ve zelîl, rezîl olmadan göçmezler.

Mükâlemede, muhâberede açık, vâzih ve sarîh olmağa gayret edin; Güneş gibi olursunuz.

Ve bir şeyi ıglâk etmek, ibâdullaha zulm etmek demektir. Zâlim merdûddur. Makbûl olan abd dâima mazlûmdur. Allah zâlimlere lânet, mazlûmlara merhamet eder.

Hak yolunda mazlûm mevkîine düşen bir abd, bir gönül ile, yâni gönlündeki Hakla bin zâlimi bir anda mahv eder.

Allah kulu olmak ve yüreğine Allahı sokabilmek için;

sarîh olun, merhametli olun. İbâdullâha ve mahlûkaatına eziyet etmeyin.

Allaha emânet olalım. Ve minallâh-it tevffik.

Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Sarâhat: Açıklık; açık ifâde. **Sarîh:** Açık; Sâde. **Fesâhat** (Fa-sâhat): Sözlere doğru ve hatâsız olarak kolaylıkla söylemek. **Fasîh:** Fesâhatle söyleyen. **Muğlak:** Karışık; Anlaşılmaz. **Muğâlata:** Hakikate dayanmayan yanıltıcı konuşma. **Tesbît:** Sağlamca yerine yerleştirme. **Ekl:** Yeme. **Nûş:** İçen. **Taşra:** Dışarı; Dış taraf. **Züm-re:** Cemaat; Sınıf. **Hâsirîn:** Zarâra ziyâna uğrayanlar. **Nazariye:** Teori; Kendi bakışına âit bilgi. **Husûmet:** Düşmanlık. **Mükâleme:** Konuşma. **Muhâbere:** Haberleşme; Yazışma. **Vâzih:** Kapalı olmayıp açıkça bildirilen. **Iglâk:** Kapamak; Muğlak söylemek. **Zulm:** Haksız ve yanlış davranma; Eziyet. **Zâlim:** Zulm eden. **Mazlûm:** Zulüm gören. **Mevki':** Yer. **Minallah-it tevffik:** Tevffik Allahdandır. **Tevffik:** İşi rast getirmek ve maksada uygun düşürmek.

(Kabr-ı şerîf)

26.12.1959
Cumartesi

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Kim ki soka kalbine hub-bu Aliyi.
Ger ârâm olursa, bulur sır-rı Aliyi.
Velîler Ali kapusundan vardılar vuslata.
Aliyi sevmeyen değildir Muhammedî.
Muhammedi seven elhamdülillah dedi.
Kâmil Mürşid de. Lâ ilâhe illallah,
Muhammedün resûlullah, Ali velîyullah dedi.
Sarıl dâmen-i Mürşide, bu gülbânkla tevhîde gel.
Kâse-i Muhammedîyi dest-i Haydardan iç.
Tadanlar buna şarâb-ı Lâ-yezâfî dediler.
İç ki; sevgi birleşüb Dostu bulursun.**

**Bakma zâhire, kapa gözün.
Hak olsun sözün, özün.
Özü, sözü bir eyle.
Tevhîde gel zevk eyle.**

*

(Kabr-ı şerîf)

9.1.1960
Cumartesi
Saat 15.20

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— HAK DEDİM BOŞANDIM.
HAK DEDİM DOLDUM. —

Nefsimden şikâyet ettim. Şunu kusurlu, bunu çirkin gördüm. Bî huzûr bî sürûr oldum.

Bilmezmişim Hakkı; andan ötürü Haksız kaldım. Meğer Hak bende imiş, ben değilmişim.

Ben kendimi bilir gibi oldum. Bütün dünyayı Hak gördüm. Rahat, huzur, saadet de nümâyân oldu.

Dostum Hak, virdim Hak, nefsim Hak. Yâ Hak, yâ Hak, yâ Hak.

Hu, Hu, Hu.

— LUGATLAR —

Hubb: Sevgi; Sevme. **Lâ-yezâl:** Zâil olmaz; Ebedî. **Boşanmak:** İçindeki dökme. **Bî huzûr:** Huzursuz; Rahatsız **Bî sürûr:** Sevinçsiz. **Nümâyân:** Görünür, âşikâr.

*

(Kabr-ı şerîf)

16.1.1960
Cumartesi
Saat 16.00

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Allah-u azîm-üş şâna akıl ile değil yürekle varılır. Zi-

râ Allah akla sığmaz, fakat yüreğe girer ve sığar. Her şey gibi akıl da Allahındır. Ammâ kimine selîmini kimine de habîsini ihsan eder. Abd, aklını kullanmakta da muhtar değildir. Allah, dilediğine dilediği gibi kullandırır. Allahın girdiği yürekteki akıl, selîmdir. Akl-ı selîm sahibi, ilhâmâtı yüreğinden alır.

Aklını yüreğine bağlayan kulun ef'âl ve harekâtını ve kelâmını, herkes fehm ve idrâk edemez. Ancak bir zümre-i nâdire ki, âlemleri içine sokup yüreğinde dimâğında tasfiye eden ve hazmeden erbâb-ı dil anlar. Sohbet eder, zevk eder, teberrük eder, tebellüğ eder. Teâtî-i envâr ve fuyûzât hâsıl olur.

Zevâhirde kalan ukalânın bilgi iddiâsı, dilden dile menkûl kuyûdât ve tahdîdâtan ibârettir. Butûn ehli ise, yüreğine Allahı sokmuştur. Hudutsuz, mütemâdî bir ce-reyanla envâr-ı ilâhîye alup nûrlanır ve nûrlandırır. Bunlar ehl-i hakikat, urefâdırlar.

— LUGATLAR —

Habîs: Kötü; Fena. **Akl-ı selîm:** Sağlam ve doğru akıl. **İlhâmât:** İlhâmlar. **İlhâm:** Allahdan kalbine doğan mânâ. **Dimâğ:** Beyin; (Şuur). **Tasfiye:** Sâfi kılmak. **Erbâb:** Ehil olanlar. **Teber-rük:** Bereket ve uğur sayma. **Tebellüğ:** Erişme; Anlayıp alma. **Envâr:** Nûrlar. **Zevâhir:** Dış görünüşler. **Ukalâ:** Akıllı (geçinen)ler. **Butûn:** Bâtınlar. **Mütemâdî:** Sürekli.

(Kabr-ı şerîf)

23.1.1960
Cumartesi
Saat 15.15

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Mûkevvenâtadaki şuunâtı, erbâb-ı kemâl görebildi.
Derece-i kemâline göre de tetkik edebildi. Bu meşhû-
dât ile tatmin olunmadı. Avâlimden öte avâlim; kemâlâtın

ikmâli, müşâhedâtın tâmmına varılmadı. Bundan dolayı da hasret de, iştiyâk da tükenmedi.

Ey sonsuz âlemin sonsuz yolcuları! Bu merâhilin kat'ı, sonsuz tahammül ve sabırla kısmen mümkün olabilir.

Yüz bin tevhîd çeküb de bir kerre vahdeti bulamayan, yüz bin nasîbsiz vardır. Abd-i hâs bundan nevmîd olmamalı; azim sahibi ve ümidli olarak tevhîde müdâm olmalıdır. İmânlı kalpde ümitsizlik olamaz. İhlâs ile azimli yapılan amel ve edilen dua ve tesbihlerde, mutlaka vahdet temin edilir. Sûrette kalmayın; zîrâ sûrette ihlâs bulunmaz. İhlâs sîrettedir. Hak sîrete nazar eder. Sîreti gören göz de ehl-i basîrettir. Bunlarla tefâhur edilmez. Ancak hamd edilir.

Hamd, Hâlıkın mahlûkuna ihsânının cevâbıdır. Hâlık; şükürlerin efdali hamde müdâvim olan abdin atıyesini, mânevî ve maddî rızkını tezyîd eder. Abd zenginleşir; sehâ başlar, dağıtır. Buna tevzî-i envâr denir. Allah, hasisi sevmez. İyi bildiğinizi bildirin, saklamayın. Cömert olun. Mükrim olun. Mültefit olun.

Sevilmek için sevin. Allaha emânet olalım. Âmîn.

Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Şununât: Olaylar, işler. **Merâhilin kat'ı:** Merhalelerin geçilmesi. **Nevmîd:** Ümitsiz. **Tefâhur:** Övünme. **Atıyye:** İhsân. **Tezyîd:** Arttırma. **Sehâ:** Cömertlik. **Mükrim:** İkrâmçı. **Mültefit:** Lutufkâr davranarak âşinâ olma.

*

(Kabr-ı şerîf)

30.1.1960
Cumartesi
Saat 16.10

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Âdem olmağa namzed bir ferd, kendi kendini levm

etmedikçe ve takbih edecek bir şeyi kendinde bulmadıkça âdem olamaz. Zîrâ âlemi levh ve zem etmekten kendini murâkabeye vakit bulamayan bir kimse, bedbaht bir kimsedir. Ol kimseyi mutlaka, sahibi Allah-u azîmüşşân levmeder. Terzîl eder. Zîrâ kâinâtın bir ismi dâr-ı imti-hândır. Buradaki tecelliyât ve zuhûrâtı nazar-ı ibretle müşâhede edebilen ve hisseyâb olan, derviş olmağa yâni âdem olmağa namzettir. Ednâdan vasata, vasatdan bâlâyâ çıkanlar bu imtihâmı verenlerdir. Ca'li tevâzu' ve nezâketle edebe bürünenler, kendini ve bir kısım nâsı igfâl edebilirler.

Hakkı ve Hakka karin olanları asla.

Bunlar mürâî münâfık kimselerdir ki; Allahın adâvet ettiği bir zümre-i fâsıkîn ve münâfıkîndir.

Olduğunuz gibi görünün. İçinizden konuşmasını bilin. Birine isnâd atif edeceğiniz bir şeyi, vicdân terazisinde tartup akıl muvâzenesine vurmadan söylemeyiniz. Sükû-tunuz; çok zamanlar sizi îkâz eder, tenvîr eder. Nedâmeten ve binnetîce azâbdan kurtarır.

Dili (gönlü) Hakda olanın, dîli (lisânı) mahfûzdur; selâmettedir. Dili selâmette olanın kendi de selâmettedir.

Yâ Hak. Yâ Selâm. Elhamdülillâh vesselâm. Âmîn.

Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Âdem: Olgun insan. Takbih: Beğenmeme. Terzil: Rezil etme. Dâr: Yer; Mahal. Ednâ: Aşağı. Vasat: Orta. Bâlâ: Yukarı. Ca'li: Yapmacık. Karin (i uzun): Yakın. Mürâî: Yalancı. Adâvet: Husûmet. Münâfık: İki yüzlü. Atif: Yükletme. İsnâd: Bağlama, hamletme.

*

(Kabr-ı şerîf)

13.2.1960
Cumartesi
Saat 16.20

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— TEFEKKÜR - TEAKKUL - TEEMMÜL —

Her üçü de müsbet menfî, hayr ve şerri ihtivâ eder. Zîrâ taleb-i îmânla bir mü'min; tefekkürle hakikatları arar bulur. Aklını kullanarak teemmüle başlar. Bu irfân yoludur.

İmânsız bir nâsın; tefekkürü, meşgale-i habâset ve şeytâniyettir. Bütün şahsî menfaatı da, emelidir. Bunların mazharı, dalâletdir. Nasîblerini şeytan eliyle ararlar. Hidâyete muhâlif her ne varsa onların malıdır, revâcıdır, zevkleridir.

Tefekkür sahibinin, mü'mini ve kâfiri vardır. Hâlıkıyet, sâfiyet ile muhlis ve sâf olmağa namzed bir kimse; devre-i rüşde girmeden tefekkür edemez. Mutlaka, tefekkür mertebesine gelmeden evvel, bu yoldan geçmiş erbâb-ı tefekkür bir zâta mülâkî olur. Andan sonra fikir, akıl, teemmül cihazları faaliyete başlar. Ve nasîbini alır. Ve matlûbu olan hakîkate erişir.

— LUGATLAR —

Taakkul: Anlamak. **Habâset:** Kötülük, fenalık. **Meşgale:** İş ile uğraşma. **Muhâlif:** Karşı olan. **Revâc:** Geçim, sürüm, itibâr. **Hâlıkıyet:** Yaratıcılık. **Rüşd:** Doğru yolu bularak yürüme; Akıllı olma. **Mülâkî:** Buluşup görüşen.

*

(Kabr-ı şerîf)

27.2.1960
Cumartesi
Saat 16.20

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

- 1 — Tevhîdde tahdîd ve takyîd olamaz.
 - 2 — Allah yoluna târifle değil ârifle gidilir.
 - 3 — Her şeyden akdem, efdal; sabırdır. Bunu bulamayan Hakkı bulamaz.
 - 4 — Gâfilin menkûlini, ârifin sohbetini ele geçirmeğe bakın.
 - 5 — Elini haramdan çekemeyen, kademini yerden kesemez.
 - 6 — Eslâfın ahlâfda, ahlâfın eslâfdan muâmele ve muhâberâtı asla münkati olmaz.
 - 7 — Nevmîdî, şekde olanlarıdır.
 - 8 — Varlıkla yokluk dâvâsına kalkanlar hüsrândadır.
 - 9 — Başkasını levm etmeyüp de, bir günde on defa kendini levm edebilen bahtiyârdır. Zîrâ anların günahlarının afvı melhûzdur.
 - 10 — Yapdığım iyilik ise hemen unut; yapacağımı da düşünme.
 - 11 — Hakkın içinde ve indinde nice câhiller vardır ki, Hakda âlimdir.
 - 12 — Yerinde imsâk-i kelâm edebilen, imsâk-i taâm etmiş gibidir. Hatâmızı ve savâbımızı Hak bilir, ve dilerse bildirir.
- Yüreklerinizi Hakka verin. Tevfik Allahdandır. Rab-bim inâyet buyursun. Âmîn. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Tevhîd: Bir kılmak. (Her yaratılmışta Cenâb-ı Hakkın varlığını müşâhede etmek.) **Takyîd:** Kayıd koyma. **Akdem:** Daha önde gelen.

Efdal: Daha üstün. **Menkûl:** (Ağızdan ağıza) nakledilen. **Eslâf:** Öncekiler. **Ahlâf:** Sonradan gelenler. **Münkati:** Kesilmiş. **Muhâberât:** Haberleşmeler. **Nevmîdî:** Ümitsizlik. **Şek:** Şüphe. **Melhûz:** Düşünülen. **İmsâk:** Çekinme, perhiz. **Taâm:** Yemek, aş. **Tevfik:** Uygun ve muvâfık kılma. **Înâyet:** Lütuf, ihsan.

*

(Kabr-ı şerîf) 29.3.1960
Salı
Sabah 10.00
[İyd-i Fitr]

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

(Salât-ı dâim, sabah dâim, İyd-ü küllü yevm.)

Allahda olan ve anın rızâsını tahsil edebilenin, her günü bayramdır. Cüdâ kalanın da, hüsrândır.

Akıl selîm olmadan, akla geleni yapmak tehlikelidir.

Vicdânını aklına, aklını da vicdânına bağlamak bir hünerdir. Mârifet burada başlar. Râh-ı selâmet budur. Bu yolcularla yola çıkınız. Bunlarla sohbet ediniz.

Rabbim nâsîb buyursun. Âmîn. Elfâtîha.

*

(Kabr-ı şerîf) 2.4.1960
Cumartesi
Saat 17.40

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— TÂLİB-İ HAK; İRFÂN (MA'RİFET) —

Ger tâlib-i Hak isen, bil ki mârifettesin. Zîrâ mârifet hakdır. Hakkı bilmek de mârifettir. Hakkı bilene ârif dediler. Asıl mârifet kendin bilmektir. Kendini fehm eden kitap olur; cehilden halâs olur. Andan sonra da kendi yok olur; Perde-i hakikat açılır. Hak ru'yet olunur. Er-

bâb-ı hakîkatin müşâhedâtı budur.

İmân, şehâdet, tasdik, teslimiyet-i tâmme, mutmain-i dâime, derd ve havâtırın ademi, huzûrun dâimi, neşe-yi ilâhî mestîsi husûle gelür. Buna mazhariyet-i evveliyye denir. Bunun ortası da vardır. Ancak bu zevkin hazından sonraki tecelliyâtdır ki; şimdiden târif edilemez. Edilse de anlaşılmaz. Zîrâ kemâlâtın müntehâsı ademdir. Ademden ademe yine noksanıyettir. Bunun aksini tefekkür ve iddia etmek de şirkidir.

Abdiyet, mazhariyetten hicâb duymazsa; sû-i hazme uğrar. İnkıtâ' başlar, nâkıstan nâkısa düşer. Abdin irtikası yerde ve secdede olur.

Allah cümlemizi secde-i dâimedan ayırmasun. Âmîn.
Elfâtîha.

— LUGATLAR —

İyd-i Fıtr: Ramazan bayramı; Şeker bayramı. **Dâim**: Devamlı. **Cüdâ**: Ayrı. **Mârifet**: Bilme; Bilgi. **Halâs**: Kurtulma. **Ru'yet**: Görme. **Mutmain**: İnanarak zihnen tatmin olmuş. **Havâtır**: Hâtrâlar, anılar. **Adem**: Yokluk; Olmama. **Mest**: Kendinden geçme. **Abdiyet**: Kulluk, kul oluş. **Mazhariyet**: Allah lütuflarının bir yerde zâhir olması. **Hicâb**: Utanma; örtü. **Sû-i hazm**: Kötü hazım etme. **İnkıtâ**: Kesilme, tükenme. **Nâkis**: Noksan. **İrtikaa**: Yukarı çıkmak.

*

(Kabr-ı şerîf)

9.4.1960
Cumartesi
Saat 15.45

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— İMÂN. MÜ'MİN. MÜEMMEN. —
(EMNİYET)

İmân eden mü'mindir. Ve müemmendir. Kendi ve etrafı da emniyettedir. İmânın kemâli emniyetin tâmmıdır.

Şek, tereddüd, iştibâh; îmânın za'fıdır. Evvelâ kendi huzûrunu, bilâhare de etrafının huzûrunu selbeder. Huzûr hakdır. Hakka teveccüh, Hakka rucû' ile celb-i huzûr mümkün olabilir. İdrâk, tefekkür, teakkul ancak huzûrda elde edilir. Zîrâ bunlar bir mevhibe-i ilâhîyedir.

Huzûra, Fâtiha-i şerîfe ile girilir. Fâtiha-i şerîfe ile çıkılır. Rûh, huzûrda kalır. Cismâniyetin, âlem-i sıfatda ef'âl-i ilâhiye ile mükellefiyeti bulunduğundan; Hakkın irâdesiyle dolaşır. Bütün dolaştığı yerler ve ef'âli, Hakdan gayri değildir. Şu halde, huzûrda demektir. Huzûrda salât-ı dâim erbâbı, bunu idrâk edenlerdir.

Beşeriyetin ef'âli; esmânın zâhiri ve tecelliyâtıdır. Nisbet-i intisâb ve sülûk ile, sâlik hizmete girer. Her esmânın tecellî ve tahakkuku başlar. Tekâmüle gider. Kademe, merâtib başlar. Bunların tekâmülü ademdir. Terk, adem, yine terk, yine adem; nihâyette varlığın müşâhedeşi zuhûra gelir. Yeni bir safha, yeni bir merhale, yeni bir merâtib başlar. Nâmütenâhî safhalar tükenmez. Nâmütenâhî tecelliyât devam eder.

Zâtı müşâhede ve zâtdan tecelliyât zuhûr edince; bu mazhariyetlere eren abdin de hicâbı, son merhaleye gelir. Gayri söylemez. Nutuk biter. Çünkü her şey hicâb olmuştur. Bu şehîdden zuhûra gelen kelâm hakdır.

Özün bilen Hakkı bilir, ârif olur. Özün bilmeği Rab-bim nâsîb buyursun. Âmîn. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Müemmen: Emin kılınmış. **İştibâh:** Şüphe etmek. **Za'f:** Zayıflık. **Selb:** Zorla alma. **Teveccüh:** Yanaşma. **Mevhibe:** İhsan. **Esmâ:** (Cenâb-ı Hakkın) isimleri. **Nisbet:** İlgi. **İntisâb:** (Şeyhe) bağlanma. **Sülûk:** (Tasavvuf) yoluna girme. **Sâlik:** Yola giren. **Merâtib:** Mertebeler. **Nutuk:** Söyleyiş. **Şehîd:** Gören kişi. **Hicâb:** Perde, örtü, engel, hâil.

(Kabr-ı şerîf)

17.4.1960
Pazar
Saat 17.40

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— Lâ ilâhe illallâh, Muhammedün Resûlullâh, Ali velîyullah. —

Tevhîdin tamm-ı mânâsı, ifâdesi, hikmeti, sırrı budur. Bunu fehm, hazm, idrak eden ehl-i tevhîddir. Ârifdir.

Velîyi seven Aliyi sever. Aliyi seven Muhammedi sever. Muhammedi seven Allahı sever. Allahı seven Muhammedi sever. Muhammedi seven Aliyi sever. Aliyi seven Velîyi sever. Velîyi seven kâinatı sever. Zîrâ kâinâtı Hak yarattı, sevdi. Sevdiği için, halk ettiği ağıza göre de nîmet verdi; Lezzet verdi. Ammâ hubb-u Ali, meşreb-i Ali her ağıza nasîb olmaz. Olsa da hazm olmaz.

Ey hubb-u Ali zevki eden! Ulvîyeti Alevîlikde, alevîlikte ulvîyeti bulan bahtiyâr nasîpliler.

Sâlik, tâlib, mürîd; ehl-i tevhîdin namzetleridir. Sâlik, sülûk eder. Tâlib, matlûba erer. Hepsi birleşince mürîd olur. İrâde olunca tevhîd olur. Bu tevhîdde ehil olur. Bunlara ehlullah denir. İmdi hazret-i Muhammed sallallâh-u teâlâ efendimizle, sır-ı velâyetle nâibi hazret-i Ali kerremallâh-u vecheyi, ve onun tevâbi'ni kalben yanarak hasretle sevmeyen, sevmeyen; vâsıl-ı Cemâl olamaz. Zîrâ Hak, hakîkatle müşâhede edilir.

Müşâhedesiz îmânı taklid olur. Bâtın ma'mûr olmaz. Ma'mûr olmayan yere de Sultan girmez. Mahrum kalur.

Rabbim, mahrûm bırakma. Âmîn. Elfâtiha.

*

(Kabr-ı şerîf)

22.4.1960
Cuma
Saat 15.20

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Şerîat, abdi derler toparlar. Zabt-ı rabt eder, düzene sokar, yola bırakır. Bu yola da tarîkat denir. Bu yolda yürümek mârifettir. Zîrâ gayenin maksûdun menzili Hakdır.

Her yolcu menzile varamadığına göre, menzile varmak mârifete vâbestedir. Yol rehberle kat' olunur. Rehber ârif ise sâlikin nasîbinden haberdârdır. Mârifeti tâlim eder, Hakka ulaştırır. Vâsıl-ı Hak olur. Gâye, maksûd bu olduğuna göre vusûlda irfân hicâbdır.

Hak başdan başa mârifettir. Hakda her şey ibtidâiydir. Hak müntehâdır. Hakdan içeri dışarı Hak yoktur. Şu halde Hak mukaddem ve muahhardır.

Şerîatsız tûmârsız yola çıkılmaz. Mârifetsiz de Hakka gidilmez. Her okuyan yazan ârif olamadığı gibi, her cehd ve gayret eden de müctehid olamaz. Kuyûdâtla şurûtle zincirbend olan; uzun yolculuğu kat' edemedi. Zâhirde kalub bâtını göremeyince; âtlı kaldı, yerinde saydı. Görenlerden zuhûra gelen kelâmı, anlayamayınca da küfrüne hükmetti. Bu zâviyeden görülen kâfirler, Hakda mü'min-i kâmillerdir. İrfân-ı Muhammedî ve sır-ı Aliye vâkıf olan erleri, Hak mü'min-i kâmil kıldı. Biz ol erlerimiz ki, bu küfre tâlib olduk da îmânımızı kurtardık. Huzûra kavuştuk. Çünkü küfrün, îmânın mânâsını bildik. Hakda olan tefrikten kurtulur.

Birliğe kavuşanda endîşe, gam, ta'n kalmaz. Kimseye dil uzatmaz. Kâfirin küfrünü, mü'minin îmânını, müşrikin şirkini Hak yarattı. Yâ Hak, yâ Hak, yâ Hak deyüb; muhıkk, münsif, müsterih olmamızı Rabbim inâyet buyursun. Âmîn. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Ulvîyet: Yükseklik; Mâneviyet. **Nâib:** Vekil. **Tevâbi':** Tâbî olanlar. **Vâbeste:** Bağlı. **İbtidâiyy:** Başlamağa mensûb. **Müntehâ:** Varılacak son yer. **Mukaddem:** Evvel gelen. **Muahhar:** Sona kalan. **Tîmâr:** Dikkatle bakımanı yapmak. **Cehd:** Uğraşma. **Müctehid:** Uygun yeni hükümler çıkararak din bilgini. **Kuyûdat:** Kayıtlar. **Şurût:** Şartlar. **Zincirbend:** Zincirle bağlı. **Âtıl:** İşlemez, battal. **Tefrîk:** Ayrı tutma. **Vâkîf:** Anlayan. **Ta'n:** Ayıplama. **Muhikk:** Hakkı, doğruyu yerine getiren. **Münsif:** İnsaflı.

(Kabr-ı şerîf)

*

Cumartesi 7.5.1960

Saat 16.10

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM

ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Ben (bizde, sizde, anlardeyim). Şu halde Ben (bizde, sizde, anlarda) olunca hepsi de Ben'de olur. Hiç bir şey yoktur ki Ben'siz.

İrâdeme, ef'âlîme me'mur kıldığım kimseler benim olduğuna göre, işleri de bizimdir.

(Bezm-i Âlî'mde) kaç kişi dâvetli ise onlar gelir. Ben de oradayım. Mevcûdun bir üst kısmını ben teşkil ederim. Günler, aylar, yıllar, lâ-yuad nâmütenâhi asırlar; benim bir ânımdır.

Ahadiyyetim ihlâsla fehm olunur. Zîrâ âyetimle âyet kıldığım kulum, (Kul huvallâhu ahad)ı anladı. Beni bildi. Beni bilince ehl-i vahdet oldu. Anda (ben) lâfzı hicâb, Ben'de Ben oldu. Muhlîs oldu. Merâhil-i idrâk başladı. Bana yaklaştı. Sırrıma âgâh olmağa başlayınca, hem kaali hem de hâli hicâb oldu.

Bu hicâb, kat-ı merâtib ve merâhile merdiven oldu. Sûre-i İhlâsa ibtidâr olundu.

Rabbim itmâmımı nasîb ve müyesser buyursun. Âmîn. Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Lâ'yuad: Sayılamaz. **Nâmütenâhi:** Nihâyetsiz, sonsuz. **Ahadiyyet:** Bir tek olma. **İhlâs:** Doğru olma; İçtenlik. **Hu vallâhu ahad:** O Allah birdir. **Muhlîs:** İhlâslı, doğru. **İbtidâr:** Azm ve sür'atle işe girişme. **İtmâm:** Tamamlama. **Müyesser:** Kolaylaştırma.

11.5.1960
Çarşamba

(Kabr-ı şerîf)

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— VAHDÂNİYYET - AHADİYYET —

Birliğe şehâdet. Bir'e teslim.

Bir'likde bin bir esmâ tesbih eder, zevk eder; Bir'de yalnız Hu kalır. Mertebe-i ahadiyyetde ekmele olanın; lisânda tesbih tükenir, yalnız kalbi Hu der. Ademde değil, bu âlemde de ba's-u ba'd-el mevt vardır. Bu mertebeye erişen; tekrar birlik âlemine döner. Zîrâ vazîfe hitâm bulmamıştır. Münteheb nâsı, âlem-i seyrânda dolaştırır. Menzil-i maksûda, murâda yaklaştırır. İşte bu hizmeti ifâ edenlere Allah «Biz» demıştır.

(Ben) deyenlerin, küfrü değil îmânı tam olmuştur. Vazîfesi de hitâm bulmuştur. Bakaa ve sefâ âleminde mukîm olmuşlardır.

— LUGATLAR —

Vahdâniyyet: (Cenâbı Hakkın) benzersiz ve bir (tek) olması. **Ahadiyyet:** Bir'lik; Allahdan gayrisinin mevcûd olmayışı. **Ekmel:** Çok olgun. **Ba's-u bâd'el mevt:** Ölümden sonra dirilme. **Hitâm:** Son. **Münteheb:** Seçilmiş. **Maksûd:** Niyet ve kasid olunan. **Murâd:** İstenen. **Baka** (ka uzun): Yok olmama. **Mukîm:** Oturan; yerleşen.

*

11.6.1960
Cumartesi

(Kabr-ı şerîf)

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Hakkı diledim koştum aradım.
Meğer gönlümde imiş.
Gönlüm cihân oldu. Ben de gâib oldum.
Meğer cihân da bir zerre imiş.
Zerre varlığı da bir gölge imiş.
Meğer bu da nefsim imiş.**

Nefsimi yok edeyim dedim. Dur dediler.
Sen âdemsin. Hilkatın fitratın senin mi?
Sen ve ben var mı dedim.
Evet! Sûretde, zâhirde denir. İşte sen de ben de var. Hakka
varınca, ne sen ve ne de ben var.

Abdiyyet, ubûdiyyet; muktezâ-ı hilkat farksız olmaz.
Buradaki suyu içmeyen, kevserden içemez. Kulluk zevki,
zevklerin müntehâsıdır. Allah kulluktan ayırmasın.

Kulluğunu bilen Hâlıkını bildi. Âdem oldu. Âdem kul-
dan olur. Olmak oldurmak, abdin talebinde ihtiyârında
değildir.

İstigrâk mustagrak cem'i zuhûrdur. Bir ândır. Cem'-
deki bu ân ise, bu âlemlerin asırlarıdır.

Kemâl, tekâmül, kâmil, irfân, urefâ bu anlarda ya-
şamakla mümkündür. Dışarıdan bir şey alınmaz. Hazîne
içeride mahfûzdur. Sûretde kalanlar, sîreti göremezler.
Andan ötürüdür ki Hakka varamadılar. Hak sîrettedir.
Sîretimizi Hak bilir. Dilediğine de gösterir. Görenlerden
eylesün; Âmîn. Elfâtiha.

*

(Kabr-ı şerîf)

27.6.1980
Pazartesi
Saat 19.10

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— GÖNÜL —

Harâb iken ma'mûr oldu bu gönül.
Ma'mûr olunca Hakkı mihmân eyledi bu gönül.
Kâinat harâb olsa, yıkılmaz bu gönül.
Bâkî Hak, Hak bâkî, ben fânî ammâ bâkî bu gönül.

Gönülden eyledik ehline kelâm
Kelâmı da, selâmı da, merâmı da hep gönülde bulduk.
Cevheri, gevheri hep bu gönül işledi.

Sikke-i sübhân bu gönülde basıldı.

Tac mi'râc hep bu gönülde zuhûra geldi.

Fermân gönülde, irfân gönülde, subhân gönülde

Yâr dost gönülde.

Bizi dışarıda arama, gönülde ara.

**Biz gönülден feth ederiz cihânı ammâ, gönlümüze sokma-
yız.**

Aşkla bir gönül et, oradayım.

Hâzâ min fazl-i Rabbî, elhamdülillâh.

— LUGATLAR —

Muktezâ-i hilkat: Yaradılış îcâbı. **İstiğrak:** Kendini bilmeyecek derecede dalıp gitme, **Mustagrak:** Çok dalgın. **Sikke basmak:** (Tasavvuf daki mânâsı): Ehlullah saltanatına nâil olmak. **Sikke:** Para. **Hâzâ min fazl-ı Rabbî:** Bu; Rabbimin fazlındandır. **Fazl:** İnâyet, ihsân.

*

2.7.1960

(Kabr-ı şerîf)

Cumartesi

Saat 18.30

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM

ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Besmele ile çıktık yola.

Bir Fâtiha ile girdik bu yola.

Bir istikamet bulduk, dönmedik sağa sola.

Gönüle İhlâsı sokup bulduk Ahadı.

Andan sonra dedik «yâ Samed».

Kendisi doğmadı, doğurmadı ammâ;

Bir aşkla bereketle mükevvenât doğdu.

*

9.7.1960

(Kabr-ı şerîf)

Cumartesi

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM

ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Allah her nebîsine bir'liğini bildirdi. Kimine de bildirtti. Amma evvel ve âhır nebî-i zîşân, resûl-us sakaleyn, ilm-i küll, varlık âlemini seyr edüp geçen, ve zât-ı aha-

diyyeti müşâhede eden, ve sûre-i İhlâsı tebellüg edüp muhlis olan, Muhammed Mustafa sallı aleyhi ve sellem efendimize; ayrıca kâinâta (bir) olduğunu teblig etmesi fermân olundu. Tevhîd ve vahdet tâlimi ve zevki başladı. Evvelâ Âl-i Abâya, Âl-i Beyte, Ehl-i Beyte nasîb oldu.

Andan müteselsil hubb-u Ali ve Turûk-u Aliye başladı. Tâlib matlûb, sâlik sülûk, tarîk, tarîkat, nasîb nasb-ı aşk, âşık Mâşuk, tevhîdiyle vahdet husûle geldi. Buna ahadiyyetin fermânı, i'lâmı ve ibtidâsı denir.

— LUGATLAR —

Zîşân: Şanlı, şerefli. **Küll:** Bütün; cümle. **Âl** (1 ince): Âile. **Âl-i Abâ:** (Hz. Muhammed, Hz. Ali, Hz. Fâtıma, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyinden müteşekkil) peygamberimizin âilesi. **Beyt:** Ev, hâne. **Müteselsil:** Biribirini tâkib eden. **Nasb:** Koyma, atama, alma. **İ'lâm:** Bildirme. **İbtidâ:** Başlangıç.

*

16.7.1960

(Kabr-ı şerîf)

Cumartesi

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— Vahdâniyyet ve ahadiyyet mertebeleri —

Mesmûâtla değil, müşâhede ile elde edilir.

Şehîd olmadan şâhid olunmaz.

Bu mertebe-i şehâdetde ihlâs başlar.

Kesretde kalmaz, vahdeti bulur.

Ehl-i vahdet kaaliyle değil, hâl ile (Kul huvallâhu ahad) der.

30.7.1960

— İhlâs-ı şerîfin devamı —

İnkâr, ikrâr; azameti ve kudreti ne azaltır ve ne de çoğaltır. İkisi de birdir. Zîrâ Hak birdir. Dalâlet ehli, hidâyet ehli zâhirde ayrıdır. Hakda birdir. Tecelliyât; muhtelif renkde, eşkâlde, ef'âlde, sıfatlarda zuhûra gelir. Hepsi bir irâdenin ve bir elin irâdesidir. Zirâ her elin üstünde

Allahın eli vardır. Andan gayrısında, bir zerre kuvvet kudret yoktur. (Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh).

Yaradılışında göz ikidir. Birine sağ ve birine sol deriz. Ru'yetde birdir. Gaflette ikiliğe düşeriz. Bundan kurtulmak için gözümüzü kör ederiz, kalbe gireriz. Zîrâ kalp birdir. Güzel çirkin birleşir. İşte buna «vahdet» derler.

Bu kalbe sahip olanlar Ehl-i Vahdet, Ehli Kemâldir. Bu merâtibdeki zevâtın ru'yetinde ayrılık yoktur. Bunlar; bütün eşyâyı âsârı bir aynadan temâşâ ederler, ve bir görürler. İkilikten kurtulurlar. Mir'ât-ı Muhammedî ru'yeti ile; keşf-i hakaayık, seyrân-ı avâlim, temâşâ-i letâif, mest-i zevk-i ebedî başlar.

Rabbım Semî', Basîr ve Kelîm sıfât-ı Subhâniyeleri; bu esmâlarda kemâl bulunca, kadîm ve ebedî ruhu tasdik ettikten sonra, kaali ile de ikrâr ederek «Allah bir» der. Mukırr, mukarrebînden olur.

Rab; zâhirine de, bâtınına da, münkirine de ikrâr ettirir. Bu, Rabbin azamet ve kudret-i ilâhiyesidir.

— LUGATLAR —

Mesmûât: İşitilen ve dinlenenler. **Müşâhede:** (gerçekleri) görme. **Kâl** (k kalın): Söz. **İkrar:** Karara varıp tasdik etme. **İrâde:** İstek; isteme. **Lâ havle ve lâ kuvvete:** Kudret ve kuvvet yok. **İllâ billâh:** Allahdan başka. **Ru'yet:** Görme. **Âsâr:** Eserler. **Temâşâ:** Bakıp seyretme. **Mir'ât:** Ayna. **Hakaayık:** Hakikatler. **Letâif:** Lâtîfler, güzeller. **Mukırr:** İkrar eden. **Mukarrebîn:** (Cenâb-ı Hakka) yakîn olanlar.

*

(Kabr-ı şerîf)

10.8.1960
Çarşamba
Saat 13.30

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Allah ezel ve ebeddir. Hâhkıdır; zîrâ herşeyi halk etmiştir. Mahlûkda aciz mutlakdır. Yemese, içmezse, yat-

mazsa, uyumazsa yaşayamaz. Allah bunlardan münezzehdir. Ezelden ebede kadar halk ettiği avâlimdeki mahlûkâtının muhtaç olduğu her şeyi ihsân eder, in'âm eder. İhsân eder, it'âm ettirir, işrâb ettirir, kuvvet verir. Bir zerresi tükenmez. Çünkü Ganiy-yül Kerîmdir. Kaadir-i mutlakdır.

Her eser mutlak fenâdadır. Müessir bâkîdir. İhlas yoluna düşen abd; tekâmülde muhlis olunca, eserin temâşâsında müessiri görmedikçe zevkiyâb olamaz. Kurbiyat ve vuslata zarf mânîdir. Zarfla mazrûf arasındaki aralık boşluk mesâfesi, sâlikin bir ömrüdür. Bunun kat'ı da ancak ihlâsla, ikdâmla, terk-i dünya ile mümkündür. Cânı feda etmeyen cânânı bulamaz. Nefsin bulutları rû'yeteye mânî olur. Eserin gölgesine düşer. Perde-i hakikat açılmaz. Rû'yet ve müşâhede olmayınca ehl-i hakikat olunmaz. Perdeyi kaldırmakda abdin ne ihtiyârı ve ne de kudreti vardır. Perdeyi ancak Hak kaldırır.

13.8.1960

Sıfât-ı İlâhiyye, irâdât-ı İlâhiyye; ef'âl-i ilâhiyye ile vücuda gelür. Bu tecelli dâimdir, mütemâdîdir. Âsar yok olur. Yine bir tecelli ile yenisi vel'î eder, zuhûra gelir. «Zuhûrat-ı mütemâdî, Hazîne-i namütenâhî, Saltanat-ı İlâhî» ezel ve ebeddir.

Her tecellînin ve mazharın vârisleri vardır. Velîlik, enbiyâhktan kadîmdir. Resûlullah sallı aleyhi ve sellem efendimizden evvel, velî yok idi. Tekâmül kendilerinde başladı. Andan sonra rüş, kemâlât, irfân zuhûr edince; intikal-i kemâlât ile memûriyet-i velâyet başladı. Bu memûriyet ebedîdir. Zîrâ Hak ebedîdir, hakikatde mütecellîdir. Sûre-i Haşr'ın nihâyeti (Yâ eyyühellezîne âmenû).

— LUGATLAR —

Aciz: Güçsüzlük. Münezzeh: Arınmış. İn'âm: Nimet verme.
It'âm: Yemek yedirme. İşrâb: İçirme. Müessir: Eseri meydana

getiren. **Zarf:** Dış mahfaza. **Mazrûf:** Zarfın içinde bulunan, **İk-dâm:** Gayret ve sebât ile çalışış. **Cânân:** Sevgili. **İrâdât:** Hükümler; İstekler. **Vel'î:** Birbiri ardınca gelme. **Enbiyâlık:** Peygamberlerin zuhûru. **Kadîm:** Eski. **İntikaal:** Geçme.

*

24.8.1960

(Kabr-ı şerîf)

Çarşamba

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Tâlib-i vahdete ezdâd olur hâil.
Matlûb-u Hak ise hepsi olur zâil.
Adem kılar ezdâdı, lâ ilâhe illallâh.
Gel tevhîde bütün esmâ lâ ilahe illallah.

*

27.8.1960

(Kabr-ı Şerîf)

Cumartesi

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Allah evveldir ve âhirdir. Hâlıkdır. Kün emr-i celîli ile mükevvenâtı halk etti. Her mahlûk; fânîdir, fenâyâ mah-kûmdur, Hâlıkde fena bulur. Hâlık bâkîdir. Şu halde doğmamıştır ve doğmaz. Her mahlûkun bir eşi vardır. Hâlık eşsizdir.

Her mahlûkun mukadder ömründe bir ihtiyâcı vardır. Onları temin etmeden yaşayamaz. Bu, mahlûkun beşeriyetin mutlak bir aczi ve za'fidir. Allah; kaadir-i mutlakdır. Her şey, kendine muhtaçtır. Ezeliyet ve ebediyeti gibi; kudret, kuvvet ve ganîliği de ezeli ve ebedîdir. Zîrâ bütün mahlûkâtını yedirir, içirir; kuvvet verir. Bir zerresi eksilmez, tükenmez.

(Kabr-ı şerîf)

8.10.1960
Cumartesi
Saat 15.30

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

**Burası, dergâh-ı mahz-ı feyzdir. Bir Hu için bin ah ettik.
Bir ömrü verdik, nihayet bulduk Anı. Sengimize tâc ettik.
Böyle geldik, böyle gittik. Evvel, âhır Hu dedik.
Bir kapdan girdik, bir kapdan içtik. Hu mededallah dedik.
Serden geçtik ammâ sırrı çözdük.**

— LUGATLAR —

Tâlib: İsteyen. **Matlûb:** İstenilen şey; **Gâye:** Maksûd. **Ezdâd:** Zıddlar; Birbirinin tersi olanlar. **Hâil:** Araya giren perde. **Zâil:** Zeval bulan; Geçip kaybolan. **Adem:** Yok olma. **Mükevvenât:** Bütün varlıklar. **Fenâ bulmak:** Fânî, yok olmak. **Za'f:** Zayıflık. **Mahz:** Öz; Hâlis. **Feyz:** Nimet; Mânevî mutluluk. **Seng:** Temkîn; Vakar; Ağırılık; Taş.

*

(Kabr-ı şerîf)

5.11.1960
Cumartesi
Saat 16.20

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

**Kelâmdan evvel tefekkür, teemmül, tezekkür gerekir.
Bundan sonra yâ Allah deyüb yüreğini Allaha verdikten
sonra, geleni söylemekte isâbet vardır. Bu kelâm musîb-
dir, müessirdir. Yoksa sathî ve enfüsîdir.**

**Derviş ise ne sathda ve ne de nefisedir. Menkul teâm-
mülün hepsi mergûb ve makbûl olamaz.**

İrfânın tecârib ve tekâmülünden süzülerek kalpten

kalbe menkuş ve bilâhare menkul olan teâmül-ü kadîme ki, (kadîm olan kelâmdan mülhemdir) buna feyz-i hakîkî derler. Bir an tecerrüd edebilüp, sıdk ile yüreğini Allaha vermeğe muvaffak olan dervişin, kalbine Allah girer. Bu anda kelâmı hak ve hakikat olur. İşte bu kelâm: dilden dile menkuldur, mazbûtdur, mergubdur, makbûldür.

İşte bunlar; istidâdı olan sâlikin, âşıkın gözlerini yaşartır. Bu göz yaşı tam abdesttir. Bu abdestle kılınan namaz da mîrâçdır. İstigrâk, mest, ezvâk-ı hakîkiye başlar. Endîşe silinir. Vuslat-ı cemâl kaygusu başlar. Bu seyrân ve merâtibde bir devredir. Bir makaama gelinir. Bu makamda olanlar yalnız kalbinden konuşur. Bunların kelâmını, o makamda olanlar duyar.

Herkes hâline hamd etmelidir.

Elhamdülillâh. Hâzâ min fazl-ı Rabbî. Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Teemmül: Dikkatli düşünme. **Tezekkür:** İnceleme, görüşme. **Musîb:** İsâbet eden. **Müessir:** Etkili. **Enfûsî:** Düşünene ait. **Tecârib:** Tecrübeler. **Menkuuş:** İşlenmiş. **Menkul:** Nakl edilen. **Teâmül:** Âdetler; gelenekler. **Mülhem:** İlham olunmuş. **Mergub:** Beğenilen; istenilen.

*

(Kabr-ı şerîf)

18.11.1960

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

1 — 21 defa yâ Allah, yâ Sabûr.

2 — Yürekten arzuhâl ta'lîmi. İsm-i Celâl ile; göz kalbe tevcih olunarak.

3 — Mümkün mertebe kısa ve yavaş tekellüm.

4 — Gülbânk (Allah bes ve der heme ân Zülcemâl bes), günde (27) kerre.

5 — Yâ Fettâh, yâ Settâr. (Ta'lim ve tefsîri).

6 — Tevessülde mübâşeretten mukaddem, tefekkür ve istîzân; andan sonra her umûra başlamak.

7 — Mübâlağadan tamamen sakınmak, ı'zâm etmemek esâsını unutmamalı.

8 — Şöhretlendiğin mahalden uzaklaş. Zem edilen yere de gitme. Bunu ayârla, muvâzenesini bul.

9 — Mümkün mertebe şikâyet etme. Edersen yalnız kendinden et. Bunu da kendin bilesin.

10 — Başkasını -yerinde dahi olsa- fazla medhe kaçma. Ölçüsü kaçan her şey zararlı olur.

11 — Güzel i'tiyâtlardan daha güzelini buluncaya kadar bırakma.

12 — Hükme varmadan evvel istigfâra başla. Ondan sonra niyâz, ve intizârdan sonra kararını kayd-ı ihtiyâtle ver.

Rabbim tefsîrini, tavzîhi ve tatbikini müyesser kılsın. Âmin. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Arzuhâl: Arz-ı hâl; Dilekçe. **Tekellüm:** Konuşma. **Tevessül:** Vesîleye sarılma; Başlama. **Mübâşeret:** İşe bizzat girişme. **İstîzân:** Danışma; İzin isteme. **Umûr:** İşler. **Mübâlaga:** İfratla büyüme; pek ileri gitme. **İ'zâm:** Luzûmundan fazla önemseme. **İstigfâr:** Günahların affı için yakarma. **İ'tiyâd:** Âdet edinme. **İntizâr:** Bekleme. **İhtiyât:** Tedbirli davranma. **Tavzîh:** Açıklama; Açma.

*

Kabr-ı şerîf

2.4.1961
Cumartesi
Saat 16.30

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

1 — Nefse yapılan sabır ve tazyık ile, Ruh inbisât eder. Rûhun inbisâtiyle, kalpde fuyûzât ve inşirah husule

gelir. Aksinde ise inkıta' hasıl olur. Sâlikin bu hâli, kâmil mürşidin nazarından kaçmaz. Heman îkaz eder. Çünkü bu bir gaflettir. Bu uykudan uyandırmak için dürter, hat-ta kamçılar. İnâyet-i Hakla sâlik yola revân olur.

2 — Vesvese, bedbinlik, endişe, gam îmandaki zaafın tezâhürüdür. Dünyevî beşerî ölçülerle, mülâhazalarla Al-laha varılmaz. Hakikat-ı ilâhiye de âgâh olunmaz. Allah kitapla, hesaplama bulunmaz. Allah ancak îmânla bulunur. Hak, îmânı dilediğine verir. Ehlullâhın, urafânın menâki-bini vesâyâsını okumalı, dinlemeli. Zîrâ anların kelâmı, kelâmullah olmuştur. Bu sûretle zevk-i ilâhî mümkün olur. İman tadrîcen kuvvetlenir. İmânın kuvvetlenmesi ile bir takım kuyûdât kalkar. Zîrâ hakikat görününce hâl hicâb olur. Bu perde-i hicâb yırtıldıkça ru'yet-i hakikat de artar. İşte müşâhede buna derler. Fakat abdin kemâli, bu müşâhede (nin) de hicâb olduktan sonra başlar. Kemâlin sonu yoktur. Bu bir nisbet ve bitmeyen mertebedir.

Herkes mertebesinden ve mevkûinden görür ve konuşur. Bu konuşmak ise nâsın kelâmı değildir. Kalple, yâni kalbin diliyle ve Hakkın nazariyle teâtî-i kelâm ve envâr başlar Sükûtun mânâsı ve ifâdesi işte budur. Bu gibi mü-kâleme-i envâr ve feyiz, ancak erbâb-ı kemâlidir.

Rabbim ihsan buyursun. Âmin. Seyyid-el murselîn.
Elfâtîha.

Kabr-ı şerîf

15.4.1961
Cumartesi

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Dostu buldum, dedim elhamdülillah.
Elhamdülillâh dedim, Dostu buldum.
Meğer gayride imiş cefâ.
Hakda buldum sefâ.

Gayride kalsun agyâr.
Bize gelsun ahyâr.
Bezm-i irfâna mülâzım olduk.
Sofrada şerhimizi okuduk.

Bildiğimiz hep cehil,
Gördüğümüz hayâl imiş.
Hakikat bir Allah imiş.
Sırrı da Muhammed imiş.
Bâb-ı Ali'de mihmân oldum.
Sırr-ı tevhîde agâh oldum.
Dedim elhamdülillah.

— LUGATLAR —

Allah bes: Allah yeter. **Der heme ân Zülcemâl bes:** Her an Cemâl Sâhibi yeter. **İnbisât:** Açılıp yayılma. **Teâtî:** Biribirine verme; Alıp verme. **Agyâr:** Yabancılar. **Ahyâr:** Hayırlı iyi kimseler. **Bezm:** Sohbet toplantısı. **Mülâzım:** İştirak edip ayrılmayan. **Mihmân:** Konuk; Misafir. **Şerh:** Açmak; açık anlatmak.

*

Kabr-ı şerîf

22.4.1961
Cumartesi
Saat 15.15

BİSMİLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Sedd eyle kulağın, gelmesün agyârın sesi.
Bağla ki gönlün Hakka, gelsun Yârin sesi.
Ver kulağın, dinle Nağme-i Lâhûtu.
Bezm-i Alîde kokla bûy-i Muhammedi.

Bu meclise giremez asla nâdân.
Kim ki dâhil oldu; oldu şâdân.
Şâdân olan dil mürde olmaz.
Hakkın meskeni olan dil, mesdûd olmaz.

**Gayri ağıyârda, agyâr gayride kalsın.
Dilimiz Hak, gönlümüz Hak, Yâr bâkî kalsın.
Âmin, elhamdülillâh.
Hu meded Allah.**

— LUGATLAR —

Sedd eyle: Kapa, tıka. **Bûy:** Koku. **Nâdân:** Bilmez. **Şâdân:** Sevinçli. **Dil:** Gönül, kalb; (Lisân). **Mürde:** Ölü. **Mesdûd:** Kapalı.

*

Kabr-ı şerîf

27.4.1961
Perşembe
Saat 18.30

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Allah, rûhu kadîm ve ebedî kıldı. Saadet-i hakîkiye cismaniyette değil ruhdadır. Hakka rûhla gidilir. Mes'ut rûhlar; madde çemberinden fırlayan, cidârını kırıp yükselen, letâfete varanlar; saadet-i hakîkiye irişdiler. Bunlar bidâyette riyâzetle, ibâdetle ıstifâya başladılar. Halbuki aşkla, kayıt çenberinden fırlayıp; sâha-i letâfette, hakikat müşâhede olundu. Bu müşâhede ehline «ehl-i şuhûd, ehl-i hakikat» denir.

Madde âlemindeki tama' ve minnet bunlardan silinir Ferdâ-i cihan sifra müncer olur. Ezvâk-ı hakîkiye ve huzûr-u kalp hâsıl olur. Bu husûle, Vusûl denir. Vâsif ve fasıl kapusu küşâd olur. Bu bâba, hamd kapusu denir. Hamde Muhammedle gidilir. Salât-u selâmın mânâsı budur.

Ali kapusunda bende oldum. Muhammede vardım, ümmet oldum. Allaha vardım, kul oldum. Yok oldum da, var oldum. Hâzâ min fazl. Elhamdülillâh yâ Rabbî. Hamdın mânâsına âgâh oldum.

— LUGATLAR —

Istifâ: Sâf hâle gelme. **Tama':** Tamah, hırs. **Şuhûd:** Hazır olup görmek. **Ferdâ-i cihân:** Dünyânın geleceği. **Müncer:** Varıp nihayet bulan. **Ezvâk:** Zevkler. **Vusûl:** Varma, erişme. **Küşâd:** Açılmış, açık. **Bâb:** Kapı. **Âgâh:** Bilen, bilgili.

*

Kabr-ı şerîf

6.5.1961
Cumartesi
Saat 16.50

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— TEVESSÛL; TAVASSUT —

Hayra da, şerre de tevessül ve tavassut edilir. Hakda, hakîkatte bir vazifedir. Her ikisi de Hakkın irâdesindedir. Bu me'mûriyetler yekdiğerine zıddır. Ef'al ve zuhûrâtta sonra hayırlı umûra memur olanın vazifesi başlar. Teves-sül ve tavassut hizmeti görürler. Bunların kalpleri çok rakîkdir ve rahîmdir.

İhlas, sıdk ile niyaz eder. Yüreğini Hakka verir, ilham alır. Fiili, hareketi; Hakkın ef'âli olur. Duâsı müstecâb ve hizmeti müsmir olur.

Günahsız bir kul olamaz. Bunun müdde'leri müşrik-dir. Ve günâh-ı kebâirin sahibidirler. Allah-u Azîmüşşânın en sevdiği şey bağışlamak ve af etmektir. Allahın sevgili kulları, affını murâd ettiği kullardır ki; bunların misâl-i tezâhürü; kin garaz, husûmet, nefret gibi zararlardan sıyrılıp; rikkat, merhamet sevgi hisleri gâlip gelenlerdir. Bun-ların ölçüsü ayarı kalpdedir. Çünkü kalbi Allaha, Allah kalbe nazar eder. Hakkın dilediği «Kalb-i selîm» budur. Nasîb ve müyesser kılsın, âmîn.

Kabr-ı şerîf

13.5.1961
Cumartesi
Saat 15.10

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Ger ister isen takvâ,
Sakin itme hâlinden şekvâ.
Takvâda bulundu vahdet.
Ehl-i vahdette ne safâ ve ne de cefâ.
Ehl-i aşk oldur ki ahdinde vefâ.
Terk-i cân eder, bozmaz ahdın.
İkrârı anın İmânıdır.
Mü'min-i mukirr anın vasfıdır.
Ezdâdın vaslı anın kemâlidir.
Ol mü'minin kemâli, hicâbıdır.
Hicâbla gidilir Hakka.
Kemâlin ayârını mahcûbiyetde buldum.
Yok oldum da, varı buldum.
Allah bes ve der heme ân Zülcemâl bes.**

— LUGATLAR —

Tavassut: Yardım veya aracılık etmek. **Müstecâb:** Makbul; Kabul ve icâbet olunmuş. **Müddei:** İddia eden. **Müsmir:** Faideli, netice veren. **Müşrik:** Allaha şerik (ortak) koşan. **Şekvâ:** Şikâyet. **Takvâ:** Sakınmak (Fenalıktan ve iyiliği esirgemekten). **Vahdet:** Bir oluş; (Hak ile birlik). **Hicâb:** Utanma; Perde. **Ayâr:** Hâlislik derecesi. **Mahcûbiyet:** Örtülü olmaklık; Utangaçlık.

*

Kabr-ı şerîf

10.6.1961
Cumartesi
Saat 19.10

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Hakka eğil, halka dikil.
Halka koş, Hakka var.**

Zâhirini fazla parlatan, bâtını karartır.
Kesretde kalanın ölçüsü; kelâmı bol olandır.
Vahdet özdür. Onun kelâmı da azdır.
Varlık diyârına yokluk yolundan gidilir.
Bu yolcuların vâsıtası sabırdır.

Kabr-ı şerîf

17.6.1961
Cumartesi
Saat 17.40

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Dehre gelmek değildir hüner.
Meydana gelmektir asıl hüner.
Bu meydanda merdâne dur.
Ferman sultanındır, huzurda dur.
Gönlün sultan, sultan gönlün olsun.
Gayri ferman istemez bu gönül.
Kelâm tevhid olunca vahdetdir gönül.
Taşra istemez nazar hep bu gönül.
Gam zâhirde hakdır; şâdîdir bu gönül.
Erbâb olunca gönül.
Dü-cihânı alır bu gönül.
Arşı, kürsü feth eyler bu gönül.
Gir er meydanına, ferman et gönül.
Ne gam kalır ne şâdi.
Yâ Hak, evvel Hu, âhir Hu, bâkî Hu.
Mededallah, eyvallah.
Elhamdülillâh.

— LUGATLAR —

Zâhir: Dış görünüş. **Bâtın:** İç; İç yüzü. **Dehr:** Dünya; Zaman.
Tevhîd: Bir kılmak; (Bütün varlıklarda, Cenâb-ı Hakkın varlığını

müşâhede etmek). **Şâdî:** Sevinçli. **Dü-cihân:** İki cihân: Dünya ve âhîret. **Arş:** Semâların üstü; Taht. **Kürsî:** Kürsü; Vazife yeri; Arşın altındaki tabaka.

*

(Kabr-1 şerîf)

1.7.1961
Cumartesi
Saat 17.15

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

(Hilkatimizle fitratımız), fitratımızla da ef'âlimiz doğdu.

Şerden kurtulmak için şer'e uyduk.

Terketmedik amma, kalmadık anda.

Düşdük bu yola.

Bu yolu da mârifetle kat'eyledik, vardık Hakka.

Hakda tükettik cümlesini; ne ef'âl, ne yol, ne iz, ne de mârifet; gayri anda ne hatâ ne de sevap kaldı.

Yalnız bir hicâb.

Enel Hak demedik amma, yâ Hak dedik. Diyene de Hak dedik. Ehl-i Hak bilür kendin. Özün bil ki Hakkı bilesin. Hakkı bilince, kendini bilesin.

Yâ Hak, yâ Hak, yâ Hak.

Bâkî Hu, âkıbet Hu...

(Kabr-1 şerîf)

8.7.1961
Cumartesi
Saat 16.30

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— (AŞK) SIRRI HİLKATDIR. HUBB-U ALİ —

AŞKın (A) ayın'ı, Alidir. Aliyi seven âşık-ı billâhdır.

(Ş) şını, şekten, şakâvetten kurtarır. Şekvası kalkar.

Şâkir kılar, şükrettirir. Şevkini arttırır. (K) kafi, nefsini kahrettirir. Kaalini hâle tahvil ettirir. Kulluk zevkini tat-tırır.

**Tâlib-i aşk olana şerh eyle bu sırrı.
Sakin nâdâna söyleme, zirâ anlamaz bu sırrı.
Ancak ehl-i hakikat fehmeyledi bu sırrı.
Perde-i hakikati gören keşfeyledi bu sırrı.
Sırrımız sırr olsun.
Aşkımız îmân, îmânımız aşk olsun.
Bu aşk cemâl olsun.
Elhamdülillah, hâzâ min fazlı Rabbî.**

— LUGATLAR —

Hilkat: Yaradılış. **Fıtrat:** Doğuş; Yaradılışdaki hâl. **Ef'âl:** Fiiller, işler. **Şer':** Şeriat; İslâm şeriatı. **Bâkî** (k kalın): Kalıcı, ölümsüz. **Âkıbet:** Son; nihayet; netice. **Hubb:** Muhabbet; Sevgi. **Şakavet** (ka uzun): Haydutluk. **Fazl (Fadl):** İnâyet; İhsan; Meziyet.

*

(Kabr-ı şerîf)

15.7.1961
Cumartesi
Saat 17.15

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— HAYDAR-I KERRÂR-MURTAZÂ —

**Dakkeyledik bâb-ı Murtazâyı, rızâyı bulduk.
Şükür, hamdeyledik; Ahmed-i Mahmûdu bulduk.
Yâ Muhammed dedik, cemâli bulduk.
Cemâli gören, yâ Hay deyüb dirildi.
Tekrâren yâ Haydar zikrine başladık.
Nûr aldık, nûr verdik.
Pazar-ı hubb-u Alide bulduk, aldık kemâli.**

Öyle bir nesne ki gayride bulamadık.
Celle celâl, celle cemâl; Hu oldu.
Hu mededallah lâfzını şimdi fehmeyledik.
Deryâ bir katre oldu, bizi garkeyledi.
Bir katreden umman olduk, dehre sultan olduk.
İşte eriştik bu hicâba, döndük kulluğa.
Muhammede ümmet, Aliye bende olduk.
Defter-i Âl-i Abâyâ mukayyed olduk.
Kaalimiz hep hicâb, hâlimiz hicâb
Allah bes, bâki Allah;
Hu mededallah, eyvallah
Hâzâ min fazl-ı Rabbî.

LUGATLAR —

Haydar: Arslan (Hz. Alinin isimlerinden). **Dakk:** (Kapıyı) vurmak. **Rızâ:** Hoşnutluk. **Kemâl:** Olgunluk, mükemmellik. **Celle:** Celîl ve azîz olsun. **Gark:** Her tarafını kaplamak. **Katre:** Damla. **Mukayyed:** Bağlı, kaydolmuş.

(Kabr-ı şerîf)

29.7.1961
Cumartesi
Saat 18.25

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— (Eyle cismin hâk,
Sinenî pâk.

Andan sonra yâ Hak.) —

Abd, nefsinden sıyrılamaz. Çünkü âcizdir, mahpûsdur, esirdir. Gâye; tahlîs olmak, hürriyete kavuşmaktır. Pâk sîneden, kalb-i sâfdan «yâ Hak» çıkarsa; mutlak, Hak sînedir. Bu şekilde bu esmâya müdâm olan, bir anda mü-

kevvênâtı seyr ider. Öyle bir ân olur ki, mükevvenâta mutasarrıf olur.

Olan, abd değildir. Hâlık, mahlûkunda mütecellî ve mutasarrıf olmuştur. İçinden konuşan, fermân-ı sübhânîyi alan ârifânın hamd-i hafîsi; hâlet-i tecellîye kalpten hamd iderki, bunlara Hâmidler denir. Makam-ı Mahmûddaki mutasarrıfın, Resûl-u Sakaleynin dâmenini, elini tutanlardır.

Bu gibiler mürşid-i kâmidirler. Bunların dâmenini bırakmamak bir mazhariyettir. Kalpleri, Hakkın ârâm olması için hazırlanmıştır. Rabbim, karin nasîb ve müyeser eylesun. Âmîn.

— LUGATLAR —

Hâk (k ince): Toprak. **Abd**: Kul, köle. **Müdâm**: Devamlı. **Ârifân**: Ârifler; İrfanlılar. **Hafî**: Gizli. **Sakaleyn**: İki âlem (Dünya ile âhiret; ins ile cin.). **Dâmen**: Etek. **Ârâm**: Huzur ile karar kılma. **Karin**: Yakın olmak.

*

(Kabr-ı şerîf)

12.8.1961
Cumartesi
Saat 17.10

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— BÂB-I TEVEKKÛL -

Tevekkül Allaha olur; zîrâ Allah, kulun vekili olur. Allah, kullarının her umûrunda yardımcıdır. Mütevekkil olanları Allah sever. Mütevekkil olan kullarını Allah hiç bir zaman rezil etmez, mahcûb etmez, mahrûm etmez. Bu kullar Rabbin müvekkilidirler. Bu bir mazhariyet-i uzmâdır. Mütevekkil demek; aczini, zâfını, hiçliğini müdrîk olan kimse demektir.

Bunlar nisbeten nefsinin bilenlerdir ki, «men arefe nefsu» sırrı buradan başlar. Yegâne kudret, kuvvet ve varlığın mutlak tek sahibi olan Allah-u azîmüşşâna sarılır. Allahı tevkîl eder. Vekâleti, lutuf ve inâyetle kabul olunan kulda; bir huzûr, bir sükûn ve ümid hâsıl olur. Bu husûl de; yine nisbî «arafe Rabbahu» sırrının tecellisi zuhûra geldiğinin işâreti ve ifâdesidir.

Rabbimiz tevekkülümüzden bizleri mahrûm etmesin. Âmin. Seyyid-el mürselîn. Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Bâb: Kapı; Bir kitabın bir bölümü. **Tevekkül:** Allaha güvenmek. **Mütevekkil:** Tevekkül eden kul. **Müvekkil:** Kendisine vekâlet edilmesini» dileyen, ve bu dileği kabul olunan şahıs. **Uzmâ:** Pek büyük. **Müdrîk:** İdrâk eden; Anlayan. **Tevkîl:** Vekil edinmek. **Arefe:** Bildi; Tanıdı.

*

(Kabr-ı şerîf)

19.8.1961
Cumartesi
Saat 17.20

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— LÂ TAKNETÛ MİN RAHMETİLLÂH —

Rabbin Gaffâr, Settâr, Rahmân sıfatlarının tuğyan ettiği bir anda; bu âyet-i celîle, deryâ-ı rahmetinden taşıp nüzûl etmiştir. Allah serâpâ rahmettir. Bu Âyet-i kerîmenin mânâsını, medlûlunu her nâs anlayamadı. Anlayanın efâlinde salâh husûle geldi. Günahları, hatâyaya tehavvül etti. Sulehâdan olmaya başladı. Erbâbına, esrâr-ı İlâhiye fâş olundu. Zâhir zahrından alıp, sırrına agâh olamayınca imsâk eyledi. Habseyledi. Çünkü me'zûn olamadı, söyleyemedi.

Sâfiyet hulûs-u îmân ile mü'min; kâmil oldu. Kemâl ehli cesur olur. Zîrâ Hak kavîdir, kaadirdir. Hak'da olanlar (yani vâsıl-ı Hak olanlar), hiç bir şeyden endişe etmezler, korkmazlar. Havf, yalnız Allahdan edilir. Gayri-den edenler, şirke düşenlerdir.

Allah birdir. Bir Allah yeter. Her şey Bir'den geldi. Bir'e gider. Gelip gittiğini, oturup kalktığını bilene; Ârif dediler.

Allah bes ve der heme ân Zülcemâl bes.

Elhamdülillâh. Hâzâ min fazl-ı Rabbî.

— LUGATLAR —

Lâ taknetû min Rahmetillâh: Allahın Rahmetinden ümid kesmeyiniz. (Âyet-i kerîmedir.). **Gaffâr:** Çok af ve merhamet eden. **Settâr:** (Ayıpları) örten. **Tugyân:** Taşkınlık. **Serâpâ:** Büsbütün; Tamamiyle. **Medlûl:** Delâlet ettiği. **Nâs:** Halk, herkes. **Sulehâ:** Sâlihler, doğru insanlar. **Fâş:** İfşâ; açıklama. **Zahr** (zı ile): Arka; sırt; Lafz. **Zâhir** (zı ile): Yalnızca dış görünüş (ile meşgul) **Me'zûn:** İzin verilmiş. **Havf:** Korku.

*

(Kabr-ı şerîf)

26.8.1961
Cumartesi
Saat 17.10

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Gazab, mahdûd ve muayyendir. Rahmet, hudutsuz ve nâmütenâhîdir. Eğer gazab bir göl ise, rahmet ummândır. Azâb ve nedâmetle dökülen göz yaşlarının katreleri, ummân-ı rahmeti taşırır. Allah, kulunun göz yaşına dayanamaz. Allahı böyle bilen âriflerdir. Bu ârifler, Allaha kullukda noksanlığını idrâk ederler. Hamdi, şükürü, senâyı bol ederler; yine tatmîn olamazlar. Lâyetenâhî hamdü senâlar Rab-bımızın lutfuna, merhametine, inâyetine. Elhamdülillâh.

Hâzâ min fazl-ı Rabbî.

— LUGATLAR —

Gazab: Hiddet, kızgınlık. **Mahdûd:** Sınırlı. **Nedâmet:** Pişmanlık. **Azâb:** Pek büyük sıkıntı, eziyet. **Ummân:** Büyük deniz. **Senâ:** Methederek anmak. **Lâyetenâhî:** Sonu olmayan. **İnâyet:** Yardım, lutuf, iyilik.

*

2.9.1961

(Kabr-ı şerîf)

Cumartesi

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— Fâtiha-i şerîfe ile MÜNÂCÂT (DUA) —

Ey âlemlerin Rabbi, Hâlıkı Sana geldim. Elimi açtım. Rahmân sıfatına inanarak rahmetini dilerim. Dînimin îmânımın sahibi, her günün yegâne sahibi ve mutasarrıfı olan Allahım. Sana yüreğimi döktüm. Dökemediklerimi de kat, münâcaatımı kabul et. Zîrâ Senden gayrı bir kuvvet, bir ma'bûd yok. İânene muhtâcım. Çünkü her sûrette fakîrim. Sen ganîsin. Fakîr, ganînin keremine muhtaçtır. İhtiyacımı ancak Sen karşılırsın. Yüreğimi aç, ferahlasın. Hidâyetini esirgeme. Doğru yolu aç, kapama. Sana yalvarırım. Verdiğin her türlü nîmetlere minnetdârim. Arz-ı mahmedet ve şükran eylerim.

Ümidim endişemden ziyâdedir. Zîrâ Senin rahmetin, afvın, magfiretini; gazabından nisbetsiz büyüktür. Çünkü bizleri ayakta tutuyorsun. Bu da imânımı takviye ümidimi arttırdı. Kulum, zaîfim, âcizim, fakîrim; beni şaşkırtma, sapıttırma. Yine karanlıklara dalmayayım. Dalâlete sapmayayım.

Tekrar afvına, magfiretine ilticâ ediyorum. Niyazımı, münâcâtımı kabul eyle. Fermânın afv olur inşaallah. El-hamdülillâh. Hâzâ min fazl-i Rabbî.

— LUGATLAR —

Mutasarrıf: Sâhip olarak kullanan. **Ma'bûd:** Kulluk edilen. **Îâne:** Yardım. **Ganî:** Zengin. **Mahmedet:** Överek teşekkür. **Mag-fîret:** Günahların bağışlanması. **Dalâlet:** Yanlış ve bâtil yol. **Fer-mân:** Buyruk, emir.

*

(Kabr-ı şerîf)

9.9.1961
Cumartesi
Saat 16.40

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Abd'de kemâl: Mâzîye nedâmet ve hicâb; hâle şükür; istikbâle niyâz. Abd'de irfan: Mâzî, hâl ve istikbâl levh-i ezelde mahfûz. Kemâlsiz irfan olamaz; şerîatsız hakîkat olamadığı gibi.

Tefekkür, teakkul, tezekkür bir noktaya götürür. Tevekkülde karar kılar. Mütevekkil olmayanın kalbinde Hak ârâm olmaz. Hakkın ârâm olmadığı kalp de, boştur. Niha-yet bî mânâdır, bir cisimdir, zat parçasıdır.

Hakîkat, ilm-u irfan; cismâniyetten, maddeden elde edilmez. Mânâdan (rûhtan) tahsil edilir. Ol abd ki kalbi Haktadır, Hak da kalptedir. Onun aklı, kemâli, irfânı aynı Haktır.

Rabbim hakîkate mazhar eylesün. Âmin.

— LUGATLAR —

Mâzî: Geçmiş zaman. **Hâl:** Şimdiki zaman. **İstikbâl:** Gelecek zaman. **İrfân:** Hakikatleri bilmek. **Mahfûz:** Saklanan, korunan. **Teakkul:** Akıl etmek, anlamak. **Tezekkür:** Akıl ile görüşme. **Bî mânâ:** Mânâsız. **Mazhar:** Erişmek; Zuhûr yeri.

*

(Kabr-1 şerîf)

10.10.1961
Salı
Saat 18.20

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— EYVALLAHIN SIRRI —

Izdırâb kazanında haşlandık.

Çile teknesinde hamur olduk.

Kemâl fırınında piştik.

İrfan sofrasına düştük.

Lokma-i hakîkatten ancak bir zerre yuttuk.

Bu zerreden ki; kubbe-i âlem göründü.

İşte buna âlem-i fenâ dendi.

Kervanımız yokluk pazarından geçti.

Varlık diyârının ufku göründü.

İşte buna da âlem-i bakaa dendi.

Mârifetle iki âlem birleşti.

Buna da tevhîd-i hakîkat dendi.

Ehl-i hakîkat eyvallah dedi.

(Kabr-1 şerîf)

28.10.1961
Cumartesi
Saat 16.40

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Cevr-ü cefâyı görmeyen tatmayan, kemâl ehli olamaz.
Kemâlât, hâdisât-ı kevnîyeyi ibretle müşâhede etmekle
mümkün olur. Levha-i ibret nasâyih-i Hakdır.

Hâdiseler Levhde mahfûzdur. Levha lisâna gelir. Bu-
nu duyan okuyan ehl-i kemâldir. Bunu kalbinde şerh eden
de ehl-i irfândır.

Izdirâbdan nâs çok korkar. Çünkü beşerdir, âcizdir. Hakka yaklaştıkça tahammül artar. Tedrîcen mukavemet de artar. Izdirâb, nihayet bedende cismâniyette kalır. Maddeden mânâyaya geçilince ızdırâb kalmaz. Zîrâ Hak kaadirdir, kavîdir. Nefsini madde esâretinden kurtaran, zengindir. Zîrâ Hak ganidir. Ferdâî endişe nâsda; endişe-i vuslat hâsdadır.

Elhamdülillâh. Hâzâ min fazl-ı Rabbî.

— LUGATLAR —

Kevn: Var olma; mevcûdiyet. **Nasâih:** Nasihatlar; Öğütler. **Levh:** Yazı levhası. **Levh-i Mahfûz:** İlâhî takdîrin yazılı bulunduğu mânevî levha. **Tedrîcen:** Derece derece, azar azar. **Ferdâ:** Yarın; gelecek zaman. **Hâs (Hâss):** Seçkin kişiler (Mânevîyatda).

*

(Kabr-ı şerîf)

30.10.1961
Pazartesi
Saat 16.40

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Her gün bin «Allah» derim, bir Allah için.

Devr ider bu âlem yine bir Allah için.

Geldik bu âleme, bil ki Allah için.

Gidiyoruz o âleme, yine Allah için.

Er ol da öl diril Allah için.

İki cihândan geç Allah için.

Kıy bu cana, ölmezlerden ol Allah için.

Allah bâkî, kendin fânî olduğun bil de ârif ol.

Hu mededallah. Hâzâ min fazl-ı Rabbî.

(Kabr-1 şerîf)

4.11.1961
Cumartesi
Saat 16.20

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— AŞK - SABÛR —

«Gülbânımız» Allah bes ve der heme ân Zülcemâl bes. Hakîki âşık-ı sâdık ol kimsedir ki; değil muhâtâbına, derûnunda kendi kendine bile şikâyeti olmayan; sabûrun kemâline ermiş bir erdir. Şu halde aşk, sabûra takaddüm eder.

Hilkat, aşkla başladı. Sabûrle kemâle geldi, selâmet buldu. Sabûrun tecellisi pek büyük bir mazhariyettir. Âşıkın ölçüsü sabırdır. Sabırda mükâfat mev'ûddur.

Âşıkın talebi; mükâfat değildir, mâşuktur, müşâhede-i cemâldir. Aşk'da bütün sıfatlar mündemictir. Zîrâ Hak muhîttir. Mâşûk Haktır, Hâlıktır. Âşık mahlûktur.

İmdi gülbânımız Allah bes ve der heme ân Zülcemâl bes. Bunu fehmetmeyi, zevk etmeyi Rabbim nasîp buyursun. Âmîn. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Sabûr: Eşsiz sabır sahibi; (Cenâb-ı Hakkın isimlerinden). **Sabır:** Acele ve telâş etmeyerek beklemek. **Muhâtâb:** Kendisine söz söylenilen. **Derûn:** İçi. **Takaddüm:** Önce gelme. **Mev'ûd:** Vaad olunmuş. **Mâşûk:** Aşk ile sevilen. **Mündemic:** İçine yerleşmiş. **Mahlûk:** Yarattılan. **Hâlık:** Yaratan. **Fehm:** İdrâk, anlayış.

*

(Kabr-1 şerîf)

11.11.1961
Cumartesi
Saat 16.45

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

I— O dîdâr ki seyr eyledi zâhiri, bâtını gördü. Sed

eyledi dîdârın, bakıp zâhiri gördü. Buna ehl-i basîret den-
di.

2 — Zarf yırtılmadan mazrûf okunmaz.

3 — Eğilmeyen kırıldı. Baş kesip dîvâna duran huzûr
buldu.

4 — Fetvâyı, bî haber müftü verse kul-u kaal olur.
Kendi özün Hakka veren verse, vecd-i hâl olur.

5 — Hep iki söyledik hatâ ettik. Birleştiriver de ehl-i
tevhîd ol.

6 — Ol merd-i kâmiller ki; zâhiri bâtın, bâtını da zâ-
hir ettiler; Hakda ârâm oldular. Farka geçince ehl-i hâl ol-
dular. Cem eyleyüp bütün Esmâyı, andan sonra buldular
safâyı.

Hâzâ min fazl-ı Rabbî. Elhamdülillâh.

(Kabr-ı şerîf)

25.11.1961

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM

7 — İhtiyârı takdîre, endîşeyi tevekküle terk eden;
Hakka yakîn olur. Eğer tam terkederse vâsıl olur.

8 — Taleb, âdem olmak içinse eyvallah; eğer şu veya
bu olmak için ise beyhûdedir, bî fâidedir. Zîrâ âdemiyet
meziyettir. Hepsini mündemiçtir.

9 — Âharın murâkabasında ziyâde, kendin kendine
murâkib ol. Eğer hicâb duyuyor isen murâkabe semere ver-
mektedir. Kat'-ı merâhil başlamıştır. Bu beşârettir. Bunu
da kendin bilesin; ve evvelâ istigfâr sonra hamd idesün.

10 — Şahsının hasmına hasım olma. Islâhına duacı ol.
Ancak Allah hasımlarına karşı, kılıcını elinden bırakma.

11 — Allahsız bir mecliste oturma, uzaklaşmağa bak.
Zîrâ en büyük azab, onlarla ülfet etmektir. Dostun dostla-
rıyla dost olmaya bak.

12 — Hu mededallah. Allah bes ve der heme ân Zül-
cemâl bes. Vird eylemeğe bak. Hû. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Dîdâr: Yüz; Çehre; Vech. **Dîvân:** Yüksek meclis. **Fetvâ:** Hüküm veya karar. **Bî haber:** Habersiz; Bilgisiz. **Vecd-i hâl:** Hâle dalmak. **Kıl u kal** (ı ve a uzun) :Esassız sözler; Laklâkiyât. **Esmâ-ı Hüsnâ:** Cenabı Hakkın isimleri. **İhtiyâr:** Kişinin kendi isteği ile seçmesi. **Âdemiyet:** İnsanlık. **Takdîr:** Kader; İlähî ve ezeli hüküm. **Meziyet:** Olgunluk. **Âhar:** Diğerleri. **Murâkabe:** Denetim. **Murâkûb:** Denetçi. **Kat'-ı merâhil:** Merhaleleri geçmek. **Beşâret:** Müjde. **Hasım:** Düşman. **Vird:** Tekrar edip durmak (gülbankı).

*

(Kabr-ı şerîf)

2.12.1961
Cumartesi
Saat 15.20

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

1 — Allah rızâsı için sükût eyle. Allah rızâsı için söyle.

2 — Kulağına her taraftan bir ses gelir. Fakat vicdânın sesini dinle.

3 — Sofrada yalnız yeme. Mutlaka bir iki kişi bulunmasına gayret et.

4 — Tecerrüd ve teferrüde rağbet etme. Geleni saklama, cömert ol.

5 — Sır sana tevdi edilmiş ise sakla. Ancak esrâra âgâh ve âşinâ olmağa lâıyk bir kul, gelir nasîbini alır.

6 — Müstehzî olmayan bir tebessüm, kelâmsız hediyelerin en makbûludur. Zîrâ muhâtabına ferahlık, inşirâh verir.

7 — Bir mecliste bir toplulukta etrafı iyice dinlemeden konuşma. Salât-ı selâm çek; kalbinden konuş. Erbâbı anlar, seni konuşturur.

8 — Hayırlı işleri ferdâya bırakma. Tâcil eyle. Zîrâ bir hayırlı fiil, insanı on şerden alıkoymaz.

9 — Huzûr istersen huzûr ver. Gönül istersen gönül ver.

10 — Sağında bulunan bir mağmûmun, bir mazlûmun göz yaşını dindirebilirsen, solunda heman bir çeşme peyda olur.

11 — Âlemin sırtını yere getirene değil, nefsinin sırtını yere getirene pehlivan denir.

12 — Bir mecliste medhedilirken eğer kızarıyor, hicâb duyuyorsan; şuna emin ol ki, meddâhlar mürâî olsalar dahi, hakîkate münkalib olur.

Bu düstûrları şerh eylemeği Rabbim nasib buyursun. Âmin. Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Sükût: Susmak. **Tecerrüd:** Soyunma; uzak olma. **Teferrüd:** Tek olmak. **Âşinâ:** Tanıyan. **Müstehzî:** Alaycı. **İnşirâh:** Açılmak. **Tâcil:** Acele etmek. **Mağmûm:** Gamlı. **Meddâh:** Aşırı öven. **Mürâî:** Riyâkâr; iki yüzlü. **Münkalib olmak:** Başka bir şekle girmek.

*

(Kabr-ı şerîf)

16.12.1961
Cumartesi
Saat 16.20

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Cân-ı dilden bütün zerrâtın ile bir «Allah» diyenin; o andaki hâli yâni endişe, telâşi, hüznü derhal zâil olur. Bunların yerine heman inşirâh, huzur, sükûn hâsıl olur.

Allah kendini tanıtmak için böyle yaptırır. Bu tâlim-i ilâhîdir. Bu îmânı takviye, takarrub-u ilâhî ve selâmet bu şekilde mümkün olur. Teyakkuz, acz-i idrak; tefekkür, tevekkülün sırları çözümler; fehim olunur.

Allah, kendine yakîn ve ârif kıldığı kullarından etsün. Âmin. Elfâtîha.

(Kabr-ı şerîf)

23.12.1961
Cumartesi
Saat 16.10

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Ehl-i aşk ve ehl-i tevhîde göre Allah lütuftur. Allah deyen lûtfâ mazhar olmuştur. Bu mazhariyete erişenlerde ne endişe ve ne de gam kalır. Nasıl ki kalpsiz bir insan yaşayamadığı gibi, Allahsız bir insan da ölür.

Allah diyen ölmez. «Hay» sıfatının esrârı budur. Fânîyet ölümlere mahsusdur. Lâyemût Allahdır. Ve anda fânîyet bulanlar ebedîyen yaşarlar. Bunlardaki ölüm, zevkli bir seyahatla vuslata götüren bir tecellîdir. Bunların yerlerini, evvelden bu seyahati yapmış merd-i kâmiller hazırlar ve karşılarlar. Bu âlemden o âleme selâm göndermenin mânâsı işte budur.

Şu hâlde herkese kendi ef'âlini hazırlatırlar. Resûlullah sallı aleyhi ve sellem efendimize, vâris-i hakîkisi Ali kerremallâhu veche, ve velîlerine salât ve selâm olsun. Âmin.

— LUGATLAR —

Cân-ı dilden: Çok isteyerek; Gönülden. **Zerrât:** Zerreler. **Takarrub:** Yaklaşmak. **Teyakkuz:** Uyanmak. **Tefekkür:** Derin düşünmek. **Ehl (Ehli):** Sâhibi; Erbâbı. **Hay:** Kendinden diri ve hayâtın kaynağı olan. **Fânîyet:** Geçici olmak; Zeval bulmak, yok olmak. **Lâyemût:** Ölmez; Ehedî. **Vuslat:** Kavuşma.

*

(Kabr-ı şerîf)

6.1.1962
Cumartesi
Saat 16.50

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Mihnet ve meşakkat, iştikâ; âşkın metâi değildir. Â-

şık, minnet ve şükranla doludur. Zîrâ hasret, iştiyâk ile vuslata varılır.

Mihnet ve meşakkat denilen nesne, âşkın meşkidir. Meşk ile aşk elde edilmez. Ammâ aşk ile su gibi meşk edilir.

Erbâb-ı hünerin mehâreti, aşkla zuhûra geldi. Bunun hülâsası kâinat aşkla halk edildi. Aşksız yapılan meşkte meşakkat vardır. Hakîki ilim, erbâb-ı aşkda bulunur. Erbâb-ı aşkın bir Allah sayhası, bütün dünyayı lerzenâk eder. Tâlibi matlûb, matlûbu tâlib olur. Tevhîd-i hakîkî husûle gelir.

Eyvallah. Elhamdülillâh. Hâzâ min fazl-ı Rabbî.

— LUGATLAR —

Mihnet: Dert, keder, eziyet, belâ. **Meşakkat:** Zahmet, sıkıntı. **İştikâ:** Şikâyet etme. **Metâ:** Satılık mal, sermâye, matah. **İştîyâk** Özlemek. **Meşk:** Musikide eser geçmek. **Lerzenâk:** Titreyen.

*

(Kabr-ı şerîf)

13.1.1962
Cumartesi

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Sâlik, nefis gazâsında evvelâ nefsini cerheder; gâzî olur. Daha sonra katleder şehîd olur. İşte buna şehâdet denir.

Bu mertebe-i şehâdetten sonra îmân, kemâle gelir. Gayri zevâl bulmaz; ebedîleşir, ölmezlerden olur. Şehîd, şehâdet, müşâhade-i bütün hâsıl olur. Bunlara ehl-i müşâhede, ehl-i hakîkat denir. Kalp Hakda, Hak da kalpde olunca tevhîd husûle gelir; ehl-i tevhîd olur. Bu halde ne şek ve ne de iştikâ kalır. Yalnız hamd kalır.

«Fâtiha-i Şerîfenin elhamdülillâh»nın ikinci kademe-
de sırrı burada başlar. Nihayet bu da bir iptidâ olur. Zîrâ
nâmütenâhî sonsuzdur. Müntehâsı Hakdır. Bakaa âlemin-
de de sonsuzluğa kimse eremez. Zîrâ Hak birdir. Teşrîk
kabul etmez.

Abd, âbidtir. Mâbûd Allahdır. Allah Allahdır. Allah,
Allahlığını kimseye vermez. Ne olursan ol, kulluğunu bil
ve buna hamdet. Bu hamd ile «fâtiha-i şerîfenin sırr-ı sâ-
nîsi»ne âgâh ol. Hak nasîb buyursun; âmin. Elfâtiha.

(Kabr-ı şerîf)

20.1.1962
Cumartesi
Saat 16.40

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Kalp «hamd» edince Rab, kalbe kerem ve lütfu ile nü-
zul eder. Kalp âlem olur. Bu temâşâdan müşâhede hâsıl
olunca kalp pâk, nefis hâk olur. Füyûzât-ı ilâhiye, müte-
mâdî bir cereyan hâlinde nüzul eder. Buna vâridât-ı Süp-
hânî denir.

«Rabbül âlemîn» sırrı fehim olunmağa başlar. Bu bir
başlangıçtır. Sadırda bezm-i âlîler olur.

—LUGATLAR—

Cerh: Yaralama. **Zevâl:** Ortadan kalkma, yok olma. **Bütûn:**
Bâtınlar; Gizliler; İçler. **Teşrîk:** Ortak etme. **Âbid:** Kulluk eden.
Sânî: İkinci. **Nüzûl:** İniş. **Hâk** (k ince): Toprak; Toz. **Subhânî:**
Allah-u Teâlâya âit. **Âlemîn:** Âlemler(in). **Sadır:** Yürek, iç; Göğüs.
Bezm-i âlî: Yüksek meclis, toplantı.

*

(Kabr-ı şerîf)

24.1.1962
Çarşamba

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

«ERRAHMÂN-İR RAHİM»

Hilkat-ı Âdemden evvel «Rahmân» sıfatı tecellî etti. Lâ-yuad sıfat-ı celîleleri, Rahmân sıfatından sonra tecellî etti. Rahmân, bütün sıfatların anası babasıdır. Zîrâ hidâyette olanlardan başka, dalâlette olanlar da ayakda duruyorlar, yiyüp içiyorlar.

Rahmân sıfatı bütün avâlimi ihâta etmiştir. Çünkü her sıfatın tecellîsi, Hakkın irâdesi ile zuhûr eder. Başka bir kuvvet, kudret, irâde sahibi bulunmadığına ve sıfat-ı kadîmi Rahmân olduğuna göre; dalâlet ehli de rahmâniyetinden müstefid oluyor.

İşte bu, Allahın zâlim olmadığını; lütuf inâyet merhamet kerem sahibi olduğunun âşikâr bir ifadesidir, delîlidir.

Ehl-i hidâyetine ayrıca «Rahîm» oluyor. Bu sıfat, münâcaatda dâimî irtibatta olan kullarına mahsûsen mütecellî oluyor. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Rahmân: Rahmeti bol. **Lâ-yuad:** Pek çok; Sayısız. **Celîle:** Yüce, büyük. **Hidâyet:** Doğru yol, Hak yolu. **Avâlim:** Âlemler. **İhâta:** Kuşatma. **Müstefid:** İstifâde eden. **Rahîm:** Merhametli; Esirgeyen. **Mütecellî:** Meydana çıkan.

*

(Kabr-ı şerîf)

3.2.1962
Cumartesi
Saat 16.00

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Hakka şâkir, Resûl-us-sakaleyne şâkird olan abd, kâ-

mildir. Bende-i Âl-i Abâya bendolmuştur.

Bu abdin kalbine fuyûzât, şelâle gibi nüzûl eder. Kalbi bir havz-ı feyiz olur. İrfan olur. Anlara ârif kişi dediler.

Ef'âli akvâli, kulluk icâbı zâhirdir. Ahvâli ise mestûr-
dur. Zâhir ve bâtın sırları anlarda mütecellîdir. Hâlinden
kelâmı, ayn-i Hakdır. Selâmı selâmettir. Hak muînidir,
mutasarrıfıdır. Nazar-ı ârifânelerine hedef olanlar, maz-
har-ı envâr ma'denden bir cevher olurlar. Bu tecellâda
ârif, ma'kes-i mir'ât-ı Muhammedîdir. Bu âyîne-i mevlâdır.

Bu esrârın, bu tecellânın huddâmı Ali kerremallâhu
veçhedir. Bu âyineyi ancak Alinin desti kaldırabilir. Bu sır,
vahdet ehlinin ârifin kalbinde saklıdır. Bu kalbe girmek
mazhariyyetini Rabbim bizlerden esirgemesin. Âmin. El-
fâtiha.

—LUGATLAR—

Şâkir: Şükür eden. **Şâkird:** Üstâdına bağlanan öğrenci. **Bende:**
Bağlı; Kul. **Fuyûzat:** Feyzler. **Feyiz:** Mânevî ihsân ve mutluluk.
Havz: Havuz; tabii göl. **Akvâl:** Sözler. **Mestûr:** Örtülü. **Muîn:** Yar-
dımıcı. **Mazhar-ı envâr:** Nûrların zuhûr yeri. **Ma'kes:** Aks etme yeri.
Mir'ât: Ayna. **Âyîne:** Tecellî vâsıtası; ayna. **Tecellâ:** İlâhî lütuf-
ların ortaya çıkması. **Huddâm:** Hâdimler; hizmetini görenler.
Dest: El.

(Kabr-ı şerîf)

17.3.1962
Cumartesi
Saat 16.35

B BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— GÖNÜL —

Âşıkın nesi varsa gönlünde saklıdır. Mâşuk, akla de-
ğil gönüle misâfir oldu. Akıl bir terazidir. Nihayet bir ke-

fesi bir hacmi vardır. Anı istiâb eder. Fakat gönül ölçüye sığmaz, kâinatı alır.

Kâinâta çok mîmâr gelip geçti. Bir gönül mîmârı ise bir kerre geldi, bir kerre öldü, ebediyen dirildi. Mürde dilleri ihyâ etti. İhyâ ettiği gönülde, devren müteselsilen gönül mîmârı yetiştirdi. İşte ebedîliğin delîli budur. Lâyemût sırrı bu mazharla mütecellîdir.

Âşınâ-i Hak, erbâb-ı dildir. Bu gönüllere girmek, bunlarda ârâm olmağı Hak nasîb buyursun, âmîn. Elfâtîha.

(Kabr-ı şerîf)

31.3.1962
Cumartesi
Saat 18.25

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Sıyrılıp libâs-ı kesretten,
Giydik libâs-ı vahdeti.
Derk eyledik abdiyetimizi,
Fehmeyledik sırr-ı ahadiyyeti.
Geldik yine âlemimize amma
Dâim bulduk vahdeti.
Kesret zâhirde kaldı.
Vahdet bâtına girdi.
Hâlimizle kelâm eyledik.
Kul-u kaal nâsda kaldı.
Vecd-i hâl zuhûra geldi.

Bir ân oldu ne kaal, ne hâl kaldı.

Yalnız o (Hu) kaldı.

Dâvâsız dervîş, dâvâsın burada kazandı.

Hamdülillâh. Elhamd-ü lillâh.

Hâzâ min fazl-ı Rabbî.

Hu. Hu. Hu.

— LUGATLAR —

İstiâb: İçine sığma. **Kâinât:** Yaradılmış bütün âlemler. **Mürde:** Ölü. **İhyâ:** Hayat verme; Diriltme. **Ârâm:** O yerde karar kılıp huzûr verme huzûr bulma. **Libâs:** Elbise. **Derk:** Anlamak. **Abdiyet:** Kulluk. **Fehm:** İdrâk; Anlayış. **Vecd-i hâl:** Hâle dalmak, garkolmak.

*

(Kabr-ı şerîf)

7.4.1962
Cumartesi
Saat 16.30

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— ZÜBDE-il HAKÂYIK —

— MİFTÂH-ül İRFÂN —

1 — Salâtı mîrâc olan ol kimse ki Allah dediğinde gayriyi görmemiştir.

2 — Mecnûn etmeyen aşk sahtedir. Kizbinden riyâsından Rabbim korusun.

3 — Âşık-ı sâdik ol kimsedir ki, yüreğinden içer mest olur; Gözlerinden taşar dem olur.

4 — Hakîkî Muhammedî ol kimsedir ki, niyâzı âhar için olandır.

5 — Tam vahdet, kafa ile yüreğin beraber çalışmasıdır.

6 — Gönül deryâsından, göz pınarından damlayan bir damla yaş; dağları eritir, ummân yapar.

7 — Kendin için tâlib-i ilm isen, câhil kalman evlâdır.

8 — Şirkten kaçmak isteyen, şöhretten kaçsın.

9 — Belâdan kurtulmak isteyen, sabur kal'asından taşraya çıkmasın.

10 — Dünyaya emânetçi olarak geldiğini bilen âlimdir. Emâneti iyi muhâfaza eden de sâdiktir.

11 — Mülk, mal, ilm-i hasen dâvâsına kalkan; dâvâyı kaybetti. Bî dâvâ olan kazandı.

12 — Hiç bir şeye kayıtlanma, bağlanma. Geri kalıp düşer koparsın. Özünü Hakka bağla. Hu meded Allah. El-hamd-ü lillâh.

(Kabr-ı şerîf)

21.4.1962
Cumartesi

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Binbir esmâyı bir sûrete koydu. Birini sûrete koydu. Sûret sûrete, sûret de sûrete mutâbık olunca vahdet oldu. Sûrette kalmak veya kalmamak abdin ihtiyârında mı?

Kimisi sûrette zâhirini, kimisi sûrette bâtnını süsledi. Görünmez peşinde, erenlerin aşında, müşidinin kaşında hep görelim dedik. Gören kör, duyan sağır oldu. Andan sonra âdem oldu. Âdem olmak niyâzına düşünce sûret de hicâb oldu. Her varlık, her mertebe şirk oldu.

Mü'min ol kimsedir ki, mertebesiz mertebededir. Sûret-den sûrete, irfandan irfana, andan ana bir yol bul ki menzile varasın. Andan yine ana nüzûl edesin. Bu sırrı bilesin.

Elhamdülillâh. Hâzâ min fazl-ı Rabbî.

— LUGATLAR —

Zübde'il hakaak: Hakikatlerin özü. **Miftâh:** Anahtar. **Kızb:** Yalan. **Hasen:** Güzel. **Bî dâva:** Dâvâsız. **Sûret:** Gidiş; ahlâk; meslek; karakter. **Sûret:** Dış görünüş. **Menzil:** Mesken; oturma yeri; konak. **Nüzûl:** Konağa yerleşme; aşağı inme.

*

(Kabr-ı şerîf)

22.4.1962
Pazar
Saat 17.00

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— ŞEKVÂ, ŞEKDE OLANLARIN İFÂDESİDİR. —

Tekvâda, îmânda elhamdülillâhdır kelâmımız.
Münkire değil, mü'minedir selâmımız.
Elhamdülillâh bırakmadı bizi inkârda üstadımız.
Biz öyle mü'miniz ki aşkıımızdır takvâmız.
Resûl-u ekremi, hub-bu Alide bulduk.
Âşinâ-i Ehl-i Beyt olduk Allahı bulduk.
Zâhidin vesvesesini atıp sefâyı bulduk.
Her gurûbda bir tulû'u bulduk.
Şemsi de kameri de kalbimizde bulduk.
Ferdâ-ı endişe-i cihânı, cihâne bıraktık.
Cihândan geçtik cânânı bulduk.
Meğer gam, canda imiş. Biz cânımızı nâsa bıraktık.
Terk-i cân etmeyen, cânâna hasret kaldı.
Kesret-i kelâmda olanlar, killet-i hâlde kaldı.
Hâl ehli de, killet-i kelâmda kaldı.
Ne kaal, ne hâl kaldı.
Yalnız O. Bir tek Hu kaldı.
Hu mededallâh. Eyvallah.

(Kabr-ı şerîf)

5.5.1962
Cumartesi
Saat 15.30

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

1 — Vâridâtın sıhhatlısı sâmiadan değil, yürekten alınandır.

2 — Sebîlin en hayırlısı; riyâsız güler yüz, tatlı sözdür.

3 — Belâların def'inin sabırla mümkün olabileceğine inanan ve bilen kurtulmuştur.

4 — Kâinat bir noktadan çıktı. Kalbe girdi de kitap oldu. Bir (Mim)le merkez kâinat oldu. Zâkir kalpte mezkûr oldu. (Ayn) da sır oldu. Sonra irfân oldu.

5 — Ma'lûmun son üç harfi levmdir. Kim ki lev m o-lundu, hakikat âlimi oldu.

6 — Hakîkate temas etmeyen ilim, arpa saman gibidir. Âkillerini kişnetir.

7 — Allah, bir ilimdir. Allahı bilen ve yaklaşan o nisbette âlimdir.

8 — Kâşifin en büyüğü kendini bilendir. Bilmeyen de câhilin en büyüğüdür.

9 — Allahın girmedığı bir yer yoktur. Yalnız kendi mühürlediği kalbe girmez. Bu Allahsızlardan uzak durun.

10 — Mü'mine misfir olan Hakkı bulur. Bu meclise Hak sofrası denir. İşte sohbet bu sofrada olur. Bu kapu, ehline dâima açıktır.

11 — Dermânı bulan, dert nedir bilmez.

12 — Hay olan mevî bilmez.

Gelin yâ Hay diyelim. Hu mededallah. Elhamdülillâh. Hâzâ min fazl-ı Rabbî.

— LUGATLAR —

Takvâ: Sakınma. **Zâhid:** Dînî vazîfeleri tam yerine getiren fakat mârifetullahda noksanı olan kişi. **Gurûb ve tulû:** Batıp yok olma ve doğma. **Cihân:** Dünya. **Nâs:** İnsanlar, halk. **Kesret:** Çokluk. **Killet:** Az olma. **Vâridât:** Gelir; Akla gelen değerli bilgi. **Sâmia:** İşitme duygusu; İşiden. **Zâkir:** Zikr eden; anan. **Mezkûr:** Anılan. **Âkil:** Yiyen. **Hay:** Sağ, diri, hayatta olan. **Mevt:** Ölüm.

*

(Kabr-ı şerîf)

26.5.1962
Cumartesi
Saat 17.20

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— SEMİ' - BASİR - KELİM —

İşittim duydum ezberledim. Gördüm söyledim. Bunların üçünü de bir yerden aldım. Kalpden aldım.

Şehâdet getirdim. Kulağıma şeytan seslendi. Türlü kıyafette renkte görüldü. Fakat kalbime giremedi. Çünkü o kalp, bir dest-i kudretle şerh edildi; abdest aldırıldı. Hakkı misâfir eyledi. Anın içindir ki ehl-i şuhûdun alışı verışı kalpten olur. Bunların îmânı da kalbinde, ikrârı da kalbindedir.

Şerâat-ı zâhirede Hak bâtında sırdır. Ancak butûn ehli, esrâr-ı ilâhiye âgâh oldu. Andan sonra hazîne-i envâr, menbâ-ı irfân oldu.

Tevhîd-i hakîkînin bir misâli de yukarıda üç sıfatın bilinmesi ve birbirine bağlanmasıdır. Zâhirin tevhîdine değil, bâtının tevhidinde bak.

Yâ Hak, yâ Dost. Dostunu dost eyle. Tevhîd-i hakîkiye nâil eyle. Âmin.

(Kabr-ı şerîf)

2.6.1962
Cumartesi
Saat 15.30

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Ma'rifet gelüp gitmede değil
Gelüp de gitmeden evvelki misâfirlikde.
Bilmek, bilinmek, bildirmek için geldik bu âleme.**

Nasîb, musîb, derecât merâtib bu âlemden verilir.
Melâike, bu âlemin bilginlerinin bildiğini bilmezler ve bi-
lemezler.

Fâniyet, ebediyeti izhâr ve isbat eder.
Hak bu âlemde bilinir; kemâlât elde edilir.
Kâmil olur. Mükemmel, ekmel olur. Hakka rücû'unda
ebedî hayata kavuşur. Gayri zevâli yoktur.
Hakkın, melâikeden üstün hâdimi olur.
Kerâmât bu erlerin elleriyle zuhûr ider.
Zîrâ elini her şeyden çekince, Hakkın eli tecellî eder.
İşte yed-i kudret budur.
Mürşid-i kâmilin eli, bu erlerin elidir.
Bu elleri tutanlar mahrûm kalmaz, nasiplenir.
Rabbim nasîb buyursun. Âmîn.

(Kabr-ı şerîf)

13.6.1962
Çarşamba
[10 Muharrem 1382]

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHÎM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Hak dedi ki: Verdiğimi saklamayın, verin. Mal, akıl, ilim, kuvvet her ne ihsan ettim ise bunları habsetmeyin. Keserim, mahrûm bırakırım. Bir diğerine verdiririm. Bu verdiklerimi kendine mâleden hasise; değil cemâlîmi, cen-netimi bile göstermem.

Söyle anlara, bunlarla öğünmesinler. Fakir olduklarını idrâk etsinler ki, anları dâima merzûk edeyim.

Ben gâsıbları, hırsızları sevmem. Başkasına ait olan bir hakkı saklamak hırsızlıktır. Cömert olun. Mert olun. Senlik benlik dâvâsını güden, Benden uzak kalır.

Emânetimi iyi muhafaza edin. Eksiltmeden dağıtın ki, mütemadiyen imlâ edeyim.

Ganî benim. Buna heves eden müşriktir. Benim agni-yâm kimlerdir bilirmisiniz? Tam mânâsıyla sıdk ile, ihlâs ile Benden dilenen fakirlerdir. İşte Ben onlara, hazînemden bütün nîmetleri ihsan ederim. Onları, Benden gayrisine muhtaç etmem.

Elhamdülillâh. Hâzâ min fazl-ı Rabbî.

— LUGATLAR —

Semî' - **Basîr**: İşiten - Gören. (Allah-u Teâlânın Esmâ-i Hüsnâsındandır). **Kelîm**: Hitâb olunan. **Musîb**: İsâbet eden. **Merâtib**: Mertebeler. **Ebediyet**: Yok olmama; Sonsuzluk. **Rücu'**: Geri dönüş. **Hâdim**: Hizmet eden. **Yed**: El. **Merzûk**: Rızıklanan. **Gasıb** (a uzun): Gasb eden; zorla alan. **Ganî**: Zengin; Muhtaç olmayan. **Agniyâ**: Ganîler; Zenginler.

*

(Kabr-ı şerîf)

16.6.1962
Cumartesi
Saat 16.25

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— (BÂTİN, BUTÛN) ZÂHİR, ZUHÛR
CÛMLESİ HAK —

Bâtın ile zâhir ayarlanır. Aşkullah şevkullah ile bâtın yanarsa, iç âlemi nûrlanır. Teni, bir gılâf-ı fânûs olur. Zâhire akseden envârla, muhitini bir nisbet dahilinde tenvir eder; zulmetten kurtarır. Bu ancak Hakkın irâdesi ve takdîri ile mümkün olur. Ne sa'y. gayretle ve ne de azimle insan, fânûs olamaz. Tesadüf de yoktur. Ancak bir tertib-i ilâhî tâyîn-i ezeli ile, bunların kadrosu tesbit edilmiştir.

Bu fânûsların muhiti, maşruk mağrıpla takyîd ve tahdid edilmiş değildir. Nasiplisi Çinden gelüp alır. (Bî nasibi de), komşusu, hatta bir hânedede olsa dahi bir şey ala-

maz. Zîrâ almak vermek tasarrufu kudretin yed'indedir. Sâhib-i kudret de ancak bir Haktır.

Bu kadronun vazîfeli erleri bir tehî kaptır. Bu kaplar kudret eliyle imlâ edilerek (memlû) olur. Andan bir diğerkaba intikal eder. Ve anden ane müntakil olarak ebedîyete kadar devam eder. Bu ilâhî bir kanundur. Kanun ise Kur'ândır.

Kur'ân da hem zâhirî ve hem bâtnî bir esrardır. Zâhirî zâhirini, bâtnî da bâtnını alır. Bu alış verişte de Hakkın takdîri, hükmü, lütfü vardır. Takdir, kader, hüküm ahkâm; eltâf-ı ilâhî ve sübhânîdir.

Elhamdülillâh. Hâzâ min fazl-ı Rabbî.

— LUGATLAR —

Gılâf: Kılıf; Kın. **Fânûs:** Lâmbanın cam mahfazası, Fener; Söz veya nûr nakleden **Envâr:** Nûrlar. **Sa'y:** Çalışmak. **Maşrık ve Magrîb:** Doğu ve batı. **Bî nasîb:** Nasipsiz. **Tehî:** Boş. **İmlâ:** Doldurma. **Eltâf:** Lütuflar. **Ahkâm:** Hükümler, emirler.

*

(Kabr-ı şerîf)

24.6.1962
Pazar
Saat 16.30

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

1 — Evrâd-ı şerîfeyi bir angarye savarcasına çekmeyin. Aşkla tefekkürle vecd içinde tesbih edin ki, iç karanlığımı aydınlatsun. Perde-i gafleti yırtsun. Ru'yet-i letâfet ve hakikat görünmeye başlasun.

2 — Nâs, en ufak bir hizmetin mukabili ücreti bekler. Derviş ise yalnız rızâ bekler. Zîrâ hizmet kendinin değildir. Yaptırana şükreder. En büyük ücreti, iç zevkinden alır. Buna hamdeder. Yürekden bir elhamdülillâh lafzı,

hamdın sırrının başlangıcıdır.

3 — Hesâbı kitâbı, akli fikri, temkîni bir tarafa fırlatıp tecrîd ettikten sonra; rûhunun bütün zerrâtiyle, aşkla şevkle bir kerre Allah deyen, bir daha ölmez. Bu sayha, maşruk ve mağrıba gider. Yüzbinlerce ölüyü diriltir. Allah sağır etmesün de bu sayhayı duyalım.

30/6/1962

4 — Her kafada bir akıl vardır. Bu akıl ile beni idrak edemezler. Ben o akli alur mecnûn ederim. Andan sonra kendimi tanıttırırım. İşte bu mecnûnlar, bu akıl ile beni tanıdılar. Âkil oldular. Tekrar zâkir oldular, mecnûn oldular. Bu sefer akl-ı kül ile bâlig oldular.

5 — Kitaptan bir nebze ilim aldılar. Kitabı yazanı okumak, ondan sonra yazdıranı bulmayınca feyz alınmaz. Netekim nice boyundan, büyük ve ağır kitap okuyanların çoğu, kitabın hammalı olmuşlar ve câhil kalmışlardır. Allah ezefî ebedî kitabını Muhammed aleyhisselâma bildirdi. Muhammed aleyhisselâm da ümmetine bildirdi. Resûl-u ekremi bilmeyen, Allahı bilemedi ve bulamadı. Dâmen-i vâris-i Muhammedîye sarılmayan vuslata eremedi. Nâkıs ve hâsir kaldı.

6 — Ancak bir dest-i kâmil ile sadrı şerh edilen sâlikin kalbi, fuyûzâtı hazmedebilir. Nûrlanır, nur saçar. Erbâb-ı dil ve basîret, koku alur ve görür. Sofra-ı Ali kerremallâhu vecheye dâvet olunur. Lokma-i irfânla mütenâim olunca, andan sonra vâsıl-ı Muhammedî, andan da vâsıl-ı ilallâh olur.

7 — (Urafâ) bildikçe cehlini anlar. Cehlini idrak edincede bilgisi artar. Bilgisi arttıkça hicâbı artar. Bilirim demeye korkar; zîrâ irfan başlamıştır. Şirkten kaçır. Fakir kalmalı ki, Ganiy-yül kerîm ihsan etsün, in'âm etsün. Tükenmez bir hazîne-i irfândan vâridât alsun.

8 — Kim ki kalbinden, kini, gayzı, ihtirâsı, intikamı çıkaramamış ise; o kalp karanlıktır. Zîrâ fuyûzât münkatî olmuştur. Karanlıklar habîslerin mekânıdır. Bütün habâset ve mel'anetin yuvaları, bu kararmış kalplerdir. Bu kararmış kalplerin sîmâları da kapkaradır. Ehl-i İmân, ehl-i basîret bunu müşâhede ederler.

9 — Yüreğini tamamen Hakka verüp, ism-i celîli teşbih ve tefekkür eden muhlis kulun; müşâhede Hak, kelâmı da hakîkat olur. Gayrisi enfûsîdir, hayal ve kizbdır. Ehl-i hakîkatin yüreği dâim Hakdadır. Ayârını nefis muhâbesiyle tanzim eder. İnhirâf ettirmemeye gayret eder. Bu muhâsebeyi, bu ru'yeti, bu gayreti Hak ihsan eder. Beşerîyet iktizâsı ufak inhıraflar vukua gelir. Dest-i kudret, dest-i merhamet ki Hakdır; Hak yeniden tanzim ve tashih eder.

10 — Hakîkat ehlinin kelâmı da ayârlıdır. Birisine olan muhabbetini izhar ederken, kusursuz emsâlsiz diye vasıflandırmaktan korkar. Zîrâ bu sıfatlar ancak yalnız Hakkındır. Bu lisân şirktir.

11 — Rabbin eriştirdiği mazhariyetlere, şahsına tecellî eden lutufların, şükrânını ancak hamd secdesiyle ifâde ve izhâr eder. Kendini bilen ve öğrenen kulun, başı secdeden kalkmaz. Remzen secde-i dâimdedir. İşte salât-ı dâimde olan musallîler bunlardır.

12 — Her şeyin furûâtı vardır. Teferruâtla fazla meşgul olanlar, aslından çok uzaklaşırlar. Bir türlü hakîkate erişemezler. Bunlar mahrûm-u hakîkattırlar.

Ehl-i hakîkat, ehl-i irfan; zübde-i hakîkat olarak sana mîrâs bıraktı. Bunlardan yutmağa bak da, sen de âdem ol. Allah yutmasını ve hazmını teshîl buyursun. Âmîn. Hâzâ min fazl-ı Rabbî.

— LUGATLAR —

Letâfet: İncelik, güzellik. **Temkîn:** İhtiyatla ağır olmak. **Tecrîd:** Ayırma. **Zerrât:** Zerreler. **Âkil** (k kalın): Akıllı. **Bâlig:** Erişmiş; varmış. **Nebze:** Az şey. **Vâris:** Mîrâsı alan. **Nâkis:** Eksik. **Hâsir:** Mahrûm kalan. **Sadrın Şerhi:** Göğsün mânen açılması. **Mütenâim:** Nîmetle ve refahla yaşayan. **Vâsıl:** Ulaşan. **În'âm:** Nimet vermek. **Gayz:** Hiddet; Gazab. **Münkati':** Kesilmiş. **Habîs:** Kötü, fena. **Mel'anet:** Lânetlenecek iş. **İnhirâf:** Dönme, sapma. **Remz:** İşâret, İmâ. **Musallî:** Nemazını (terketmeden) kılan. **Furûât:** Ferler; Parçalar. **Teferruât:** Küçük ayrıntılar. **Zübde:** Hulâsa; Öz. **Teshîl:** Kolaylaştırma. **Âdem:** Adam; İnsan; Terbiyeli kişi; (Birinci Peygamber).

*

(Kabr-ı şerîf)

7.7.1962
Cumartesi
Saat 16.00

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

1 — (Tevhîd-i hakîkîye göre Kelâm-ı hakîkat)
Şöyle ki: Küfr olmazsa idi îmân olmazdı. (Abd) ne küfür ne de îmân edebilir. Bu iktidârı ve ihtiyârı dahilinde değildir. Kâfir ve mü'minin tefrik ve tâyini kolay değildir. Bu bir irfan meselesidir. Zâhirdeki küfr, bâtında îmândır. Yine zâhirdeki imân, bâtında (hakîkatte) küfürdür. Kısa bir misâl verelim:

Zâhire göre (azmettim, gayret ettim, niyet ettim, şöyle yaptım böyle yaptım, muvaffak oldum). Bunlar kendilerine göre, bir küfr değildir. Bâtın ehli-hakîkat ehli, hakîkat kelâmına göre (Rabbim lütfetti, inayet buyurdu, bir azim verdi, bir gayret verdi, şöylece bir niyet ettirdi, ihsân buyurdu, muvaffak buyurdu) der.

2 — Hakdan dilerken, dilenirken içini kafanı boşaltmalısın. Tehî gidesin ki dolasın. Bir çeşmenin başına boş kapla gidilir. Mürşit de bir çeşmedir. Onun huzûruna da boş gitmeli ki doldursun.

3 — Mazlûma, magdûra, yetime karşı şefkat ve merhameti çok olan kul; Allaha çok yaklaşmıştır. Vâsıl-ı Hak olacağına işâreti de, rikkatin ve hassâsiyetin tezâyüdüdür.

4 — Kulûb-u sâfiyânede, kabl-el vuku' tebsirât-ı ilâhîye zuhûr eder. Melûl, mahzûn kalplerde ferahlık, inşirâh husûl bulur. Bu müjdecilere ettirdiği duâ, müstecâb olan duâların başında gelir. Ne mutlu bu kulûb-u sâfiyâne ehline. Nâsın gâfili câhili, bunlara varsun abdâl desünler. Allahın ne bahtiyâr kullarıdır bu nevî abdâllar. O türlü âkil olacağına, bu türlü abdâl ol.

Ganîye vâsıl olan fakirler olduğu gibi, akl-ı küle de bu türlü abdâllar erişür.

14.7.1962

Dâvâ sâfiyet, hulûs peydâ etmektir. Nâsın gâfilinin indinde pek sâf, pek abdâl gibi tavsiflerle yâd edilen bu zümre-i sâfiyânenin dâim kalpleri Hakda; Hak da sâf olmuş berraklaşmış kalplerdedir. Bu sunûf-u mümtâzeye, kulûb-u sâfiyâne ehli denir. Bunlar Hakkın âşinâlarıdır.

5 — Bedbahtlar kimlerdir bilirmisiniz. Bir türlü enâniyeti bırakmayan, şeytanın süslediği ve sonra da alkışladığı, ve tedricen bunun gururuyla magrûrlanan, âkil geçinen gâfillerdir. Bunlar ebediyen gülemezler; dâima huzursuzdurlar. Zirâ şeytan güldürmez, güler.

6 — Her şeyi Hak verir. Dilediği gibi tasarruf eder. Akıl, ilim, irfan ile Hakka vâsıl olan âkillere, âlimlere, âriflerin idrâki arttıkça yükseldikçe; tevâzuu da muvâzî ve mütenâzır olarak artar. Mahviyyet başlar. Zirâ kendini bilmiştir. Ve bu mazhariyyetlerin Hakka âit olduğunu ve kendinde ancak bir zerresinin -mevcûd değil- mütecellî olduğunu anlamıştır.

Bu hâl, mertebe-i hicâbdır. Zira Hakka ulaşmak hicâbla mümkündür.

21.7.1962

7 — Vecd içinde tesbîh edilen her esmâ bir semâdır. Zâkir, evrâd-ı şerîfesinde evvelâ remzen secde, bilâhare de remzen semâ eder. Bu semâlar, mîrâc-ı nisbîdir. Ezkâra evvelâ istigfâr ve sonra salavât-ı şerîfe ile başlayın. Gurûrla beraber şeytan da uzaklaşır. Esmânın sırrı tecellî eder. Hakla olursunuz. Matlûb sır-ı ilâhîdir. Allah agâh etsün. Âmîn.

8 — Sırlar çözüldünce yâni âgâh olduğunça haz-zı mânevî, huzûr hâsıl olur. İç rahatlığı, kalbin inbisâtı demektir ki; kalp genişledikçe fuyûzâtı da o nisbette çoğalır. Nâmütenâhîlik yolunun açılması başlamıştır. Nâmütenâhîlik ancak Allahdır. Abdin nasîbine göre, nâmütenâhîlik yolunda kat' eyleyeceği bir merhalesi vardır. Her merhalenin bir makamı, ve her makamın bir hudûdu vardır.

Son makam (Makaam-ı Mahmûddur). Dâmen-i Resûl-u ekremi tutan elleri tutanların elleri, bu aşk zincirinin birer halkasıdır. Derviş demek, zincirbend demektir. Bu zincirin bağlandığı yer Makam-ı Mahmûdda bir yed'-i kudrettir. Zîrâ her elin üstünde, Allahın eli vardır.

Tarîk, tarîkat budur. Sâliki buraya erişdirür. Rabbim erişdîrsün. Âmîn.

28.7.1962

9 — İlim, irfan, hikmet, esrâr, gelen, gelecek her şey Kur'an-ı kerîmde mevcuttur. Resûl-u ekrem Muhammed aleyh-is selâmın hadîs-i şerifi, velînin kibâr kelâmı; Kur'ân-ı kerîme mutâbıktır. Zîrâ Kur'ân-ı kerim, Hakkın kelâmıdır.

Nebîsi, velîsi de Hakkın seçkin kullarıdır. Hak, kelâmını bunların ağzından konuşturur. Tekâmül zamanla elde edildiğine göre, evvelce konuşturulan âriflerin kelâm-ları; vârisleri tarafından zamana göre hitâb, şerh ve îzâh edilir. Ashnı tagyîr etmez. Ensâlin iz'ânına, havsalasına hi-

tâb eder. Bu hitâb, muttasıl ve müteselsil ebediyete kadar devam eder. Zîrâ Hak, evveldir ve âhirdir, bâkîdir. Bu vazîfe devren tevârüs eder. Bu vazîfeliler bekaabillâh mertebesindedir. Bu mertebedekiler Hâlıkın, Hakkın hâdimi, ahas kullarıdır.

Bu ahas kullar, hâlis bir tevâzu', mahviyet sahibidirler. Zîrâ bu mertebeye yükselen kulun irfânı artmış, Hakkı görerek hakîkate erişmiş ve yok olmuştur. Yok olanda gurur, benlik ve enâniyet kalmaz. Zîrâ bu sıfatlar cehlin, dalâletin ve şirkin ifadesidir.

4.8.1962

10 — Bizde ilim aşktır. Aşk Hakkadır. Hakka aşkla vâsıl olunur. Hakka vâsıl olununca ilim başlar. Buna Hakikat ilmi denir. Buna irfân eklenir; nâr, nûr olur. Kalp, bir kâşâne-i âlem olur. Tecelliyât, sunûhât, tasarrufât başlar. Bu tecelliyât-ı ilâhîyede bir ân için tekâlif kalkar. Zîrâ müstagraktır. Kendi yok olmuştur. Zuhûrât Hakkındır. Kelâm, vazife bitince kendine gelür. Sâha-ı abdiyyete kadem basar. Secde-i hamd eder. Buna secde-i kâmile denir. Çünkü sâcid, kâmil olmuştur. İşte ehl-i kemâl bunlardır. Kemâlin sonu yoktur; yine hicâbdır.

Hicâbın son perdesini ancak Resûlullâh Sallallâh efendimiz kaldıracaktır. Dâmen-i Resûlullâhı bırakmayanların dâmenine iyi sarılın, bırakmayın. Allâh-u azîmüştân, keremiyle lutfuyla inâyetiyle muvaffak eylesün. Âmin.

11.8.1962

11 — (Her şey Allah içindir).

Resulûnu sevdik Allah için

Nebîsini sevdik Allah için.

Alisini sevdik Allah için

Velîsini sevdik Allah için

Sevgi birdir. Allah birdir.

Âşıklar çoktur ammâ Mâşûk tek'tir

Âşıklar Mâşûkda tükenir erir. Fakat ebedîyen dirilir. Gecenin sabahı gibidir. Yıldızlar tükenmediği gibi.

Aşk evveldir; hilkatla zuhûra geldi. Aşk ebeddir; zîrâ hilkat aşkla idâme oluyor. Her şey Allahla kaaimdir, dâimdir.

Öl de diril, dâim ol. Rabbim nasîb buyursun. Âmîn.

13.8.1962

12 — Şahsına karşı yapılmış, dünya hukukuna umûruna müteallik husûsâtdan dolayı, o şahsı affeden bir kulun bin günâhını Rab affeder. Ne mutlu afv edebilen kula. Bu ne mazhariyettir bilirmisiniz. Rabbim yakînidir. Müntehâsı vuslattır. (Mûtû kable en temûtû) sırrına erenlerin imtihânı bununla başlar.

Bu kalplerde şeytan barınamaz. Zîrâ Hakkın ârâm olduğu kalbe şeytan giremez. Hoş görmeğe, af etmeğe, sevmeğe gayret edin. Ancak zâlim, gaddâr, mağrurları sevmeyin. Anları affetmeyin. Onları Hakka bırakın. Hakkı tevkil edin. Hak anları, hem dünyâda hem de ukbâda rezîl eder, perîşân eder.

Mütevekkil olmak, sabûrlu olmak mazhariyetine Rabbim sizleri eriştirsün. Âmîn.

— LUGATLAR —

Rikkat: İncelik; şefkat. **Kabl-el vuku':** Olmadan evvel. **Tebşîrât:** Müjdelemeler. **Melûl:** Üzgün. **Abdâl:** Safderûn. **Hulûs:** Hâlislik. **Tavsîf:** Vasıflandırma. **Sunûf:** Sınıflar. **Mümtâz:** Seçkin. **Enâniyet:** Benlik. **Tevâzu':** Alçak gönüllülük. **Muvâzî:** Paralel. **Semâ:** Sâlikin dönerek yaptığı zikir. **Ezkâr:** Zikirler. **İnbisât:** Ferahlama, genişleme. **Tarîk:** Yol. **Mutâbık:** Uygun. **Tagyîr:** Değiştirme. **Ensâl:** Nesiller. **İz'ân:** Anlayış. **Havsala:** Bilgilenme derecesi. **Muttasıl:** Ara vermeden. **Âhir:** Son. **Tevârûs:** Vâris oluş. **Ahas:** Çok has. **Nâr:** Ateş. **Sunûhât:** Akla gelenler. **Tecelliyât:** İlâhî kudretle meydana çıkma. **Te-kâlîf:** Teklifler; Yabancıya edilen muâmele. **Kâmil:** Olgun. **İdâme:** Devam ettirme. **Kaaim:** Mevcut. **Umûr:** İşler. **Müteallik:** Ona âit, ilgili. **Tevkîl:** Vekil etme. **Ukbâ:** Âhîret. **Mûtû kable en temûtû:** Ölmeden evvel ölüünüz.

(Kabr-ı şerîf)

18.8.1962
Cumartesi
Saat 16.20

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Ma'kes-i mir'âtdan nice âsâr nümâyân oldu.
Daldık temâşâyâ, görünen hep hayâl oldu.
Biz hakikat yolcularıyız, hayâl nihân oldu.
Bu seyr-i temâşâda müessir göründü,
Kalbimizde mihmân oldu.
Geç bunlardan, fâş eyleme bu sırrı.
Sâmit ol da gönlün söylesün.
Gelip erbâb-ı dil dinlesün de, âgâh-ı sır-rı irfân olsun.
Biz gönül verdik gönüle âşık olduk.
Zîrâ gönülden gayride bulmadık mâşûku.
Dost dedik Hakkı bulduk.
Yâ Hak dedik Dostu bulduk.
Hâzâ min fazl-ı Rabbî. Elhamdülillâh.
Hû mededallah.

— LUGATLAR —

Ma'kes: Aksetme yeri. **Âsâr:** Eserler. **Nümâyân:** Görünür. **Nihân:** Kayıp saklı. **Temâşâ:** Bakıp seyretme. **Müessir:** Eser sahibi. **Sâmit:** Susan; Sessiz.

*

(Kabr-ı şerîf)

1.9.1962
Cumartesi
Saat 16.45

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Tesbîhimiz dâim estağfirullah
Hak celîl sübhânallah.
Bildiğimiz günâhımızdır elhamdülillâh

Ya bilmese idik, neûzubillâh.
Günâhımız çamurumuzda, aşkımız hamurumuzda.
Men arefe nefse hu sırrı belirdi özümüzde.
Fakad arefe Rabbehu sesleniyor kalbimizde.
Her tecellide pîrimiz üstadımız gözümüzde.
Sanma her ilimde vardır irfân.
İçimiz irfân oldu, istemez burhân.
Üstâdımızın söylediği furkan.
Hak bir dedik, amelimiz oldu Kur'ân.
Hâzâ min fazl-ı Rabbî elhamdülillâh.
Hû mededallah

(Kabr-ı şerîf)

10.9.1962
Pazartesi
Saat 18.45

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Bir noktadan aldık bir noktaya vardık.
Asırlar geçti imlâyâ gelmedi bu nokta.
Mükevvenât bu noktada sırlanmış.
İrfan ehli sırrı bu noktadan aldı.
Bir elif bir mimle nokta, kitâb oldu.
Kitâb içre fehmeden dehre sultân oldu.
Kalp içre sultan-ı sarây oldu.
Tükenmedi bu esrar, zîrâ ezel ve ebeddir.
Bu perde-i âlemde bizi de oynattı kudret eli.
Mukadder oldu ebede vardık.
Perde-i hayâlin ardı göründü.
Devr ettik noktayı noktaya cem, haşr olduk
Yetişdik evvelki yolculara.
Ey Hak yolcuları, Hak nasîb eylesün böyle gelüb gidişi.
Âmîn.

— LUGATLAR —

Neûzu billâh: Allaha sığınırız. **Men arefe nefsehu:** Nefsini bilen; Kendini bilen. **Fakad arefe Rabbehu:** Rabbini bildi. **Furkan** (ka kalın ve uzun): (Yanlış ile doğru arasındaki) Farkları gösteren. **Burhân:** Delil, İspât, Hücet. **Mükevvenât:** Yaratılmışlar. **Dehr:** Zaman; Dünya. **Mukadder:** Allahın takdîr ettiği. **Cemm:** Çokluk, kalabalık. **Hasr:** (Bir yerde) toplanma.

*

(Kabr-ı şerîf)

24.9.1962
Pazartesi
Saat 12.25

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Allah Allahdır, kul kuldur.

Kul, kulluğunu bilmedikçe Âdem olamaz.

Âdem olmayınca da Allah bilinmez.

Âdem kuldun olur ammâ, her kul da âdem olamaz.

Sûretde değil sîretde âdem olmak; mahzâ bir lutf-u sübhânî bir mevhibe-i ilâhîyedir. Allah âdemi âdeme mülâkî kıldı. Bu mülâkatla da kendine mülâkî kıldı. Visâle ermiş âdeme teslim olunmadıkça, visâl mümkün değildir.

Hak yolu mârifetle kat' edilir, bilene ârif derler. İrfânda her ilim mündemiçtir. Fakat her ilimde irfan yoktur. Hakka vuslat aşkla, irfânla mümkündür. Dâmen-i âri-fe sıkı sarılan, Hakka vâsıl olur.

Yâ Hak, yâ Hak, yâ Hak. Hû mededallâh. Hazâ min fazl-ı Rabbî. Elhamdülillâh.

(Kabr-ı şerîf)

29.9.1962
Cumartesi

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Hu, Hu, Hu mededallah deyüp geldik Merkad-i mübâreke.
Açtık elimizi besmele ile,

Gülbank çekdik fâtiha ile,
Dilendik, diledik rahmet kapusunda.
Biz muhtâc-ı feyziz, sâil-i ahkarız, feyz kapunda.
Hakka бүkdük boynumuzu, verdik yüreğimizi.
Öyle bir bâb çalmışız ki, sâilini boş çevirmiyor.
Öyle bir çeşme-i hakayık ki, ihlâs ile gelene akıyor.
Diri gelen ölüyor, ölü gelen ditiliyor.
Biz bu kapıya cân verenlerdeniz;
Can verdik, can aldık.
Baş koyduk sır aldık
Hamdülillâh Dostu bulduk
Agyârla işimiz kalmadı.
Agyârın sefâsı bizim cefâmız.
Sefâ da cefâ da anların olsun. Bize Dost yeter.
Hak Dost. Allah bes ve der heme ân Zülcemâl bes.
Elhamdülillâh.

— LUGATLAR —

Mahzâ: Ancak, yalnız. **Mevhibe:** İhsân, vergi. **Mülâkî:** Buluşan; Kavuşan. **Visâl - Vuslat:** (Sevdiğine) kavuşma. **Vâsıl olma:** Erişme; Erme. **Merkad:** Kabir. **Sâil:** Dilenen. **Ahkar:** Pek hakir; Değersiz. **Agyâr:** Gayrılar; Yabancılar.

*

(Kabr-ı şerîf)

7.10.1962
Pazar
Saat 13.20

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Vücut bir madde-i âlemdir. Her eşya ande mevcuttur. Hak muhitdir, kalpde bir mânâdır. Hak zâtiyle andadır. (Lâ mevcûde illallâh).

Eşya muahhardır, zâhirdir ve fânîdir. Mânâ (rûh), kadîm ve bâtındır. Kalbi; cismâniyyetten, maddeden, eş-

yâdan tecrîd etmeden Hakka vâsıl olunamaz. İstifâ edilmeden mi'râc mümkün değildir. Eşya bir kesâfettir, ve bir perde-i zulmettir. Kesâfetten kurtulmak ve perde-i zulmeti kaldırmak için, ölmek ve çürümek ve yok olmak lâzımdır.

Riyâzet, tesbih, zıkr kalb-ü zârla tâlîm-i mevt, niha-yet öl. Ölüm sırrı tecellî edince (mûtû kable en temûtû), istifâ edilmiş olur ki; bu pâk kalpler bir mânâ taşır ve Hâk, ana misâfir olur.

Hak o kalplerde mütecellî olunca o vakit o kalpler ölmez ve ebediyet sırrına mazhar olurlar. Bu kalplerde havf yoktur. Ferdâ-i endîşe yoktur, mutmaindir, müsterihdir. Eşyâdan halktan müstağnîdir. Mânâ âleminin muhtâcıdır ve fakîridir. Ve bununla da müftehirdir. Zîrâ abdiyetin mânâsı ve zevki budur.

Resûl-u ekremin buyurdıkları (Elfakru fahrî) nin mânâsı ve sırrı budur. İrfân-ı Muhammedî de budur.

Âyetsiz, hadîssiz irfân olamaz. Allah hakîkatine ve irfânına mazhar eylesün. Âmîn. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Muhît: Kuşatan, çevreleyen. **Mi'râc:** Göğe yükselme. **Zulmet:** Karanlık. **Riyâzet:** Perhiz ve kanaat. **Zâr:** Ağlayan. **Mevt:** Ölüm. **Havf:** Korku. **Mutmain:** Tatmin olan. **Müsterih:** Rahatlayan. **Müstagnî:** Muhtaç olmayan. **Müftehir:** Övünen. **Elfakru fahrî:** Fakr(ım) fahrımdır.

*

(Kabr-ı şerîf)

14.10.1962

Pazar

Saat 13.25

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— MÜNÂCÂT-I EFKAR «DUÂ» —

Yâ Rab, bana inâyet buyurduğun, lütfettiğin aklı; rı-

zâ-ı ilâhiyene uygun yollarda kullandır, nefsimi karışdırma.

Verdiğin her türlü nîmetlerin şükürünü, hamdini unutturma. (İyyâke na'budu ve iyyâke nestaîn) âyet-i celîlesinin sırrına ve zevkine nâil et.

Maddî ve mânevî ihsanlarına rağmen, beni fakirliğimden ayırma. Sensiz her şey tükenir, yalvarırım beni yalnız bırakma. Zevklerin en büyüğü sana kulluktur. Bu zevkten beni mahrûm bırakma.

Ne ilim isterim ne de irfan. Ben yalnız Seni isterim, zîrâ hepsi Sensin. Sensiz ne ilim olur ne de irfan.

Beni hayallere kapdırma, hakîkat yolundan saptırma, şaşırtma. Sana tekrar tekrar yalvarırım.

Yâ Allahım, mâzim karanlık ve mâsiyetle dolu. Fakat magfiretin merhametin hepsinden dolu. Buna sığınarak nefes alıyorum. Bu nefesimi beni af etmedikçe kesme. Senin bir ismin de (afuv) dur. Afuv, Senin şânın.

Şân-ı ulûhiyyetine tekrar sığınırım, bağışla. Adam sırasına gireyim de Sana varayım. Aczimi bilerek, rahmet ve feyz kapında lutfunla kereminle ettiğim bu münâcâtımı, duâmı kabul buyur. Âmîn. Elfâtiha.

(Kabr-ı şerîf)

20.10.1962
Cumartesi
Saat 16.00

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Devr aldık, devr ettik. Buna dediler devrân. Devrân Hak, Sübhân Hak.

Kelâm kadîmdir ve muahhardır. Kelâmın evvelî ve sonu, zât-ı sır-rı ulûhiyyetdir. Biz ortada mütecellî olan sırla devrânız. Buna da fermân-ı sübhânî derler.

Tecellî, e'âl ve sıfatdır. Allah Allahlığını vermez. Evvel ve âhur sırrı, sırr-ı zâtdır. Merâtib, kademe, kemâlât da sonsuzdur. Hakdan her şey talep olunabilir ammâ, sırr-ı zâtından talep olunamaz. Bu ancak zâtından zâtına mütecellî kıldığı müstesnâ, her asırda bir yetişen Mürşid-i ekmel; bu sırr-ı zâtın bir kısmına âgâh olur.

Allah hiç bir şeyin tamamını vermez. Haddini, hududunu, aczini yâni kulluğunu bilen zâta; istemeden, istediği kadar ihsân eder. Bu zâtın vazîfesi, müvezzî-i fuyûzâtdır. Ehline nasîblisine, fermân-ı sübhânî ile teblig ve tevzî eder.

Hak Dost, Hak kerîm.

Elhamdülillâh. Hâzâ min fazl-ı Rabbî.

—LUGATLAR—

Münâcât: Niyâz; Yalvarma. **Efkar** (k kalın): Pek fakîr. **Mâsiyet:** Günah. **İyyâke na'budu:** Yalnız Sana ibâdet ederiz. **İyyâke nestâin:** Yalnız Senden dileriz. **Afuvv:** Affı çok olan. **Muahhar:** Sonraya kalan; Sonra olan. **Müvezzî:** Dağıtan. **Tebliğ:** Eriştirme. **Tevzî:** Dağıtma.

*

(Kabr-ı şerîf)

3.11.1962
Cumartesi
Saat 14.00

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

1 — Rûhun mahcûbiyeti, nefsin ma'dûmiyetinin tezâhürüdür.

2 — İkrârın mukaddemi inkârdır.

3 — Hayat ve memât bir Hu'dan ibâettir. Hayatla memâtım ortası şehâdettir. Şehid olmadan vuslat mümkün değildir.

4 — Terki terk etmedikçe ıstifâ husul bulmaz. Yok olunmadıkça şirk-i hafîden halâs olmak mümkün değildir.

5 — İmânın mühim bir tezâhürü de edebtir.

6 — Aşkla şevkle elini semâya, gözünü kalbine diken; kalbi, semânın aynası olur. Müşâhedât husûle gelir.

7 — Ezkâr-ı Alide havf yerine cesâret, cehil yerine ilim gelir. Tekbirden, tevhidden, salavât-ı şerîfeden sonra Ali-yül Murtazâ zikir edilmelidir ki tevhîd tamamlansun; Vuslat mümkün olsun. Âmin.

— LUGATLAR —

Ma'dûmiyet: Yokluk. **Tezâhür:** Meydana çıkma. **Mukaddem:** Evvel gelen. **Memât:** Ölüm **Hafî:** Gizli. **Müşâhedât:** Gerçekleri görmeler. **Ezkâr:** Zikirler; Anışlar.

*

7.11.1962

(Kabr-ı şerîf)

Salı

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— Sır-rı Ali ile âgâh olundu sır-rı Muhammed. —

— Muhammed sırrı, sırrullahdır. —

Resûlullâhın yalnız kaalinden değil, hâlinden nasîbi olan; hâl ehlidir. Bu sır, Âl-i Abâda ve Ehl-i Beytde bulunur. Bu sır ancak aşk ehline tevdi' edilir. Kalbin şavkı, aşkın lâmbasıdır. Bu kalpler kararmaz. Nâsiye bir fânûs olur.

Bu vecihdeki latâfeti, melâhati ancak aşk ehli görür. Diğerleri göremez. Zîrâ ru'yetleri müsâit değildir. Şems, kamer şavklarını bu kalplerden alırlar. Kalb ehlini, kalbinde ara bul.

Rabbim aşkımızı, feyzimizi söndürmesün. Âmin. Elfâtiha.

—LUGATLAR—

Kal (Kaal): (ka kalın ve uzun). Sözl. **Tevdî'**: Verme; Bırakma. **Şavk**: Işık. **Nâsiye**: Alm, çehre, cephe. **Fânûs**: Işık kaynağını saran cam mahfaza. **Vecih**: Yüz, cihet. **Melâhat**: Şirinlik, güzellik. **Ru'yet**: Görme.

*

24.11.1962

Cumartesi

(Kabr-ı şerîf)

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— LÂ MEVCÛDE İLLALLAH —

Mevcûd Allahdır. Mevcûdât, kâinât mahlûkdur; Hakla kaaımdır. Nâs, mevcûdâtta zâhir olan eşyâyı görür. Müşâhede, zâhirinde kalır. Bunlar ehl-i zâhirdir. Ülemâ-ı rusûmiye denilen bir zümre, bunlar meyânındadır. Her eşyanın bir de bâtını vardır. Ru'yet-i butûn, eserde müessiri müşâhede etmektir. Bu, medrese ve müsbet ilimle temîn edilemez. Bu ancak ledûn ilmiyle mümkündür. Bu ilim de; her mahlûkun ekmele ve ilm-i ledûnun sultânı Resûl-us sâkaleyn, ve anın vâris-i hakîkîsi olan Ali kerremallâhu veçhenin muhabbetiyle; vâris-i hakîkîlerinin dâmenine sarılmakla temîn edilebilir.

Tekbir, salât-u selâm, gülbânk-ı Ali ile bu ilmin sahifeleri açılır. Nasîbli sâlike okutdurulur. İmân-ı hakîkî, müşâhede ve nümâyân olmağa başlar.

Bu müşâhedât devam ettikçe ruh dirilir. Nefis ölmeye başlar. Tadrîcen nefis rûha mağlub olur. Sâlikdeki tahavvül, tekâmülün başlangıcıdır. Mürşidin kalbi ve nazarları bunlara murâkıbdır; Derhal akseder. Hamd eder, şükür eder, tebşîr eder. Bu vazîfe Hakkın irâdesi ve lûtfudur.

Rabbim bu ilimden mahrûm bırakmasun. Âmin.
Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Lâ mevcûde illallâh: Allahdan fcagka mevcûd yokdur. **Rusûm:** Resm'ler. **Resm:** Yazıp çizme; Şekil; Vergi. **Meyân:** Ara; Orta. **Gül-bânk:** Âhenk ile.yapılan duâ. **Ekmel:** En olgun. **Tahavvül:** Hâl değiş-tirme.

*

(Kabr-ı şerîf)

1.12.1962
Cumartesi

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

1 — Bir mecliste herkesi dinle, sonra kalbini dinle. Andan sonra sorarlarsa söyle.

2 — Meclisi terk edüp de bilâhare dönüp gelenlere nereye gittin, nerede idin diye sual sorma. Zîrâ avdet ettiği meclis rahmânîdir. Şeytan kalbinden çıkmıştır da gelebilmiştir. Hicâba hicâb katma.

3 — Sâlikin dâvâsı dâvâsızlıktır. İddia; benliğin, şöhretin, ihtirâsm ifadesidir. Hakda olan hakîkati söyler. Muhâtabı da aynı ise iddiânın mânâsı kalmaz. Aynı değilse, ne söylesen boştur. Buradaki sükût âharın hakkını korumaktır.

4 — Cehâlette her şey meçhûldur, zîrâ karanlıktır. Şek de meçhûlde bulunur. Mâlûm olunca şek de kalmaz. Zîrâ kalpde güneş doğmuştur. Şek gider imân gelir, mümin olur. Andan sonra müemmen olur.

5 — Mü'min kulun Hak mu'nidir. Hak anınla ihsan eder. Mazhar, tecelliyât kabı olur. Şifâ, selâmet, füyûzât ve şâir eltâf-ı sübhânî bu kapdan dağılır. Kap bizatihî mutî değildir. Mutî'dir; i'tâya memûrdur. Bu memûriyet velayettir. Mertebe-i velâyetin ve me'mûriyetin sonu yoktur; ezeli ve ebedidir.

6 — Edeb kendin bilmektir. Her şey, ilim, irfan, sır-ı butûn-u tecelliyât, kül olarak Hazret-i Muhammed aleyh-is

selâmda zuhûr etti. O Resûl-us sakaleyn «ben» demedi; işte edeb-i Muhammedî budur. Beni, benliği terk etmeyen, vâris-i Muhammedî olamadı. Vâris-i Muhammedî olamayan da kâmil adam olamadı. Sûretde çok görünür amma sîretde pek az.

7 — Benlik, enâniyet, gurur libâsından tecerrüd edüp anları yakan er, kemâle ermiş bir reculdur. Bunlar libâs-ı vahdeti iksâ etmişlerdir. Kisve-i vahdeti lâbis olan er, erenlere mülâkî olup, sohbetleri bezm-i âlîdir. Sofra-i Muhammedîye dâhil olmuştur. Bu sofrayı irfân-ı Muhammedînin sâkîsi, Haydar-ı Kerrâr Aliy-yül Murtezâdır. Dest-i Aliden bir katre içen, velî olur. Şâh-ı velâyet, sır-ı velâyet budur.

Rabbim nasîb buyursun. Âmin.

— LUGATLAR —

Muhâtab: Söz söylenen kişi. **Cehâlet:** Bilgisizlik, bilmezlik. **Meçhûl:** Bilinmeyen. **Şek:** Şüphe. **Mü'min:** İnanan; İmânlı. **Bizâtihi:** Kendiliğinden. **Mu'tî:** İhsân şeklinde itâ eden. **İ'tâ:** Verme. **Muti':** İtâat eden, emre uyan. **Velâyet:** Velfyullahlık. **Velfi:** Benimseyen; Himâye eden. **Sakaleyn:** İki âlem. (İns ve cin gibi). **Vâris:** Mirâsi alan. **Tecerrüd:** Soyunma. **İksâ etmek:** Giydirilmek. **Kisve:** Özel kıyâfet. **Lâbis:** Giyen. **Mülâkî:** Buluşan. **Sâkî:** Su (kadeh) veren.

*

(Kabr-ı şerîf)

17.12.1962

Pazartesi

Saat 17.10

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Ger küfre düşmek istemezsen, bahtına ta'n eyleme. Zîrâ baht kaderdir, haktır. Sâlike düşen vazife; kadere rızâ, hâline eyvallah etmektir. Kalben eyvallah eden efkar-ı

hâs olur. Ganî, bu kalbe nazar eder. Kalb ganî olur. Kalp ganî olunca mükrim olur, mürşid olur. Madde, hesap zahirde kalır. Âlem mânâ, mânâ âlem olunca tevhid kemâl bulur.

Bu kemâlât, sâhibine mi'râc olur. Mi'râc edemeyen mürşid nâkıstır. İstifâ ile kadem kesilir. İstigrâk, müşâhede tamamlandıktan sonra farka kademe gelinür. Bu gidiş geliş ezeli değişmez. Kanûn-u ilâhîdir.

Kâmil mürşidin âlem-i cemâle intikalinden sonra tenezzülâtın şekli değişür. Bu âlemde kâmil olarak vazîfelendirilir. Zîrâ mürşid ebedîdir.

— LUGATLAR —

Ta'n: Sövme, yerme. **Sâlik:** Yola bağlı olan. **Mükrim:** İkrâm eden; Ağırlayan. **İstigrâk:** Vecde dalma, gark olma. **Kadem:** Ayak. **Fark:** Ayrılma. **İntikal** (ka kalın ve uzun): Göçme. **Tenezzülât:** Lütuf göstermeler; aşağı inmeler.

*

(Kabr-ı şerîf)

22.12.1962

Cumartesi

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Yanlış bellenen şeyi unutmak hayırlıdır. Hakka tâlib hakikat yolcusu, öğrendiğini unutmaz. Zîrâ Hak gaib olmaz, bâkîdir. Tâlibin dimağında yüreğinde menkuştur. Zaman geçtikçe vuzûh peyda eder, genişler, temerküz eder. Bir kitap olur. Kitab-ı hakikat budur. Buna Kur'ân-ı Kerîmin hikmetleri denir. Esrâr-ı ilâhîdir.

Bunların hâfızına da ârif derler. Mahdûttur, fakat ebedîdir. Zâyî olmadan devren teselsül eder, devam eder. Feyzi tükenmez; tükendiği gün heryer kararır, her eşya fenâ bulur.

Şu halde feyz mahşere dek devam eder. Bu âlem, feyz-i ilâhî ile ayakda durur. Tasarruf ehilleri ile idâre olunur. Mutasarrıf Hakdır. Ehl-i tasarruf, Hakkın hizmetkârıdır. Allahın; bütün yarattıklarına olan rahmeti, merhameti, ihsânı, lütfu budur. Buna âgâh olup da hamd edenler, Fâtiha sırrına vâkıf olmuşlardır. Hâfız-ı İrfân ve Burhân vasıflarını iktisâb etmişlerdir.

Allah nasîb buyursun. Âmîn.

— LUGATLAR —

Dimağ: Beyin. **Menkuş:** Nakşedilmiş, işlenmiş. **Vuzû'**: Kendi nefsi tezlîl ve tahkîr etmek. **Tâlib:** İstekli; taleb eden. **Vuzûh:** Aşîkâr olmak. **Temerküz:** Bir yere birikme. **Hâfız:** Saklayan, hıfz eden. **Mahdûd:** Sınırlı. **Tasarruf:** Kullanma. **Mutasarrıf:** Tasarruf eden. **Vâkıf:** Konuyu bilen, anlayan. **İktisâb:** Kazanmak.

*

(Kabr-ı şerîf)

29.12.1962
Cumartesi

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Hub-bu Ali bir nîmet-i uzmâdir ehl-i tarîka.
Hub-bu Ali irfân-ı Muhammedîdir tâlib-i Hakka.
Hubb-u Ali neş'e-i Muhammedîdir ehl-i aşka.
Hub-bu Ali ile dolar, sır-rı Muhammed kalbe.
Remz-i aşktır rûh-u envâr-ı Muhammed (ayın) sırrı ile
Alide.

Alidir bâb-ı cemâl cennet bevvâbı.
Zâhid cennete, âşık ise cemâle.
Bu yakışır erbâb-ı kemâle
Cemâlsiz cennet, kuşsuz kafese benzer.
Destur yâ hazret-i Haydar-ı Kerrar
Ruhsat ver hazret-i Muhammede.

Lâ ilahe illallâh, Muhammedun Resûlullâh
Yâ hazret-i Ali Vefiyullah
Yâ hazret-i Pîr ve Şeyh rıdvânallah.
Hâzâ min fazl-ı Rabbî. Elhamdülillâh.

(Kabr-ı şerîf)
(Sır-ı Fâtiha)

31.12.1962
Pazartesi

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— Bir lutf-u Sübhânîdir aldığımız bir nefes.
Bin hamd-ü senâ. İstemem gayri heves. —

Allah ile geçen bir ân, gafletle geçen bir asra sığmaz. Şununla bununla heder olan ömür ve ağırlığınca okuduğu kitaptan; bin kerre evlâdır Ârif-i billâhın bir saatlik sohbeti.

Bu sohbetten müstefyiz olan sâlikin kalbi, bir tezgâh-ı mârifet olur. Dokundukça dokunur. Nihâyet bir kitâb-ı irfân olur. Ârifin kaali Kur'ân, nazarı Hakdır. Sâlik demek, Hak yoluna düşmüş hakikat arayıcısıdır.

Kitâb bir kilerdir. Bir aşçı olmazsa sofraya yemek gelmez. Evvelâ pişmiş, pişirmiş, yemiş ve anden sonra yedirmiş bir erbâb-ı hüner.

Mârifet sofrasına oturmak bir nasîb-i ilâhîdir. Bu sofraya, sofraya-i Muhammedî denir. Bu nîmetden mütena'im olan abdın hamd ve senâsı, nîmeti tezyîd eder. Fâtiha sırrı bu hamdlerde çözüdür.

Allah nasîb buyursun. Âmîn.

— LUGATLAR —

Uzmâ: Pek büyük. **Bevvâb:** Kapıcı. **Rıdvânallah:** Allah râzı olsun. **Heder:** Boş yere sarf olunma. **Evlâ:** Daha iyi. **Müstefiz:** Feyz kazanan; gelişen. **Mütena'im:** Nîmetle ve refahla yaşayan. **Tezyîd:** Artırma. **Dokunmak:** Dokusu Tezgâhda islenmek.

*

KISIM: 3

1963 senesi başından sonra
gelen Vâridât-ı Şerîfeler

(Kabr-ı şerîf)
(Sır-ı Fâtiha)

5.1.1963
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— BİN «ALLAH» DERİM, BİR ALLAH İÇÜN.
BİR ELHAMDÜLİLLÂH BİN HAMD-U SENÂ EDERİM —

Hamd edebilmek mahz-ı lütf-u hidâyet ve inâyettir. Gafletten kurtulan ve aczini müdrik bir abdin hamd ve şükrü; Hakkın vâsî hidâyetine ve lutfuna mazhar olduğunun ve olacağının delîlidir. Bu uyandırdığı ve şükrünü hamdini bol ettirdiği mü'min kulunun; âlemlere sığmayan o Rab-bül celîl, kalbine girer.

O kalpden âlemlere nazar eder, rahmet eder. Zîrâ Rab-bül âlemîndir. Hamdin sırrı kalpde tecellî edince, kalp bütün âlemi müşâhede eder. Bu nazar-ı hakdır. Zîrâ Hak basîrdir.

(Kabr-ı şerîf)
(Sır-ı Fâtîha)

13.1.1963
Pazar

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Hamd etmesini bilen kulun aldığı her nefesinde, Rahmân kokusunu alır. Rahmân sıfat-ı celîlesi, bütün mükevvenâtı muhîtdir. Bu kokuyu istismâm edebilen mutlu olmuştur. Zîrâ özünü bilen hamdeder. Hamd eden kul nefisini bilmiştir. Rabbini bilmeye başlamıştır.

Rab kendini tedrîcen ve kademe kademe bildirir. Çünkü Rab sonsuzdur. Abd ise mahlûkdur, halk edilmiştir. Her şeyin; bir muayyen ömrü vardır, fenâyâ mahkûmdur, zevâli vardır. Yalnız ruh ezeli ve ebedîdir. İstifâ eden rûhlar ölmezler, ebedîdir.

Müşâhedât-ı avâlim ve bakaa ancak öldükten sonra mümkündür. Âlem-i bakaaya intikalden evvel ölmesini bilen; müşâhede eder, ârif olur. Sonra ta'rîf eder. Bu irfâna mazhar olanların hamdi ekmeldir. Zîrâ her esmânın ve sıfatın bir kemâli bir ekmeli vardır.

(Elhamdülillâhi Rabbil-âlemîn) in tefsîrinin sır-ı sâ-nîsi burada başlar. Rabbim tamamına erişdîrsun. Âmîn.

(Kabr-ı şerîf)

19.1.1963
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Aşk birdir. Birden gelir Bire gider. Muhabbetullah ile muhabbet-i Resûl, andan sonra hub-bu Ali, Hanedân-ı Ehl-i Beyt teselsül ederek, bütün sıfatlardan geçerek, yara-

— 152 —

dılmışları sevmek başlar. Bu gidiş geliş tekâmül-ü sıfâttır.

Aşk cem'dir. Fazla kalınmaz, yanar. Yanmamak için muhabbetle yaradılanların arasına dönersin. Yine bu sevgi ile aşka varırsın. Nihayet aşkda yanar, kül olursun. Buna bekaa derler. Gayri ölüm yoktur.

Rabbim nasîb buyursun. Âmîn.

(Kabr-ı şerîf)
(Sırr-ı Fâtîha)

26.1.1963
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— ALLAH BÂKÎ —

Allah, evveli ile âhır ile zâhir ve bâtıdır. Evvel ve âhır rahmettir. Zahirî ile, hayât-ı dünyevîyeyi tezyîn ve tenvîr etti. Bâtını ile de ebediyeti, âhireti ma'mûr eyledi. Şu halde hayat ve memât bir Hu ile kaaimdir. Nâs memâtdan korkar. Hâs ise, hayalden ve muvakkat âlemden ziyâde hakikat ve ebediyet âlemine tâlibdir.

Fânî de, bâkî de hakdır. Bu âleme nüzûl eden; tekâmül ederek esmâ-i zâhiriye âgâh olursa, bekaaya bu âlemden âşınâ olur. Zirâ evvelki âşinâlarla, âlem-i ervâhda hem-bezm-i sohbet olurlar. Müşâhede başlar. Bu tekâmül ve müşâhede devresi, ölümsüzlük âlemi demektir. Zulmet ehli (karanlıkda kalanlar, göremeyenler) korkarlar.

Rabb-ül âlemîn nûrdur. Nûrdan kaçanlar ehli-dalâletdir. Bu da bir sıfattır. Bu vasıfda olanların yaradanı Allah olduğuna ve evveli de rahmet bulunduğuna göre; karanlıkları ru'yet-i fitrîyelerine mânî değildir. Ünsiyet etmişlerdir. Müşteki de değildirler. Çünkü nûru bilmezler ki istesinler. İşte (Errahmân-ir Rahîm) âyet-i celîlesi tefsîri de burada başlar.

— L U G A T L A R —

İstişmâm: Koklama. **Zevâl:** Yok olma. **Tefsîr:** Açıklama. **Sânî:** İkinci. **Tezyîn:** Süsleme. **Tenvîr:** Aydınlatma. **Ma'mûr:** İşlenmiş; İmâr edilmiş. **Kaim** (ka kalın ve uzun): Duran; Mevcût. **Hem-bezm:** Bir mecliste oturan. **Bu'yet-i fitrîye:** Yaradılırken verilen görüş. **Ün-siyet:** Alışkanlık. **Müştekî:** Şikâyetçi.

*

(Kabr-ı şerîf)
(Sır-ı Fâtîha)

2.2.1963
Cumartesi

— H U —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES

Müşâhedem îmânımı arttırdı.

İmânım da müşâhedâtımı genişletti.

Bu vüs'at ve tezâyüd ile kemâl başladı. Kemâlâtın sey-rindeki müşâhedeler, hep Rahmân Rahîm sıfât-ı kâmile ile rahmet ve merhamet tecellîleriyle mümkün oldu.

Rahmet kokusu istişmâm olundu. Müstagra-k-ı rahmet ile (Errahmân-ir Rahîm) âyet-i celîlesi, bir nisbet dâhilinde idrâk olundu. Tekrar (Elhamd-ü lillâhi Rabb-il âlemîn Errahmân-ir Rahîm) dedim. Buradaki hamd; kemâlin id-râkin (hamdidir ki) fuyûzâtın nüzûlüne ve tezâyüdüne bâis olur.

Allah tamamına eriştirsün. Âmîn.

17.2.1963

Pazar / Saat 17.10

(SİR-RI FÂTİHA — MÂLİK-İ YEVMÜDDİN—)

— Düş nefsinle cidâle

Düşmesün fırsat âhara —

Aduv-vu ekber nefisdir. Mücâdele-i nefis ile salâh ve felâh mümkün olur. Namaz, münâcât-ı hakîkîyedir. Mu-

kaddeminde dâvetinde ezanda, salât salâh felâh mündemiçtir. Mücâdelesiz tasfiye mümkün olamaz. Huzûrun ilâhî olması için, kalbin istifâsı lâzımdır. İstigfâr ile niyâza başlamak namazdır.

Namaz mi'râçtır. Sâfiyet, hulûsiyet, hilmiyet, selim kalple; mazhar-ı hidâyet ve vuslata nâiliyet kabil olur. Mülkiyet, tasarruf; bu mazhariyetteki esmâ-i kâmileden zuhûr eder. Mâlikiyet her gün mütecellîdir. Zîrâ Hak zuhûrdadır.

Dîn-i islâmla yâni teslimiyetti tâmmeye bağlanan kulun, sahip olduğu bütün nîmetler ve eşya; yed'i emin olarak emânete tevdi edilmiştir. Mütenâim olur. Bir zerre eksilmeden tezyîden devreder. Bu teselsül ve devr, ezeli ve ebedîdir. Şâhın mâlikin, saltanatı mülkiyeti budur. Bir zerreye mâlik olmak, mutlak Hakkın irâdesine bağlıdır.

Din bir akîdedir. Kalbin huzûru, Hakkın zuhûriyle mümkündür.

(Sır-ı Fâtîha)

6.4.1963
Cumartesi
Saat 16.40

— ZÜBDE-İ İRFÂN, MURÂD-I İLÂHİDİR. —

İrfânın esâsı, murâd-ı İlâhîyi bilmektir. Allahın irâdesi izni olmayan bir şeyi istemek irfansızlıktır. Ârif kişi ol kimsedir ki; Hakkın irâdesine muntazır bulunan, ve kalbinde fermân-ı sübhânîyi duyan, ve ana göre kelâm ve hareket edendir.

Yâni basîr, semi', alîm sıfatlarının kâmil tecellilerine mazhar olandır. Allah, irâdesi fermanı lâhik olacağı zaman, niyâzını ettirir. İşte müstecâb olan niyâzlar da budur. Yalnız şu var ki; kendi için olmayan, âharın âmmenin selâmeti yolunda gönül yanarsa, ve bu mahzûn gönül-

le duâ edilirse; bu dua da Hakkın nazar ettiği gönüllerden çıkarsa, vakt-i merhûnunda kabul olunur.

Anın için kulûb-u sâfiyâne de dâima rikkat, şefkat doludur. Kulûb-u mü'minîne tercüman olarak, bu kalplerden bu ağızlardan duâyı niyâzı da, Hak ettirir. Ve ihsân eder. Sabır, tevekkül, kanaat şarttır.

Allah, kalbini sâf; ağızından müstecâb olacak duâyı ettirsün. Âmin. Elfâtiha.

— L U G A T L A R —

Vüs'at: Genişlik. **Tezâyüd:** Artma. **Bâis:** Sebep. **Cidâl:** Kavga. **Aduvv:** Düşman. **Ekber:** En büyük, çok büyük. **Mukaddem:** Önde bulunan. **Hilmiyet:** Yumuşak ve sabırlı olma. **Yed-i emîn:** Emin el. **Tezyiden:** Arttırılarak. **Akîde:** İnanç. **Lâhık:** Arkadan gelip ulaşan. **Âmme:** Umum. **Merhûn:** Muayyen; belirli.

*

(Kabr-ı şerîf)

21.4.1963
Pazar
Saat 15.10

— H U —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Her mahlûk Allahın emrinde hizmetkârdır. Nâmütenâhî lâyuad âlemlerdeki her mahlûkun bir hizmeti vardır. Yine nâmütenâhî sıfatlarının tecellîsine me'mur edilmiş mahlûklar da vardır. İstiâze ederek ismini andığımız şeytan da Hakkın hâdimidir.

Her mahlûk, hıkkatte fitratı ve kabiliyeti de beraber halk olunmuştur. Ef'âlde, tâkat kudret kabiliyetini Allah vermiştir. Dalâletin tecellîsindeki muvaffakiyyet de, mutlak Hakkın irâdesi ve takdîridir. Mahlûkun tekâmülü, bu tecelliyatdaki çilelerle mümkün olabilir. Güneş hem yakar,

hem de pişirir. Allah her şeyin kıvâmını bilir. Zirâ tâkat ve tahammülünü de kendisi vermiştir.

Pişmek, olmak için bu âleme geldik. Yanub kül olmadan, öbür âleme gidilmez. Berzahde yanacağımıza, burada yanmağa bakalım. Güneş de, kamer de biz olalım.

Gaye, murad budur. Buna kemâl, irfân denir. Tarîkimiz yokluk, mezhebimiz sabır, meşrebimiz tevekkül. İşte bu mârifetlerle, Hakka vuslat nasîbolur inşaallah.

Hâzâ min fazl-ı Rabbî. Elhamdülillâh.

(Kabr-ı şerîf)

28.4.1963
Pazar
Saat 17.00

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Allahım elhamdülillâh yine kapuna gelmek nasîboldu. Elimi açtım. Yüreğimi döktüm, dilenmeğe başladım. Ben senin azadsız dilencinim. Günâhım tükenmedi, yüzüm kalmadı. Elimi açmağa cesaretim azaldığı sırada, mukaddes kelâmın (Lâ taknetû min rahmetillâh) kulağıma, kulağımdan da yüreğime döküldü.

Ümid ve cesaretim yine tazelendi. Huzûruna geldim, elimi açtım. Affını, merhametini dilenmeğe başladım. Sen bir damla göz yaşına dayanamazsın, benim sevgili Allahım. Ben Seni öğrendim, bana Sen öğrettin. Zirâ öğrenmek benim haddim değil, meğer ki Sen lütuf edesin. Lütufların hicabımı arttırıyor. Hicâbım da lütuflarını arttırıyor. Sen serâpâ merhamet, rahmetsin. Sana büyük, güzel, kudret, kuvvet demek; hepsi küçük, noksan, zaîf kalıyor. Benim Allahım deyince rahatlıyorum. Bunu da Sen öğrettin elhamdülillâh.

Bu zevkten beni mahrûm etme. Bu dilencini daima se-
vindir, benim Allahım. Kapundan, kulluğunun zevkinden
beni mahrûm etme Allahım. Âmîn. Elfâtîha.

(Kabr-ı şerîf)

11.5.1963
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

Kendin hatâsın bilen, gören kul; basîrete, kemâle ka-
dem basmıştır. Murâkabe-i nefis budur. İttılâında heman
istigfâr, tashih ve salâhına niyâz, tazarru' etmek lâzımdır.

Âharın îkaazım beklemek doğru değildir. Zirâ îkaaza
muhtaç bir kimsenin îkaazında isâbet olamaz. Ehil ve mu-
sîb olanlara da intizâr etmek de, tekâmülü geciktirir. Bir
kâmilin, bir mürşidin, bir ârifin nazar-ı murâkabe-iyle ya-
pılan murâkabe-i nefisde; isâbet ve faide vardır. Nihâyet
insan bir eserdir. Hatâsız bir eser olamaz. İnâyet-i Hakla,
gayretle hatâyı azaltmak ve sevâbını çoğaltmakla eser,
müfid olur.

Bu yola muzır olmak için değil, faideli olmak için
düştük. Yolumuzun adı «yâr yolu» dur. Hak adamı; bu yol-
dan gelir, yine bu yoldan da Hakka gider. Yolumuz yâr,
dostumuz Hak. Yolumuz bir, Dost bir, Hak bir. Medet yâ
Hak.

Hu meded-Allah.

— LUGATLAR —

Lâ-yuad: Sayısız. **İstiâze:** (Allaha) sığınmak. **Meşreb:** Âdet;
Gidiş. **Lâ taknetû:** Ümid kesmeyiniz. **Min Rahmetillâh:** Allanın rah-
metinden. **Murakabe:** Bakıp gözetme; Denetim. **İttıla':** Haberi ol-
ma. **Tazarru':** Alçak gönülle yalvarma. **İkâz (k kalın):** Uyarma.
Müfid: Faydalı. **Muzır:** Zarar veren. **Medet:** Yardım; İâne; (Aman!)

*

(Kabr-ı şerîf)

25.5.1963
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Bir katre tугyân edüp ummân oldu.
Bir nokta nebeân edüp sır-rı fürkaan oldu.
Seyrân, devrân ile ummân da noktaya döndü.
Nokta Kur'ân olunca fehm olundu kâinât.

Kâinât noktaya geldi
Sır-rı hilkat bilindi irfân oldu.
Bu irfân ile noktaya gelindi.
Sır-rı Hak âgâh olunca irfân da hicâb oldu.
Bu seyr-i sülûk erbâbına vuslat-ı Hak oldu.
Fenâ da, bakaa da tamam oldu.
Bâkî Hak. Yâ Hak, yâ Hak, yâ Hak.

(Kabr-ı şerîf)

26.5.1963
Pazartesi
[3 Muharrem 1383]

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Şem'a-i hidâyetle lem'alandı dil-i virânemiz.
Geldi şeh-r-i Muharrem yine tazelandı yâremiz.
Biz öyle bir mecrûh-u aşkız ki dâim akar kânımız.
Biz çoktan fedâ eyledik başımız, cânımız.
Sûznâktır çeşmimiz, söyle âşık makaam-ı Hüseynîden
Yine dağlansun bağırmız, söyle yine bu makaamdan.
Bilmeyiz başka bir makaam, zirâ bende-i Âl-i Abâyız.
Hamdülillâh defter-i Muhammed aleyhisselâme mukayyed
efkar-ı fukarâyız.
Hamdimiz, şükrümüz, fahrimiz budur elhamdülillâh.
Hâzâ min fazl-ı Rabbî, elhamdülillâh.

— LUGATLAR —

Tugyân: Taşma. **Nebeân:** Kaynayıp fışkıрма. **Furkan** (ka uzun): (Hakkı bâtıldan) Ayıran; (Kur'ân-ı Kerîm). **Fenâ:** Yok olma. **Baka** (ka. uzun): Ölümsüz olarak devamlı kalma. **Bâkî:** Devamlı kalıcı. **Şem'a:** Işık mumu. **Hidâyet:** Doğru yol. **Lem'a:** Parıldamak. **Mecruh:** Yaralanmış adam. **Sûznâk:** Yanıcı-Muharrik, müessir. **Çesm:** Göz; Pınar. **Fahr:** Öğünülecek şey; İftihar sebebi.

*

(Kabr-ı şerîf)

5.6.1963

Çarşamba

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— BENİ, BİZİMLE BULURSUNUZ. —

Ben ahadim. Ef'âlim, murâdım, sıfâtım tevhîdle bulundu ve bilindi.

Allah; resûlünde, nebîsinde, velisinde ve her esmâsında tecellî etmekte. Ve kâmil kıldığı esmâsında zuhur eden fiil ve tecelliyât; Hakkın, Ahadın murâdiyle sıfatlarının kemâlidir; zuhûrudur. Hiç bir nesne, bir zerre kendilerinin değildir. Her şeyin sâhibi, mâliki, mutasarrıfı bir Hakdır.

Ahad; resûliyle nebîsiyle ve vâris-i hakîkîleri velîleriyle bilindi. Bu ef'âl, sıfât ve tecelliyâtın taaddüdü dolayısıyla, Kur'ân-ı kerimde (Biz) olarak hitâb ve beyân buyurulmuştur. Nâs da bunu tevâzu' örneği olarak fehmetmiştir. Allâh-u azîm-üş şâna tevâzu' gerekmez. Tevâzu', mahviyyet; biz âciz mahlûklara gerekir.

Tevhîdle Hakka vâsıl olunur. Buradaki biz nâmütenahî sıfatların bizlerde bilinmesi matlûb olduğuna göre, hitâb-ı izzetde (Biz) denilmiştir. Sıfâtdan geçüp Zâta varanlarda (Ben) olmuştur. Zât, ahadiyyet mertebesidir.

22.6.1963
Cumartesi

(Kabr-ı şerîf)

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Nihânı ayân, ayânı da nihân etmek Hakkın irâdesine vâbestedir. Esrâra âgâh olan fâş etmedi esrârı. Vâkıf-ı esrâr olan mürşit, haliyle kaaliyle ibâda hâdim oldu. Hâl ehli, nâsa anlayabileceği lisânla kelâm eder, misâl verir. Nasîbi olan zevk alır; tatmin olmaz taleb eder. Zîrâ bu taleb matlûbdur.

Matlûb olunca; feyz-i vecd, cezbe, istigrâk, nihâyet mârifetullah ilâ vuslat-ı Hak.

Her sâlikin nasîbinde yoktur. Bunlar mahdûd ve muayyendir, ta'yin-i ezelîdir. İstidât kabiliyet; hilkatında fitratında mündemiçtir. İrsî değil vehbîdir.

26.6.1963

İsbât-ı rüşd eden sâlik, mürşidin evvelâ kaalinden sonra da hâlinden mütenâim ve müstefyiz olur. Nasıl ki vücutda bir gıda hazm olunduktan sonra kan, can oluyorsa; füyûzât-ı İlâhîye ile de rûhunda incilâ, kalbinde tecelâ hâsıl olur; irfan husule gelir. Zâhirî seyri, bâtinî seyriyle muvâzî gider; muvâzene bulur. Bilâhare zâhirî seyri, sûreti olur. Bâtinî seyri de sûreti olur. Buna «ehl-i butûn» denir. Butûndan zâhir olan ef'âle de «zuhûrât-ı hakîkîye» denir.

Ehl-i hakîkatin kaali hakdır, gerçektir. Buna mazhar olan mürşid-i kâmidir. Kemâlât-ı fuyûzât bunlarla te'min edilir. Hak nasîb buyursun. Âmîn.

— LUGATLAR —

Sıfât: Sıfatlar; Nitelikler. **Taaddüd:** Birden çok sayıda olma. **Hitâb:** Söz söyleme. **Mahviyyet:** Kendini yok sayma. **Ahadiyyet:** Yalnızca bir tek kendi mevcûd olma; Kendinden başka mevcûd bir şey olmama. **Ayân:** Açık, belli. **Vâbeste:** Bağlı. **Vecd:** (Aşka) derin dalma. **Cezbe:** Çekilme. **İrsî:** Ebeveynden geçen. **Vehbî:** Allah vergisi. **İncilâ:** Belli ve parlak olma. **Seyr:** Gidiş; (Uzun müddet bakma).

*

30.6.1963

(Kabr-ı şerîf)

Pazar

— HU —

BİSMİLLÂHİBRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— ALLAH ADAMI —

Sûreti sîretine, sîreti sûretine mufâbık; olduğu gibi görünen, görüldüğü gibi olan; kaali hâlinden zuhûr eden; maddeyi mânâda eriten; her umûrunda —hatta en basit gibi görünen ve telâkkî edilen yemek içmek oturup kalkmak gibi— bir kelâmını dahi istîzân etmeden söylemeyen; hakîkî Allah âdemidir. Bunlar hakîkate erişmiş kâmil imân, tam teslimiyet sahibidirler. Bunlar öyle fakîrullahdır ki, bütün hazinelerde müstagraktırlar. Endîşeden varestede, müsterîh-il kulûb ve sükûn ve huzûr-u dâimededirler.

Bunlar Hakkın âdemi ve hâdim-i hâssıdırlar. Hak bunlarla saltanat eder ve tearruf ettirir. Bu zümre-i nâdire, Kur -ân-ı kerîmdeki âyetle kereme nâil olmuşlardır. Havf-ı hü-zün, keder endîşe Allahdan uzak kalanlardadır. Dâim salâtta olan abd, huzûrdadır. Huzûru bulmuştur. Huzûru bulanın dâvâsı kalmamıştır; bî dâvâdır.

Dâvâ nâsındır. Hesap, kitâb-ı düstûr dâvâcı içündür. Kitab olan velinin ameli hem hesâbdır hem de düstûrdur. Arzı semâyı mesâhaya kalkan gafildir câhildir. Nâmüte-nâhiye hesapla gidilmez, yürekle îmânla gidilir. Zîrâ Hak sonsuz, nâmütenahîdir.

Hakka vuslat, Hakla mümkündür. Yâ Hak, yâ Hak, yâ Hak. Dost Hak.

Hû, Hû, Hû meded Allah. Elfâtîha.

Kabr-ı şerîf

6.7.1963
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Rabbimi tesbihe başladım Sübhânallah.

Kendimi bildim dedim elhamdülillah.

Sonra tekbir aldım Allahu ekber.

Geçmişime, hâlîme çektim estağfirullah.

Estagfirullâh, elhamdülillâhı vird eyledim.

Budur abdin lisânı, hâli fehm eyledim.

Meşkle hiç bir şey bulamadım,

Derd-i aşkla tekbîr aldım;

Dil-i harâbı sûznâk eyledim.

Bu ne aşkmış kelâma gelmez.

Bu makam-ı meclise zâhid, zâhir gelmez.

Âheng-i tarabı Hüseyinde buldum.

Dil-i nâlân ile figânımız duyuldu;

Âşık-ı şeydâlara ezân oldu.

Câmi oldu kalbimiz, âşıklara namazgâh oldu.

Öyle bir salât ki dâim oldu.

Yine elhamdülillah hâzâ min fazl-ı Rabbî.

Sürc eyledikse Rab gafûrdur, estağfirullah.

İstiğfârımıza hâzâ min fazlı elhamdülillah.

— LUGATLAR —

İstîzân: Müsaade isteme. **Müstagrak:** Dalmış; Gömülüp batmış. **Zümre-i nâdire:** Az rastlanır cemaat. **Düstûr:** Kanunlar; Kai-de. **Mesâha:** Ölçüm; Uzaklık. **Dil:** Gönül. **Zâhid:** İbâdetten ileriye gidememiş sofu. **Zâhir (ehli):** Her şeyin yalnız dışını gören. **Tarab:** Sevinçlilik; Ferah. **Nâlân:** İnleyen. **Şeydâ:** Aşkdan aklını kaybetmiş. **Salât:** Nemaz. **Sürç:** Hatâ, yanılma.

*

Kabr-ı şerîf

13.7.1963
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Bir noktayı Kur'ân, bir katreyi ummân kılan Allahım.
Kâinat muhîtin, muhîtin kâinat. Bütün avâlim mahlûkun;
Bu abd-i âcizin de mahlûkun. Nazar eyle, merhamet eyle;
Sensiz dü cihâmı neyleyim. Merâmım, niyâzım hep Sen.**

Pâk eyle kalbimi de, ârâm eyle.

Budur hep murâdım, inâyet eyle, kerem eyle.

Her nefesimi zikrullah, kelâmımı elhamdülillah eyle.

Hamdülillah niyâzımı öğrendik.

Elhamdülillâh. Hâzâ min fazl-ı Rabbî.

Kabr-ı şerîf

20.7.1963
Cumartesi
Saat 17.00

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Kul, Allahını bildikçe ve yaklaştıkça idrak başlar. Mutlak olan aczini idrak eder, müdrîk olur. (Kudret, kuvvet,

mâlik) irâde eder, mürîd olur. (Mürşid Haktır). Kendi irşâd ettiği, ekmel kıldığı ve keremiyle ekrem kıldığı Resûl-ü ekreminin; elini tutdurduğu ve kâmil kıldığı nâibine teslim eder. Mürşid Hak olduğuna göre, zâhirde vazîfelendirdiği ve irâdesine muhâtab ve kemâl sıfâtına mazhar kıldığı kuluna; sıfâtından, zâtından, kudretinden, sırrından ihsan eder. Onu dâim imlâ ve ikmâl eder. Anı kâmil mürşid kılar.

Sâlik mürîd; Allahı annın kadar bilemediğinden ve göremediğinden —karnını doyurduğu annesinin memesine sarıldığı ve sînesinde rahatladığı bir çocuk gibi— herşeyi mürşidinden bekler ve ande arar. Büyüdükçe, idrâki artıkça Hak yolunu bulunca, hakikat sırrı çözümlü fehm edilince, memeye südü koyana hamde başlar. Zîrâ hamd-ü senâ Allaha mahsusdur. Mürşide, şeyhine olan muhabbet; Allah muhabbetidir. Zîrâ herşey Allaktan gelir ve Allaha rücu' eder.

Bakaaya varan mahlûk her kim olursa olsun ölmez. Ammâ; Bâki yalnız, yalnız bir Allahdır. Bu âlemde Allahın varlığıyla hayâlen göründük ise de; bakaada da —baki olan Allahm bakaâ âleminde— bakaasında yine ebedî bir mahlûk; cismâniyetsiz kâmil, ıstifâ etmiş bir ruh olarak ebedîleşecektir.

Şu halde korkunç görülen ölüm, nâs içindir. Hakikat ehli için rahattır, hafiftir. Zîrâ kesafetten kurtulup letâfete münkalib olmaktır. Allah idrâkini nasîb ve müyesser kılsın. Âmîn. Elfâtîha.

— LUGATLAR —

İdrak: Anlama. **Müdrîk:** Anlayan; Akli eren. **Mürîd:** İster olan. **Mürşid:** İrşâd eden; Doğruyu gösteren. **Nâib:** Göreve vekâlet eden. **Münkalib:** Başka şekle değışme.

*

Kabr-1 şerîf

27.7.1983
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

Bismillah yâ Fettâh, bismillah yâ Rahmân, bismillah yâ Rahîm, bismillah yâ Muin, bismillah yâ Sabûr, bismillah yâ Selâmet, ya Şâfi bismillah , bismillah Kâfi, bismillah yâ Hay-yul Kayyûm.

Destur Feth-u ebvâb-el hayr, destur def'i ref'i şer-ri belâ, destur Feth-il kulûb.

Destur yâ Feyyâz, yâ Mu'tî, yâ Kerîm. Feyz-i irfân hakikat ilmini ihsân buyur.

Pîrim, şeyhim yazdırdı. Kabul buyur. Âmin. Elfâtîha.

—

Kabr-1 şerîf

3.8.1963
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

Yâ Allahım, biz Senin âciz nâciz kullarınız. Kul mah-lûktur. Hâlıkına muhtaçtır. Mahlûkun vazîfesi duâ, niyâz-dır.

Yâ Rab, şunun bunun duâsı değil, sevgililerine ettirdiğin duayı bize de öğret; öyle dua edelim. Biz de kapunda sâil-i hakîkîlerinden olalım. İnâyetini esirgeme.

Yâ Rab, Sen bizi sevmezsen, biz Seni sevemeyiz. Bizim korkumuz sevgisizliktir. Hilkatın aşk ile doğduğunu inâyetinle öğrendik. Bizim derdimiz, telâşımız muhabbetin azalmasıdır. Zîrâ Senden uzak kalmak, hararetini gaib etmek ve karanlıklara dalmaktır. Biz; nûru aşkdan, aşkı da nûrdan aldık.

Fakat beşeriz, mahlûkuz, kuluz. Hatâ ve mâsiyetimiz, hilkatımızda, fitratımızda mündemic olduğuna göre; duâlarımızdaki eksik fazlalığa ve hatâsına günâhına da lâyetenâhi istigfâr ederiz. Bizden istigfâr, Senden magfîret yâ Rab.

Müstecâb olacak duâları bildir, anları ettir yâ Rabbi. Şaşırtma, sapdırtma yâ Rabbi. Yolumuzu aç, Sana gelelim. Bir yol vardır, o da Senin yolundur. Sensiz, bize ne dünyâ ne de âhîret vardır.

Zîrâ evvel de Sensin, âhir de Sensin. Her şey Senin Bu âciz kulların da kapunda dilendi. Ey Ganî, Kerim, Rahîm olan Allahım. İnâyetine, keremine, merhametine, mağfîretine ilticâ eder yalvarırım Allahım.

Sübhânallah, elhamdülillah. Yâ Gaffâr, yâ Settâr, yâ Rahmân. Elfâtiha.

Kabr-ı şerîf

17.8.1963
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

Hamdülillah, sır-rı Fâtiha ile bu sırrı bulduk.

Zâhirimiz bâtın, bâtınımız zâhir oldu.

Şükürümüz zikir, zikrimiz şükür oldu.

Hem zâkir hem şâkir olduk.

İşte şimdi derviş olduk.

(Derviş) beş harf-ı remizdir;

Pençe-i Âl-i Abâdır. Sır-rı aşkın remzi,

Dü cihâmı (dâr) eder. (V) remziyle îmân eder.

Sır-rı (yâsîn) ile meşkûr olur.

Ne esmâ alırsa alsın merkezi bidâii (M) dir.

Bu remzi fehmeden derviş Muhammed olur.

Yâsinin (Y) siyle hem Aliy-yül Mürteza hem veliy-yül ekber olur.

Bu sırrı Fâtîha-i Şerîfeden aldık.

Hamdülillah. Şükürümüz, hamdimiz, zikrimiz tevhîd oldu.

Hâzâ min fazl-ı Rabbî. Elhamdülillah.

— LUGATLAR —

Nâçiz: Ehemmiyetsiz. **Pençe-i Âl-i Abâ:** (Hz. Muhammed, Hz. Ali, Hz. Fâtîma, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyinden müteşekkil) Peygamberimiz aile topluluğu. **Remz:** İşâret; Senbol. **Dû:** İki. **Dâr:** Yer; Yurd; Mekân. **Meşkûr:** Şükr olunmuş; Şükre şâyân. **Bidâi:** Başlangıç.

*

Kabr-ı şerîf

24.8.1963
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— KİMİ ŞÂRİ'; KİMİ ŞÂRİH —

Bâlig-i hakikat olmayınca ne şer'i, ne de şerh mümkün.

Zîrâ her şey Hakla mümkün.

Ancak Rab kılar erbâbını erbâb.

Bâb-ı Mürtezâda bulduk bu sırrı.

Muhammede ümmet olmak için Alevî olduk.

Alevî olduk, Muhammedî olduk.

İrfân-ı Muhammedî ile tevhîdi bulduk.

Ne dâvâmız ne istikâmız kaldı.

Zîrâ ne gayrı, ne ayrı kaldı.

Lehülhamd ne kul, ne kaal kaldı.

Erbâbına ancak bir hâl kaldı.

Ey zâhid! Bizlere ta'n eyleme,

Sakın îmânımıza küfür eyleme.

Baş koyduğumuz eşiği çiğneme.
Erbâb-ı dili şikest eyleme.
Biz bizdeyiz, sen sende kal.
Fehm edene işte kaalimiz oldu hâl.
Hâzâ min fazl-ı Rabbî. Elhamdülillâh.

— LUGATLAR —

Şâri': Şeriat hükümlerini koyan. **Şarîh**: Açıklayan. **Şer'(Ser'i)**: Şerîat usulleri. **Şerh**: Açıklamak; Açmak. **Erbâb**: Sâhib; Ehil. **Alevî**: Allah-u teâlâyı, Hz. Peygamberimizi ve Hz. Ali'yi çok sevenler. **İştikâ**: Şikâyet etme. **Kul ve Kaal**: Laklakiyât. **Şikest**: Kırgın.

*

Kabr-ı şerîf

28.9.1963
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Mârifet gelüp gitmede değil, alup kalmazdır.
Sen ben'de olmayınca, ben Sende olamam.
Senden gayrı var mı? Görülen hep hayâl.
Ancak Seninle mümkün olur bu hayâl, hakîkat.
Erbâb Sen, hakîkat Sen, hep Sen; nasıl olur da (ben)?
Sen dilersen bende hepsi olur.
Olmak, dolmak bir masdar ise de; hakîkatda mazhardır.
Hakîkat hem bâtın, hem zâhirdir.
Ben Sende olunca, bâtınım zâhir, zâhirim bâtın olur.
Eğer matlûb olursa bu sır da tevhîd olur.

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

- 1 — Âmil olamayacağını ilme, saçamayacağın feyze tâlib olma.
- 2 — Eriştiğin mazhariyete şükür, hamd et. Öğünme. Bil'-akis aczini, noksanlığını daha iyi anlamağa bak.
- 3 — Tevâtür, rivâyetler üzerinde müddeî olma. Hattâ müşâhedenin bile.. Zîrâ müşâhede, bir mertebedir.
- 4 — Dervişin dâvâsı, dâvâsızlıktır. Zîrâ hakîkat dâvâ ile elde edilmez, ihsân olunur.
- 5 — Tehevvür, fazla teheyyüç tekâmülün noksanlığıdır. Teenni, sukûnet kemâlin tezâhürüdür.
- 6 — Erbâb-ı kemâlin nutukları kısa, fakat veciz olur. Çoğalınca yavanlaşır.
- 7 — Bâtıl ile hakîkat, îmân ile küfr, dalâlet ile hidâyet zâhiren tamamen zıd ise de; biri olmazsa diğeri de olmaz.

19.10.1963

- 8 — Yıkıcı, yapıcı da; tek bir mîmâr-ı hakîkînin emrindedir. Yıkan avâmdır. Yapan havâsıdır. Yıkılmadan, harab olmadan da tâmir olunmaz. Şu halde bu da mütemmimdir. Yıkan yapamaz. Yapan da yıkamaz. Fıtrat, kabiliyet meselesidir.
- 9 — Kalbi zikrullah ile pâk olanın kalbinde; celâl, cemâl olarak tecellî eder. Tevhîd olur.
- 10 — Sûretde zâhirde (lâ) edât-ı nefy ise de; hakîkatde tasdikin mukaddemidir. Kaldırılmadan konulmaz, (illallah) ile tevhid olur.
- 11 — Bâtını nûrlanmayanın zâhiri karanlıktır. Zâhirde kalan da, nûrdan mahrûm kaldığı için bâtını göremez. Bundan dolayı da ta'n etmeye başlar.

12 — Meclis-i irfânın sofrasına gıda, semâdan âyet gibi nüzûl eder. Buna sofrâ-i Muhammedî denir. Sâkî-i irfân da Aliy-yül Mürtezâdır.

Bu sofrada bulunmağı Rabbim nasîb eylesün. Âmîn.
Hâzâ min fazl-ı Rabbî.
Elhamdülillâh.

— LUGATLAR —

Âmil: Yapan, işleyen. **Tevâtür:** Dolaşan haber. **Rivâyet:** Haber anlatmak; Duyulan haber. **Müddeî:** İddia eden; Dâvâ eden. **Tehev-vür:** Şiddet hiddetle saldırmak. **Teheyyc:** Heyecana gelme. **Teennî:** Yavaş ve dikkatli gitmek. **Dalâlet:** Hak yolundan sapma. **Mütemmim:** Tamamlayan. **Edât-ı nefy:** Olumsuzluk edâtı.

*

Kabr-ı şerîf

26.10.1963
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Allah bir kulunu severse, kul da Onu sever. Allah sevdiği kuluna, ibâdını mahlûkunu sevdirebilir. Hizmet ettirir, kurtarır. Bu vazifeyi gören hâdim-i Hakdır. Rahmân sıfatı bu kulda kemâl bulmuştur. En çok rikkat, şefkat, merhamet bulunan taşıyan kalbi; Hak sık sık ziyâret eder. Buna mazhar olanı kalp sadr Hakdır. Tasarruf, tecelli buradan zuhûr eder.

Bu mertebedeki kulun, gözü kulağı kalbindedir; murâkabededir. Semi', basîr sıfatlarının esmâdaki tekâmülü de bu zevâtdadır.

2.11.1963

Sadrın inbisâtı ile; ihâta-i envâr, inkişâf-ı kâinat, ru'-yet-i hakikiye; bî iştibâh, bî tereddüt, şeksiz îmân husûle

gelir. Mü'min-i kâmil, mürşid-i kâmil, tasarruf ehli; bu mazhariyete erişen Hakkın ahas kullarıdır. Bunların intikali memât değıldir. Zuhûrlarındaki tecelliyât ve tasarrufâtın fevkinde, daha seri' ve daha sehil hizmet görürler.

Madde, mânâda eriyince kesâfet yok olur. Yerine letâfet kalb olur. Tasarrufâtın, irşâdâtın seyri şekli değışir. Ek-melin ekmeli bunlardan zuhur eder.

9.11.1963

Allah-u azîm-üş şan; nebîsinden velîsine, velîsinden velîsine müntakil, mütemâdi imdad etmekte; tasarrufât-ı İlâhiyesi devam etmektedir. Bu kaide-i ezelfe ve ebediyedir. Allahın velîleri ebedîdir. Ezelî ervâhda ebediyeti de bu âlemdeki tekâmüldendir.

Allah Allahdır. Allahlığını bu esmâlardan bildirir. Bunlar ârifitirler. Zîrâ abdiyetlerini bilmişler, yok olmuşlardır. Yokluğun karşılığı varlıktır. Varlığı bulmak için yok olmak gerekir. Bu, lâfızla elde edilir bir şey değıldir. Bu, Hakkın irâdesiyle mümkün olur. Bu hâle mazhar olanlara «ehl-i hâl» denir. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

İbâd: Abdlar; Kullar. **Sadr:** Sine; Göğüs. **Zevât:** Zâtlar. **İhâta:** Kuşatma. **İnkişâf:** Açılma. **Bî iştibâh:** Şüphesiz. **Şeksiz:** Tereddüt-süz. **Sehil:** Kolay. **Müntakil:** İntikal eden; Geçen. **Lafz:** Söz.

*

Kabr-ı şerîf

16.11.1963

Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Düşdük aşka îmânı bulduk.

İmânımız aşk oldu sadra girdi.

Satırdan meşk edip kalmadık satıhda hamdülillâh

Satıhdaki postlar tutmadı bizi hamdülillâh.

Dost sadrımızda, ikrar dilimizde hamdülillâh.
Soyunduk, giydik libâs-ı vahdeti hamdülillâh.
Dost elinden içdik aşk şarâbın hamdülillâh
Ayrılmadık, aşk salâtın kıldık hamdülillâh.
Zâhitler bizleri âvâre sandı hamdülillâh.
Gafil bizi dalâletde sandı hamdülillâh.
Ârifler bizi er meydânına çağırdı hamdülillâh
Girdik bu meydâna چراغ olduk hamdülillâh
Nasîbin alan girdi bu meydâna.
Zevkin bulan düştü bu seyrâna.
Aşkla geldik bu cihâna.
Gayrisi bir bahâane.
Dost dedik dost bulduk.
Hak Dost, dost Hak hamdülillâh.
Hâzâ min fazl-ı Rabbî elhamdülillâh.

Kabri şerîf

24.11.1963
Pazar

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Allah Allah dedim kalbim aşkla doldu.
Meğer Allah aşk imiş, ammâ târife gelmez.
Zîrâ Hüdâ vasfa gelmez.
Meğer Hüdâ bildire.
Aşk şevk verdi sadıra,
Hak dost, dost Hak oldu virdimiz.
Kalbimizi sâf ettik, agyâra kalmadı yerimiz.
Biz çâker-i Selâmîyiz, Arûsî fakîriyiz.
Rehberimiz Fevzi oldu, meşrebi Ömeriyiz.
Hamdülillâh on iki imâma iktidâdayız.
Bende-i Âl-i Abâ bendeleriyiz.
Hu mededallah, eyvallah.

— LUGATLAR —

Meşk: Yazıyı kopye etmek. **Satih:** Dış yüz; dış görünüş. **Libâs:** Giyecek, elbise. **Vasf(Vasıf):** Özelliklerini sayma. **Şevk** (k kalın): Şiddetli arzu. **Çâker:** Kul; Bende. **İktidâ:** Uyma. **Bende:** Kul; Köle; Bağlı.

*

Kabr-ı şerîf

30.11.1963
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Yâ Rabbim, bana kendimi bildirt, sonra Seni bileyim.
Seni bildikten sonra da, kendimi unutam.**
**Kazân da rızândır. Elverir ki Sen benden bir kerre râzı ol.
Niyâzım bu.
Gözümü kör, kulağımı sağır etme; Göreyim, duyayım.
Emrine, fermânına, lütfuna, ihsânına dâim muntazır olayım.
Gaflete düşmeyeyim.
(Aşk odu)nu söndürme.
Düşman olan nefsimi sevindirme.
Duâmı kabul edersin inşâallah.
Sana sığındım eyvallah.
Elhamdülillâh. Hâzâ min fazl-ı Rabbî.**

Kabr-ı şerîf

19.12.1963
Perşembe

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Aşk getirdi bizi dünyâya.
Aşk götürdü bizi ukbâye.
Aşk yine bâkî.
Zîrâ aşk Hakdır, Hak bâkî.**

**Hak dost, dost Hak.
Meded yâ Aşk!
Meşk zâhirin ilmidir, aşk bâtının.
Biri sûret, biri sîret.**

Kabr-ı şerîf

21.12.1963
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Şunun mezhebi, bunun meşrebi celb etmedi beni.
Şunun kelâmı, bunun tavrı meşgûl etmesin seni.
Çünkü düşürür bunlar seni bana, beni sana.
Sen, ben var mı ki; dön hep Ana.
Andan geldik, ana gittik.
Mârifet soldur ki geldiğin gibi gidesin.
Bu arada aldığını bırakasın.
Dem alup, dem ver; budur hüner.
Gaye vuslatsa hünerden geç, mârifetten de.
Ne hünerbâzız, ne de mâ'rûfuz.
Biz Âl-i Abâ defterinde mukayyediz.
Fahrimiz; sahife-i efkardayız.
Bunadır hamdimiz ezel ebed.
Elhamdülillâh hâzâ elhamdülillâh.**

Kabr-ı şerîf

27.12.1963
Cuma

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Şer'i şerh edüp hakîkatle mezc ettik.
Satırları sadra sokup hazmeyledik.**

**Katremizi ummâna bıraktık tûfân olduk.
Tûfân katre, katre ummân; bu devrede irfân bulduk.
Cehlimizi ilim gizlemiş, ilmi unuttuk âdem olduk.
Âdemiyet hicâbımız, teslimiyetimiz imânımız oldu.
Noksanlığımız ayân, benliğimiz nihân oldu.
Hamdin şükrünü, şükrün hamdini nefes ettik.
Bulduk abdiyyet zevkini, bunu gaye ettik.
Gayemiz Hak, talebimiz Hak, niyâzımız Hak.
Yâ Hak dost, dost Hak. Hu meded Allah.
Elhamdülillâh.**

— LUGATLAR —

Kazâ: İlâhî takdîrin zuhura gelmesi. **Rızâ:** İstek; Râzı olma; Hoşnutluk. **Râzî:** Hoşnud. **Muntazır:** Bekleyen; Gözeten. **Od:** Ateş. **Şer':** Şerîfat usulleri. **Şerh:** Açıklama. **Mezc:** İçine katmak. **Ummân:** Çok büyük deniz. **Tûfân:** Büyük yağmur ve fırtına. **Ayân:** Belli; Açık. **Nihân:** Gizli.

*

Kabr-ı şerîf

28.12.1963
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

MERTEBE — MAKAM — MAZHARİYET

Eserden müessiri görmek bir mertebedir, bir makaamdır ve bir mazhariyettir. Müessir Hakdır. Sâni' Hakdır. Bunu bilen, bir derece âriftir. Hak; sonsuzdur, nâmütenâhîdîr; tahdîd ve takyîd edilemez.

Müessirden öte yine bilinecek görülecek sırlar vardır. Bunları her göz göremedi ve anlatılmadı. Nakil edilemez. Ancak bu mertebe ve makaama mazhar olanlar gördüler. Herkes mukadder olan nasîbini alır. Her tecellînin kâmil

mazharı, ancak Resûl-i ekrem Hz. Muhammed aleyh-is selâmdir.

Mahlûkatın eşrefi insan; insanın kâmilî velî, nebi. Bunların da bir mertebeleri ve makaamları vardır. Ammâ Resûl-us sakaleyn'in mertebe ve makaamını aşamazlar. Hüdutları buraya kadardır.

Bütün esrâr Kur'ândadır. Kur'ân Resûlullahdan okundu. Sıdk ile dâmen-i Resûlullâha sarılanlar, irfân-ı Muhammedîden Hakka yaklaştılar. Vâsıl oldular. Ancak vuslat, Mürteza kapusundan geçmekle mümkün olduğuna göre; Bâb-ı Ali kapusunda bende olmak gerekir. Hakkın vuslat perdesi; izn-i Hakla, Resûlullâhın şefâatiyle, dest-i Ali ile açılır.

Bu sırrı anlayanlar, mahrûm kalmadılar. Haz-zı mânevî ile mest oldular. Rabbim nasîb buyursun. Âmîn Elfâtîha.

Kabr-ı şerîf

4.1.1964
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Kün fermânıyla halkolundu bu cihân.

Bütün eşya her zerre, bir tecellî-i Subhân.

Sırrı Âdemdedir, mazhardır insan.

Gel Âdem ol, hakikat Âdemde nümâyân.

Ne cehd-ü gayret ne de zühdle, âdemiyyet ne mümkün.

Bu bir takdir ve nasîbdir ancak ihsân-ı Hüdâ.

Zirâ cehd-ü gayret senin elinde mi?

Zâhidin zühdü dilinde mi, yüreğinde mi?

Takvâ dilde değil kalbededir.

Âşıkın takvâsı ile, Hak kalbe misafir olur.

Bir kerre Hak kalbe girince ölmezlik sırrı tecellî eder.

Her tecellî, bu tecellîden zuhûr eder.

**Tasarruf, bu mazhariyetteki kalplerden vukua gelir.
Kelâmları, nutk-u Hakdır.
Erbâb-ı tasarruf, erbâb-ı hakikat bunlardır.
Himmatleri, şefâatları üzerimizde olsun. Amin.**

— LUGATLAR —

Sâni': Yapıcı. **Takyîd**: Kayıt ve şarta bağlama. **Hazz**: Hoşlanma. **Kün**: Ol! (Emr-i İlâhî). **Cehd**: Çalışma. **Zühd**: Dünyâya değil, ibâdete rağbet etme. **Takvâ**: Sakınmak (Fenalıktan ve iyiliği esirgemekten). **Himmat**: Yardım lutfu; Mânevî imdât.

*

Kabr-ı şerîf

29.2.1964
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Yâ Rab, bu ahkarımı efkarlığundan ayırma.
Yâ Rab, rahmetinden aşkından cüdâ bırakma.
Yâ Rab, feyz-i hakîkatten ihsân et.
Yâ Rab, ihlâs ile riyâyı dâim ayır.
Yâ Rab, şeksiz kâmil îmân nasib et.
Yâ Rab, hakikat-ı Muhammediyeyi bildir, müftüsü ben
olayım.**

**Yâ Rab, ilim irfan hakikat hep Sensin.
Ben Senin olunca, bunlar benim olur.
Ben yokum, Sen varsın.
Sana sığındım, kâinat benim oldu.**

**Yâ Rab, ömrüm Seninle geçsün, Sende tükensün.
Sende tükenen yeniden biter, gayrı tükenmez.
Yâ Rab, bunlardan eyle beni.**

**Yâ Rab, âminimden emîn eyle beni.
Yâ Rab, sırrına âgâh eyle beni.
Yâ Rab, duâsı kabul olanlardan eyle beni.
Elfâtîha.**

Kabr-ı şerîf

7.3.1964
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Yâ Rab; eserden müessiri, satırdan sadrı, sûretten sîreti, zâhirden bâtını göster.

Ömrüm heder oldu, kendimi bilemedim ve gelemedim. Kendini bir nebze bildirdin, kendim yok oldum. Meğer varı bulmak, yok olmakla mümkünmüş.

İmkân, mekân, kâinat hepsi Sensin. Sen bunlardan öte namütenâhisin. Nâmütenâhîlik Senin olduğuna göre biz Sana erişemeyiz. Ancak Sen imkân verirsen kalbimizi pâk eylersin. Nüzûl edip kalbimize bakarsın. İşte o zaman mekân, kâinat kalbimiz olur. Erişmek, vuslat mümkün olur.

Aczim, kudretini azametini bildirdi; elhamdülillah. Aczim ancak Sanadır, Senden gayrisine değildir. Sen bende olunca ben kâinatda olurum.

Hiç bir şeyde ne endişe ve ne emelim; kalmıyor. Endişem, telâşım Seni kaçırmamak. Bu da Senin kudretin, azametinin, irâdendir. Mürid irâdeye tâbidir.

Yâ Rab, beni Senden cüdâ bırakma. Ben Senin âciz bir kulunum. Sen benim kaadir, azametli Şâhım, Sultânım, Rabbimsin. Sana sığındım.

Fakirini mahzûn etme, sevindir.

Kapında kulluğundan ayırma.

Amin.

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

— TEVHİD —

(Zâhir bâtın), (dünya âhiret), sûret sûret, (kaal hâl) bunların mezcedilmesi ile tevhid husûle gelir. Bu tevhid hakdır. Bunların ezkârı hicâb olunca kemâl başlar.

Bir an gelir kemâl de hicâb olur.

Hicâb da hicâb olunca ru'yet-i cemâl başlar.

Ebediyet, lâ yemût mutluluğu budur.

Biz bu âleme geldiğimize göre; bize zâhir de, dünyâ da, sûret de, kaal de hepsi lâzımdır. Bunlar tadılmadan bunlar görülmeden, duyulmadan, söylenmeden, zevk edilmeden diğerlerine geçilmez. Geçilirse kemâl de, irfân da noksan kalır.

Zira hepsinin sâhibi, hâlıkı Hakdır.

Ehl-i Hak bunları tadacaktır. Fakat kalmayacaktır.

Kalanlar ehl-i zâhir, ehl-i dünyâ, ehl-i sûret, ehl-i kaal-
dirler.

Seyri sülûk, dâmen-i mürşitde bir yed-i sahîh'i tutmakla tamamlanır. Bu yed Allahın elidir.

Hak bunların dâmenine sarılmağı ve ellerini sıkı tutmaklığı nasîb buyursun. Amin.

— L U G A T L A R —

Ahkar: Pek hakir; pek değersiz. **Efkar:** Pek fakîr. **Cüdâ:** Ayrı. **Riyâ:** Yalandan gösteriş. **Âgâh:** Bilen. **Lâ-yemût:** Ölümsüzlük. **Bâmen:** Etek.

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— VELÎ —

Velîde sırlandı Şems ü Kamer
Doğdu, büyüdü. Sanma ki öldü.
Geçti öteye yine göründü, tükenmedi
Nur alup nur vermeye, fânûs oldu âleme.
Kaamûs oldu erbâbına.
Fehim olunmaz nâsa.
Meğer ihsân ola hâss'a.

Hâs-sı ahas, ahassın ahassı.
Nâmütenahi içre, dü cihândan öteye.
Sonsuzluktur, varılmadı müntehâya.
Ancak server-i âlem Resûl-us sakaleyne erişti.

Sarulup dâmen-i Mürtezâya.
Erişesün Resûl-us sakaleyne.
Kâinat şuhûdun olsun.
Âlemler gönlünde olsun.

Aşk olsun, ehil olsun ki kalbin
Hakkı bulasın kalbinde.
Kalbin Hakda, Hak kalbinde olunca;
Kâbe gönülde, gönül Kâbede olur.
İşte budur Hac-cı ekber.

Asgardan ekbere varılır.
Küçüldükçe büyüğün müşahedesi kolaylaşır.
Büyük görüldükçe küçülürsün.
Küçüldükçe küçülür, nihayet yok olursun.
Varı bulursun. (Vâsıl-ı Hak olursun). Amîn.

*

Kabr-ı şerîf

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Bulup sarrafı, sarf eyledik nahv'ı
Manzûm, mensûr, vezin, kâfiye birer kayd u şart.
Azâde kaldık bu kayddan, şartdan.
İlim efsânesini mahv ettik.
Lehülhamd dil-i virânemiz mâmûr oldu.
Harâb olmadan mâmur olmaz.
 Misafir Hak. Hak dost, Dost Hak.
 Agyârımız nefsimiz, bunu bildik.
 Taşrada aramadık.
 Bakdık agyârımız da kalmadı.
 Mârifet dost, Dost marifet.
 Mezc olunca tevhid oldu.
İrfândan sonra gelen ilme tâlib ol.
Bu ilme ledün dediler.
Kitâbına sadr-ı Kur'ân dediler.
Sadırdâ Hak olunca, kelâmı da hakdır.
 Hak kelâmın edene ârif dediler.
 Arif mârûf olunca yok oldu.
 Erbâb-ı Hak oldu da, varlıkda var oldu.
 Lâyemût oldu, zîrâ bâkî Allah.
 Nârı nur olan bakaada bâkî.
 Bakî Allah; ruh bâkî nur bâkî.
Allah bes, gayrısı heves.
Nefsi, hevesi atasın.
Hakkı kalbinde bulasın.
Bakiye emânet olalım. Amin.

— LUGATLAR —

Kamûs (a uzun): Büyük lügat kitabı; Deniz. **Hâss**: Seçkin kul. **Ahass**: Pek seçkin kul. **Şuhûd**: Görme; Müşâhede. **Asgar**: Çok küçük. **Sarf**: Harcama; Dil bilgisi. **Nahv**: Gramerde cümle yapma bahsi. **Mensûr**: Kafiyesiz düz yazı. **Vezin**: Şiirde hece ölçü kalıbı. **Âzâde**: Serbest. **Sadır**: Yürek; Sîne; En bas. **Mârûf**: (Herkeşçe) bilinen.

*

Kabr-ı şerîf

18.4.1964
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— (HAK) HAKKI BİLMEK HAKDIR —

1 — Hâdisâtтан müştakî olmak doğru değildir. Temkin, ibret, tevekkül, saburla seyretmek lâzımdır. Zira ihdâs eden Hakdır.

2 — Tefekkür, teennî, tezekkür; andan sonra kelâm.. Böyle zuhur eden kelâm ise ifâde-i Hakdır.

3 — Şununla bununla ülfet etmek, nefsi ve hasis menfaatler için ise; bu insânî ve rahmânî değildir. Bu hayvânî şeytânîdir. İnsanla, Allah için konuşmak ve sevişmek lâzımdır. Bunlarla dost olmağa çalışın. Zirâ dost Hakdır.

4 — Bir şeyi iyi bildiğini, iyi yaptığını farz etmek ve iddia etmek hatâdır. Hakkı bilmeğe ve sevmeğe bakın. Zîrâ bilen, bildiren Hakdır.

5 — Her şey Hakdan geldi; Hakka rücu etti, ediyor. Müsbeti menfisi; bir kudret bir kuvvetin bir irâdenin tecellîsidir. Gayrisi yoktur, hepsi Hakdır.

6 — Âdemi âdem eden Hakdır. Âdem bir kabdır. İçindeki Hakdır.

7 — Dâvâ, nâsın işidir. Dâvâsız olmağa gayret et. İşini, içini Hak görür. Zirâ hâkim-i mutlak Hakdır.

23.4.1964
Perşembe
(Bayram.)

8 — Mü'minin Allahla geçen her ânı **iyd'**dir. Elem ve keder, zevk ve safâ hep kalbedir. Kalb de **mınzar-ı Hak**dır.

9 — Cevher-i imân kalbde bulunur. Kalbin **nidâsını** kalb duyar. Duyan, duyuran; **Hak**dır.

10 — **Kemâl** erbâbı, celâli cemâlden ayırmayan kim-sedir. **Zirâ** ikisi de birdir, **hak**dır.

11 — Her şey her nesne, yerinde kıymetlidir ve mûteberdir. Yerinde sarf edilen kelâm, **cevher**dir. Bazı yerde de **sükût** cevher olur.

Yüreği Hakda olan ve **Andan istiâne** edenin; **sükûtu** da kelâmı da **Hak**dır.

12 — Allah birdir. On iki imâmı bir gören ve bir seven, **Hakkı** sevmiş olur. **Zirâ** **sevgi** birdir. **Hakkı** **tevhîd** etmiş olur. **Tevhîd** **hak**dır. **Hakdan** gayrı hiç bir şey tasavvur edilemez. **İkilik**, **şirkin** ta kendisidir.

Hakkı **tevhîd** etmek, **tevhîdde** **Hakkı** bulmak içindir. **Hak** bulununca kalb; **mutmain** olur, **huzûr** bulur, **sükûn** bulur. Artık haliyle kelâm eder. «Ehl-i hâl» bunlara denir.

Rabbim bunların **nazarlarını**, **himmelerini** üzerimizden kaldırmasın. **Amin.** **Elfâtîha.**

— LUGATLAR —

Ülfet: Görüşme, Dostluk. **İyd:** Bayram. **Mınzar:** Görme âleti; Ayna. **Cevher:** Değerli mâden. **Nidâ:** Seslenme. **Mûteber:** Geçerli, değerli. **İstiâne:** Yardım isteme. **Mutmain:** İnanarak tam kabul etmiş ve rahatlamış.

*

Kabr-ı şerîf

12.5.1964
Muharrem

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— MÜNÂCÂT —

Bâzan feryâd, bâzan sükût.

Bildim hepsi hakikat.

Zirâ zâhir Hak, bâtın Hak.

Ne feryâdım hasreti giderdi, ne sükûtum.

İftirâkdan korkarım, hep hasretim.

Hasretim Sana, müştâkım Sana.

Sensiz bîkesim, bî çâreyim, âvâreyim.

Düştüm Sana varan yola,

Döndürme sağa sola.

Aç yolunu varayım Sana.

Bilirim Hak yolundan Dost kapusuna gidilir.

Dostunun dostunu dost eyle.

Bâb-ı Mürtezâyı bu efkara küşâd eyle.

Mâh-ı Muharrem hürmetine dâhil-i bâb eyle.

Şâh-ı Şehîdân hürmetine sır-rı Fûrkan eyle.

Kulluğum zevki şükrânım hamdimdir.

Bu âciz ahkar kulunun duâsın kabul eyle.

Sana sığındım, âkîbetimizi hayırlı eyle.

Kabûl-u duâ aşk-ı niyâz. Elfâtiha.

*

Kabr-ı şerîf

20.5.1964
7/Muharrem/1384

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Arif kişi intikaline kadar ketm-i hüviyet eyle.

**Zira Hak satırda, sathda bulunmadı. Ancak sadırda
bulundu.**

Zâhir veliyi seng-i mezârında arar. Tahayyül ettiğini
bulamaz. Ölü diriye göremez. Sadrı boştur, veliyi bulamaz.
Güya âkıldır, deli olamaz.
Ancak âşıklar deli olur .
Andan sonra da velî olur.

Aşk Hakdır, Hak aşkıdır.

Aşıkla mâşuk yek olunca

Tevhîd tam olur.

Gayrisi harâm olur.

Gelin âşıklar tevhide,

Diyelim: Lâ ilâhe illallah.

Muhammedun resûlullâh

Yâ Ali veliyullâh

Destûr yâ Pîr radiyallâh

Hu mededallah.

Gülbânkımız olsun eyvallah.

Hâzâ min fazl-ı Rabbî, elhamdülillâh.

— LUGATLAR —

İftirâk: Ayrılık. **Müşâk:** Arzu eden. **Bîkes:** Kimsesiz. **Âvâre:**
Başı boş gezen. **Küşâd:** Açmak. **Mâh:** Ay. **Şâh-ı Şehîdân:** İmâm
Hüseyn hazretleri. **Ketm:** Saklama. **Seng:** Taş. **Âkil:** Akıllı. **Yek:**
Bir. **Radiyallâh:** Allah râzı olsun.

*

Kabr-ı şerîf

26.5.1964

Salı

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— MÜNÂCÂT —

Yâ Rab! Verdiğin maddî ve mânevî nimetin şüküründe
hamdinde kusur ettirme. Gerçi kusursuz ancak Sensin.

Şüphesiz ki her zaman her yerde kusurluyum; bağışla.

Yâ Rab! Bende zuhur eden tecellî eden lutfundan dolayı, diğer kullarının takdîri karşısında beni şaşırtma. Her şeyin sâhibi Sensin, mâliki Sensin, mutasarrıfı Sensin. Bunu bana unutturma. Kendime mâletmek gibi bir gaflete düşürtme.

Yâ Rab! Bana, nâçizâne hizmet kapunda Seni memnun edecek, razı olacağın işleri bildir ve onları yaptır.

Nefsime ve hislerime hizmet ettirme.

Yâ Rab! Mâzîm hicâb, hâlim niyâz, istikbâlim magfîret olsun. Bunlar da hepsi Senin, ben de Seninim.

Kapunda kulum, fakirim, âcizim, mûterifim.

Bağışla, affet, merhamet et.

Rahmet et; bir nazarla içimi temizle ki nazarın devam etsün.

Yâ Rab! Bana kabul edeceğin duâları, münâcâtı öğret; onları yapayım. (İyyâke na'budu ve iyyâke nesta'în) âyet-i celflesinin sırrının sırrına âgâh ettir. Amin. Elfâtîha.

Kabr-ı şerîf

1.6.1964
Pazartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Rabbın inâyeti, seçtiği kulundaki himmetidir. Kendinden hiç bir mahlûk, himmet edemez. İnâyet, lutf u kerem ihsân olunca; himmete nâil olmuş olurlar. Kuldaki tecelliyât, tâlib-i himmeti lâl eder. Zirâ kul bizatihi hiçtir ve boştur.

Ammâ Hak dilerse; kudretiyle, azametiyle, inâyetiyle, keremiyle imlâ eder. Doldurur, oldurur. Fevkalâdelik ve fevkal-hâl zuhûra başlar. Hakkın eli, Hakkın gözü, Hakkın

sözü kulunda tecellî eder. Bu tecelliyâta mazhar olanlar, kendilerini silerler unuturlar. Gâib olurlar. Hakkın murâdı hâsıl olduktan sonra kendilerine gelürler. Abdiyet kisvesini giyerler. Sen ben gibi olurlar.

Ammâ yine ne sana ve ne de bana benzerler. Bu benzeyiş şekl-i âdem itibariyledir. Zâhirîdir. Hâli, iç âlemi yine başkadır. Zirâ pâk olmuş kalb tekrar kararalmaz. Her zaman Hakka âmâdedir, muntazırdır. Sır alırlar; çözüldükçe irfan artar. Ehl-i hâl, ehlullâh olurlar.

Rabbim nasîb buyursun. Amin. Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Takdir: Beğenme; Kıymet biçme. **Âciz:** Beceriksiz; Zayıf. **Mûterif:** Kendi kusûrunu bilip söyleyen. **Lâl:** Dilsiz; Konuşamaz. **Fevkâlhâl:** Hâlin üstünde olan. **Gâib:** Kayıp. **Kisve:** Kıyâfet. **Âmâde:** Hazır. **Muntazır:** Bekleyen.

*

Kabr-ı şerîf

13.6.1964
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— MÜNÂCÂT —

Yâ Rab. Sen dilediğini diletirsin.

Vereceğini istetirsin.

Sevdiğini sevdirtirsin.

Sevdiğinin dilinde ismin, kalbinde muhabbetin eksik olmaz. Dilediğinde celâlin cemâl görünür. İki tecellin bir görünür.

Gören Sen, görünen Sen; söyleyen Sen, dinleten Sen. Hepsi Sen olunca, ben yok olurum. Olan Sen, olduran Sen. Senin varlığın; Senin olan ben kulunda zâhir olur, mütecelli olur.

Tecellî Senin, zâhir bâtın Senin. Bunu bilene Ârif derler. Arif de Sensin. Her şey Senin ve Sen olunca, ben de Senin olunca; ne gam kalur ne kederim.

Bâzan gaflete düşürürsün, endişe ettirirsin. Bu da Senin cilven, lutfundur. Yalvartır, ihsânına keremine gark edersin. Zirâ kulum. Kulluğumu bildirtir, şaşırtmazsın. Âdemiyyet sırrı budur. Âdem olmak budur. Kulunum, ihsânına inâyetine muhtâcım. Mahzun öksüz yetim, garip bırakma.

Yalvarırım Sana. Hu meded Allah.

Kabr-ı şerîf

20.6.1964
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

1 — Hoş gören bu âlemi, görünür bu âleme hoş.

Halk-ı cihânı seveni, Hak sever.

Hakkın sevdiğini de, halk sever.

Zirâ Hak birdir.

2 — Âşık-ı sâdıkın asla ümîdi münkati' olmaz. Ümit, imânın mîyârıdır.

3 — İnfîâl, tehevür; nâpûhteliğin tezâhürüdür. Olgunluk hiddetlenmemektir. Kin, gazab, şeytânîdir. Merhamet, af rahmânîdir.

4 — Müsbet menfî hükümlerde, teennî temkin rahmânîdir.

5 — İyi yürekli kime denir bilirmisin: Komşusu uyumadan uyumayana.

6 — Üç ibâdetin en hayırlısı kavli olanıdır. Zirâ riyâsızdır.

7 — Tenhâlarda Allah için gözlerden dökülen bir damla yaş, (iç) in gaslidir. Rûhun pâk olmasıdır. Bu hakiki bir abdesttir. Bu abdestle göçenin imânı yoldaştır.

8 — İmân Allaha edilir. Allah nûrdur. İmânla kabre giren, karanlıkta değildir.

9 — Kefen settârdır. Kesâfetimizi örter. Eğer kesâfet daha evvel terk edilmiş ise, berzahda kalınmaz. Tayerân başlar.

10 — Aşkla, ihlâsla, sıdkla semâya kaldırılan kollar; âşıkların kanadıdır.

11 — İhlâsla ahadiyet elde edilir. Ehl-i tevhîd, ehl-i Hakdır. Hak ehli ölmez. Göçen, çöken maddedir. Yükselen yaşayan mânâdır, rûhdur.

Ruh; kadîmdir, muahhardır, bâkîdir, ebedîdir.

12 — Ger âşık isen, gel on iki imâma eyle iktidâ.

Âşık olur mâşuk; mü'min olur müemmen.

Sûret kalkar, sîret görülür; olur âdem.

Rabbim müyesser eylesün, âmîn. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Mîyâr: Ölçü. **İnfîâl:** Gücenme. **Nâpûhte:** Pişmemiş; Ham. **Temkîn:** Vakar; sebat. **Kavlî:** Sözlü. **Gasl:** Yıkanma. **Settâr:** Örtten. **Tayerân:** Uçmak. **Müemmen:** Emin kılınmış.

*

Kabr-ı şerîf

27.6.1964
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— BEDR-İ TAM —

Bedir aslında tamdır. Rü'yetde küçülür, büyür, gâib olur, yine görünür. Bu ezeli ve ebedîdir.

Gâib ve meşhûd birdir, mevcuttur. Zirâ Hak mevcuttur. (Lâ mevcûde illallah.)

Her görünen masnû'dur. Kamer, şems, nücûm, semâ,

arz, bahr; hepsi masnûdur, mahluktur.

Kâmil insan bedr-i tamdır. Herşey meşhûdudur. Zirâ masnûda sâni i görmüştür. Anlarda gaib yoktur. Gaflette, rü'yet gâib olur. Kâmil, gâfil olamaz. Âkil, câhil olamaz. Zira bâlig olmuştur, rüşde ermiştir, reşîd olmuştur. Rüşd devri kemâl devridir.

Kâmilin îmânı ile câhilin îmânı bir olamaz. Ehl-i kemâlin rü'yet perdesi, kalb penceresidir. Mükevvenâtı bu pencereden ibretle temâşâ eder. Kemâli ekmele varır. Yâni Hakka varır, vâsıl-ı Hak olur. Gâye vuslat ve vuslat da hak olduğuna göre; niyâzımız Hak, dostumuz Hak, virdimiz Hak.

Yâ Dost, yâ Hak. Hu meded Allah. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Bedr: Dolunay; Tam yuvarlak ay. **Meşhûd:** Görülen. **Masnû:** İşlenerek yapılan. **Nücûm:** Yıldızlar. **Bahr:** Deniz. **Rüşd:** Doğru düşünme.

*

Kabr-ı şerîf

3.7.1964
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— HILKAT-İ ÂDEM —

Bir zerre topraktan milyarlar doğdu.
Bir katre nûrdan ummânlar doldu.
Doksan dokuz esmâ bir «Hu» dan zuhûr etti.
Yine döndü bir «Hu» ya!
Vücûd eşyadan, ruh nûrdan, her ikisi de Hakdan ihsân.
Vücûdu olmayan, olmaz insan.
Terk-i vücûd etmeyen de olmaz insan.

Bir misâfirhânedede emânetçidir insan.
Bunu fehmeden oldu kâmil insan.
Hakîkatde sen ben bir hayâl.
Hepsi O. Onun celâl, cemâl.
Dilediğine yırttırır perde-i hayâli,
Tevhid ettirir cemâli celâli.
Ana bir isim takar, dedirtir ehl-i tevhîd.
Sakın bunları kendine mâl etme.
Kabın boş dursun ki yüreğin dolsun.
Boşaltan O, dolduran O; dolan O, boşalan O.
Sendeki bendeki hep Ondan.
Bakmayalım şuna buna.
Teslim olalım Ana.
Böyle olunca ne gam ne keder,
Gelse de durmaz gider.
Rabbim Sana sığındım. Elhamdülillah.

Kabr-ı şerîf

4.7.1964
Pazar

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— (BÂB-I NİYÂZ) —

Ârif kişinin niyâzı, Rabbin müstecâb kılacağı duâyı etmesidir. Bu niyâzın başında gelir. «Yâ Rab, bunu istiyorum, şunun olmasını diliyorum» dememeli. «Hakkımda, hakkımızda hayırlı ise buyur» demeli.

Zirâ kul nekadar mümeyyiz olsa, hayır ve şerri tam mânâsiyle tefrik edemez. Zâhirde kabul olunmayan niyâza, hamd etmek lâzımdır. Çünkü abdin, kabul olunmamış gibi görünen dileği niyâzı, hakkında hayırlıdır. Duâsı kabul olunmuştur.

Allah sıdk ile ihlâs ile elini açıp ilticâ eden kulunu boş çevirmez. Mutlaka ihsan eder. Çünkü Ganiy-yül Kerîmdir.

Allah nâmütenâhîdir. Tecelliyâtı da sonsuzdur. Ârifin ârifi, irfan üstünde irfan vardır. Bir zaman gelir; kalb lisânıyla dua edilir. Kalbin sadâsı dilde zâhir olur. Buna tasarruf denir. Bu tecelliyât-ı zâtiye'dir. Bu tecellî enderdir. Her esmâ buna mazhar olamaz. Bu mazhariyete erişenler, tam mânâsiyle vâris-i Resûl-ü Ekremdir. İcâzetleri; izn-i ilâhî ile, Şâh-ı velayet Aliy-yül Mürtezânın destiyle, Resûl-u Ekreme arz-ı niyâz olunur. Anın tasdikinden sonra herşeyin sâhibi ve mâliki mu'tîsi Allah-u Zülcelâl tarafından, hücceti ihsan olunur.

«Elâ inne Evliyâ-Allah, lâ havfun aleyhim ve lâ hüm yahzenûn.» âyet-i celilesine muhâtap ve mazhar olanlar; Allahın sevgilileri velî-i kâmillerdir. Bunların dâmenlerine sıkı sarılan nasîbliler, Hakka ulaştılar. Ehl-i hakikat oldular.

Rabbim müyesser eylesün. Amîn. Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Müstecâb: Kabul edilen, edilir. **Mümeyyiz:** İyiyi kötünden ayırabilen. **Tefrîk:** Ayırma. **İlticâ:** Korumasını isteme. **İcâzet:** Şahadet-nâme. **Mu'tî:** İhsân olarak veren. **Hüccet:** Belge. **Velî:** Allaha yakın olan hayırlı kimse. **Evliyâ:** Velîler. **(Elâ inne Evliyâallah, lâ havfun aleyhim ve lâ hüm yahzenûn):** (Agâh olun ki; Allahın velîlerine korku yoktur. Onlar, mahzun da olmazlar.)

*

Kabr-ı şerîf

8.7.1964
Çarşamba

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Allah sevdiğine; sevdiklerini bildirir, tanıtır, sevdendir, hasrettirir. Düşmanlarını da öğretir, onlara da buğzettirir.

Muhammed Aleyh-is selâm sevgiden doğdu. Ve kendini anınla bildirdi. İşte Kur'ân, işte Furkaan, işte Burhân.
Hak, hazret-i Muhammedde tecellî.
Hazret-i Muhammed de hazret-i Alide mütecellî.
Hazret-i Ali de pîrânda mütecellî.
Biz fakirler de, anlarda mütecelliyiz.
Öyle bir tecellî ki, hepsi Hakda mütecellî.
Dost bir, Hak bir.
Sâdık her âşıkın kalbinde; Allah düşmanlarına dâimî bir bugz, elinde Zülfikar bulunur. Mücâhedededir. Bu ci-hâd fî Sebîlillâh'dır. Her gün gâzîdir. Zîrâ her gün yarası tazelenir. Mevti de şehâdetir. Şâhiddir. İmânı, kâmilidir. Şehâdeti, tevhîd olur. Tevhîdsiz, hakikat elde edilemez.
Allah ehl-i tevhîd, ehl-i hakîkat eylesün. Amin.
Elfâtiha.

Kabr-ı şerîf

20.7.1964
Pazartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— (ÂŞİNÂ-İ HAK) —

Derûnumu derûnuna attım, geldi bir nidâ:

Âşinâ mı olmak istersin ey tâlib.

Derûnun olsun namazın niyazın.

Zâhirde ne ararsın boş yere âşinâ.

Hakîkat sırdır âşinâsına

Gir gönül kâşânesine.

Andan seyreyle avâlimi.

Bu temâşâda ki hakikat zâhir.

Zâhirden bâtına, bâtından zâhire.

Seyr-i kemâl, sır-rı Furkan, irfândır bu.

Tevhîd-i ru'yet budur.

Gerçi müntehâsı yoktur kemâlin.
İkilikten kurtulan oldu kâmil.
Kâmil olan demedi şuna buna câhil.
Hak dilerse echeli kılar âlim.
Bu bir âlem-i imtihândır.
 Bir nesne yoktur ki Hakkın olmasun.
 Ben, benlik gibi şeytânın olmasun.
 Hak bir, Dost bir, virdin olsun.
 Şeytânın irak, Dostun yakın olsun.
Budur dileğim, budur niyazım. Kabul olsun, inşaallah.
Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Buğz: Sevmeme; Nefret. **Mütecellî:** Tecellî eden. **Tecellî:** İlâhî kudret eserlerinin ayan olması (açılarak görünür hâle gelmesi) **Mücâhede:** Allah için savaşma. **Cihâd fî sebîlillâh:** Allah yolunda savaş. **Şehâdet:** Görme; Tanık oluş; Gördüğü şey. **Âşinâ:** Tanıdık; Yakinen bilen. **Derûn:** İç; İç taraf. **Kâşâne:** Sarayımı köşk. **Echel:** Çok câhil. **Irak:** Uzak.

*

Kabr-ı şerîf

25.7.1964
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— (RÂH-I HÜDÂ) —

Bu yol mâşiyen veyahut şu bu vâsıta-i nakliye ile, şu diyârda bu diyârda, maşrık ve mağrıba gidilen yol değildir. Hüdâ şurada burada aranılmaz. Hüdâ her yerdedir. Abdin ef'âl-i hasenesi, Hüdâya varan yolun vâsıta-i nakliyesidir.

Her tarik Hakka gider. Ahsen tarik kalbe gider.

Hâk eyle kendin, pâk eyle kalbin.

Kalbin Hakk da, Hak kalbinde olsun.

Bu kalple seyredilen âlem bir zerredir. Kâinat zerreden halkolundu. Bu kalbin sahibi, kâinâtı kalbine sığdıran kâmil insan da, bir zerreden hâsıl oldu. Bu zerrenin ne ta'dâdı ve ne de ölçüsü mümkün değildir. Zirâ mütenâhî değil, nâmütenâhîdir.

Bu âlemin sırrı, sırr olmuştur. Vâkıf-ı esrâr olanlar da, hep sırr olmuşlardır. Yine sır-rı bakaadan, bu âleme sırran zuhûr ederler. (Tecelliyât-ı mütemâdiye) devam eder.

Mazhar-ı tecellî kablâr; kendileri hâk, kalpleri pâk olanlardır. Bunu bilen, anlayan râh-ı Hüdâdadır. Vazifesi biten vâsıl-ı Hüdâdır. Zâhirde biten vazîfe, bâtında ervâh âleminde başlar. Bu esrâr-ı İlâhîye, saltanat-ı İlâhiyedir. Sultan O, esrar O, Hakk O, Dost O; bu sırdaki biz de O.

Bu sırâ âgâh olmayan ne bilsin kendin.

Kendin yok et ki bulasın Hakkın.

Aczini derk etmekle (hiç) olunmaz.

Terki terk eylemekle de benlik tükenmez.

Terk eyle terki, ahz-ı edeb eyle.

Zâhirdeki edeb bizim metâ'ımız değildir.

Remz-i hakîkat, sır-rı Furkaandır edeb.

(B)nin altında bir noktadır edeb.

Kim ki büründü bu edebe, dedi yâ Hu

Hu, Hu, Hu meded Allah.

Elhamdülillâh. Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Râh: Yol. **Mâşiyen:** Yürüyerek. **Vâsita-i nakliye:** Taşıt Aracı. **Ef'âl-i hasene:** Güzel işler. **Ahsen:** Çok güzel. **Hâk** (k ince): Toprak; toz. **Hakk** (k kalın): Cenâb-ı Hak. **Ta'dâd:** Sayılma; Sayma. **Mütenâhî:** Biten, tükenen, sonu olan. **Mütemâdî:** Devamlı. **Ahz:** Kabûl etme. **Metâ':** Satılık eşya.

*

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

— (TÂLİB-İ RIZÂ) —

Maksûddur rızâ, matlûbdur rızâ.

Gayedir, vuslattır rızâ.

Duânın ekberi, niyâzın ekmelidir rızâ.

Katlandık bunca kazâyâ bir rızâ için.

Ef'âlimiz, akvâlimiz hep bu rızâ için.

Rızâsız bir işden ummayasın bir hayır.

İmânımızı küfrde bulduk hayrımızı serde.

Nâsın ikrah ettiğinde bulduk hayrı,

Fehmeden ayırmadı hepsini Hakda buldu.

Tefrîk eden, kurtulamadı ikilikten.

Hakkı bilen şerri bilmez, hayrı bilir.

Ey tâlib tevhîde gel, tevhîde ki bulasın rızâ.

İnşâallah; Elhamdülillâh.

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

1 — Kim ki kalbi rikkat, şefkat, merhametle doludur; Hak katında uludur.

2 — Kim ki düşmanını affetmiştir, Allah onu peşînen affetmiştir.

3 — Kim ki Hakkın kendine ihsânını habsetmeyip nâsa dağıtmıştır. Hak ganî sıfatıyla halkdan müstagnî kılar.

4 — Kim ki sabr edebilmek mazhariyetine erişmiştir, mu-zaffer bir âkıbete kavuşmuştur.

5 — Kim ki Allah için dünyâda çalışmıştır, yalnız ukbâsı için çalışanlardan çok hayırlıdır.

6 — Kim ki en ufak bir işi dahi Hakdan istizân etmeden yapmağa kalkar, hüsrândadır.

7 — Kim ki dostun yalnız Hak olduğunu bilirse; Hak, dostlarına âşinâ eder.

15.8.1964

8 — Kim ki âşinâ-ı Hakdır, halka eşyâya âgâhdır. Zirâ gayrı yoktur.

9 — Kim ki yok oldu, varlıkta müstagrak oldu.

10 — Kim ki müstagrak oldu, ayna kırılıp sırrı gördü. Sırrı görmeyen bilmeyen, hayâlden kurtulamadı.

11 — Kim ki hayâlden kurtuldu; hakîkati gördü, ehl-i basîret oldu.

12 — Kim ki ehl-i basîret oldu, mükevvenât önüne kondu. Seyri tamâm, kelâmı hümâm, aşkı î mân, sedâsı ezân, nutku furkaan olunca; intikaal-ı cemâl olur. Ebedîleşir. Gayrı ölüm yoktur. Rabbim müyesser eylesün. Amin.

Elfâtiha.

—

Kabr-ı şerîf

29.8.1964

Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

— YÂ RAB. (BÂB-I NİYÂZ) —

Niyâza, münâcâta muayyen bir şekil vermek doğrudur. Allah ısmarlama duâyı kabul etmez. Duâyı kendi ettirirse müstecâb kılar. Kendi ettirdiği kulun ihlâsı başda, ıztırârı üzerine gönlünü Hakka vererek; lisânından evvel, kalbin diliyle arz, bilâhare lisâniyle de tekrarlanır. Bu duanın müstecâb olması ümid edilir.

Zîrâ ümid imândır. Mü'minin ümîdi münkati' olmaz.
Zirâ Rabbin fermân-ı sübhânisi var. Abd-i âcizin, fakirin
yegâne tesellisi, sermayesi budur.

Bu tesellî, sermayenin kaynağı tükenmez. Zirâ sâhibi
Ganiy-yül Kerimdir.

Rabbim niyâzdan ayırmasun. İnşâallah kabul buyur-
sun. Amin. Elfâtiha.

Kabr-ı şerîf

19.9.1964
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Bizâtihi hiçim, amma Hak içimde her şeyim.
Bir an ben de bir şeyim, amma yine hiç.
Ben, ben olmadıkça; her şey bende oluyor.
Ben sende, sen bende kıl-u kaal olur.
Ne ben varım, ne de sen. Tek varlık O.
(O)ndan geldik, (O)na gideriz.
Gitmek için geldik bu âleme
İrfan için geldik bu âleme
Âdem olmak için geldik bu âleme
Vuslat için geldik bu âleme.
Ne lâ dedik ne şek. Hemen secde ettik Âdeme.
Hakkı gördük âdemde yine secde ettik.
Men arefe Rabbehu sırrına burada eriştik.
Gayri nefsimizi bilmeğe lûzum kalmadı.
Hamdülillah şeytanlıktan kurtulduk.
Kapandık secdeye, şükrünü ödeyemedik.
Ödeyemediğimize hamdülillah deyip
Yine secde-i şükrâna vardık.
Buna daim salât dediler.
Bu salâtla birgün mi'râc mümkün olur dediler.

**Dost dedik Hakkı bulduk.
Hak deyüb Dostu bulduk.
Bu suretle tevhidi bulduk.
Yine bin kere hamdülillâh
Hâzâ min fazl-ı Rabbî, elhamdülillah.**

— LUGATLAR —

Maksûd: Kasid ve niyet olunan. **Akvâl:** Kaviller; Sözler. **Müstagnî:** Muhtaç olmayan. **Hümâm:** Himmetli, Lütüflü. **Cemâl:** Güzellik. **Izdirâr:** Mecbur kalma. **Münkati'**: Kesilmiş. **Bizâtihi:** Kendiliğinden. **Lâ:** Hâyır, olmaz. **Şek:** Şüphe.

*

Kabr-ı şerîf

27.9.1964

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

ALLAHI BİLMEK

— (Men arefe Rabbehu) —

Allah birdir. Fakat binbir tecellîdedir. Allah dilediğine, dilediği gibi tecelli eder. Allah, ne şekile ne de târife gelmediği için muayyen bir şekilde târif edilmez. Allah ilimle bilinmez. Nice sûrette âlimler vardır, amma Allahı bilememişlerdir. Zira Allah bildirmemiştir. O âlimler esere tâlib olmuşlardır, eserin esîri olmuşlardır. İlm-i hakîkatten zerre haberleri yoktur. Hakikat ilminde echeldirler.

1 — Hakîkatde ilmin hicâbı, irfânı tevîd eder.

2 — Eser perdedir. Kalkmadıkça müessir görülemez.

3 — Bütün dâvâ, dâvâsız olabilmek içindir.

4 —Gelen füyûzâtdan îmânını cilâlayacak kadarını al. Bakiyesini hemen dağıt ki yenisi gelsin.

5 — İnâyet tazarru' edilirken, gayret de birlikde istenmelidir. Zirâ insan, gayrete muktedir değildir.

1.10.1964

6 — Kudret, iktidâr, takdir Hakkındır. Halk eder; mahlûkunda tecelli eder; ihsan eder. Abd, bir tecelli kabıdır. Rab tecelli edeceği kabı temizlettirir, pâk eyler. Andan sonra o kab, kalb-i selîm olur. Tecelligâh-ı ilâhî olur. Mazhar-ı tecelli olan kalbler ölmez, ebedileşir. Vâsıl-ı Hak olanlar bunlardır. Hakka vâsıl olmayınca vuslat mümkün değildir.

7 — Hangi kalb ki rakîktir, şefiktir, rahîmdir; bil ki o kalb manzar-ı ilâhî olmuştur.

8 — Rikkat, şefkat, merhamet Hakkın dileğidir.

9 — Hakkın dileğine âgâh ve ifâsına mazhar olan kul, Hakkın hâdim-i hâssıdır. Zira abd-ullâha hizmet, Hakka hizmettir.

10 — Tevekkül, kanâat tezâyüd ettikçe, ferdâ-i endişe azalır. Huzur, sükûn çoğalır.

11 — Hakka huzûrla gidilir. Gaye kalb huzûrudur. Huzur, sükûneti tevliid eder. Bu sükûnetle de müşahede başlar.

12 — Her müşâhede; şahâdeti kuvvetlendirir, ikmâl ettirir, kâmil kılar.

Rabbim müyesser eylesün. Amin.

—

Kabr-ı şerîf

3.10.1964

Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

(Biz) demek, (siz) demek ne demek.

Hazf-ı nikaat eyle ki bulasın (bir) i, (sır)rı.

Ger dilersen ilm-i hakîkat,

Noktaya gel noktaya, bul (bir) i.

**Biri bulunca, gayrı kalır mı sen ve ben.
Hep sen ve benle gayrı kaldık.
Cüdâ kaldık ilimden, hakîkatten.
Vesvese-i iblisle allâme olduk.
Zulmet-i cehilden halâs olmak için, echel ol.
Andan sonra da ekmel ol.**

— LUGATLAR —

Rakîk: Merhametli; İnce. **Şefik:** Seven ve acıyan. **Manzar:** Bakma yeri. **Hâdim-i hâss:** Seçkin hizmet edici. **Ferdâ:** Gelecek (zaman) : Yarın. **Hazf-ı nikaat:** Noktaları gidermek (eski Türkçe yazıda.) **Allâme:** Çok bilen; Her ilmi bilen. **Zulmet-i cehl:** Bilgisizlik karanlığı. **Halâs:** Kurtulma.

*

Kabr-ı şerîf

11.10.1964
Pazar

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Sırrıma âgâh olan buldu bizde Beni.
Beni bulan arar mı sizi bizi.
Ben iki yarattım bir için.
Zâhirimin müşâhidi, bâtınımı göremedi.
Bâtınımı gören, zâhirimi görmez oldu.
Sanma ki satır ihlâsiyle ahadiyetim bilindi.
Sadır ihlâsı ile muhlis olan bildi.
Buna irfan dediler, bizim oldu.
Ârif Benim, mürşid Benim.
Tevhîddeki murad budur.
Ezkârın evveli Hu, âhiri Hudur.
Hu meded Allah.**

Kabr-ı şerîf

17.10.1964
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Kim ki karîn-i Hak oldu.
Bilip aczin müdrik oldu.
Satır-ı Furkaan ile bilinmedi ol Subhân.
Sadr-ı Kur'ân ile bilindi sır-rı Subhân.
Bu sırra agâh olan imsâk-ı kelâm eyledi.
Erbâbına verdiği selâmla kelâm eyledi.
Bu âşinâlara ehl-i irfan dediler.
 Edilir meclis-i irfânda mukabele-i kelâm
 Buna salât denir, selâm denir.
 Selâmın al; ver selâm.
 Gönül ver, gönül al.
Gönül Dostda olunca
Dost gönülde olunca
Budur tevhîd, budur vuslat.
Hu . Yâ Dost.

Kabr-ı şerîf

2.11.1964
Pazartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— Ger âşık isen Hakka; katlan zâhirdeki meşakkata. —

Meşakkat nefisdir. Nefsinin hükmünden, esâretinden kurtulmuş olanlarda meşakkat; şefkat olur.

Şefkat rikkati, rikkat merhameti, merhamet de kurbiyeti te'min eder. Gaye vusûl olduğuna göre; meşakkat, sa-

bir, kanâat, tevekkül nasîb olursa; vuslat yolları açılmış demektir. Beden kesâfetinden sıyrılarak ruhun inkişâfi başlayınca, hakîkatler münkeşif olur. Sunûhât-ı ilâhî zühur eder.

Bu vâridât esrâr-ı Kur'ân, sır-rı Subhândır. Mazharına ârif derler. Ârif Hakdır. Hakka vâsıl olanlar, ârifin târifleriyle ârif görünürler. Bu bir tecelli-i Hakdır. Her şey Hak olur. Hakdan mütecellî olur.

Görünen O, gören O. Bunu fehmeden «men arefe Rab-behu» dedi. Ve nefsini bildi. Bâb-ı niyâzdan selâmete erdi. Amîn.

Kabr-ı şerîf

7.11.1964
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Cümle sevgililerin sevgisi kalbime doldu.

Bir sevgi oldu.

Hak bir, Dost bir, sevgi bir.

Gayriden kurtulduk, tevhid olduk.

Seni seven beni sevdi.

Beni seven Seni sevdi.

Ben beni bilmem ki ben olayım.

Hak bir, Dost bir, sevgi bir.

Gayriyi unuttuk, hakikati bulduk.

Hakîkati gördük, kendimizi unuttuk.

Yâ Hak, yâ Dost dedik kendimize geldik.

Tekbir getirdik secde ettik.

Namaz bu dediler, hamdülillâh secdesine vardık.

Salâtımızı dâim eyle.

Niyâzımızı kabul eyle.

Taksîrâtımızı afv eyle.

Amîn.

Kabr-ı şerîf

28.11.1964
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Ne eyleyeyim Sensiz beni; Beni benden al ki
Sen ben'de, ben de Sende olayım.
Andan sonra da Âdem olayım.
Îrâde buyur da mürîd olayım.
Fermân buyur da dervîş olayım.
Hak Dost, Dost Hak.
Dostu buldum. İstemem ne taç, ne post.
Şükür elhamdülillâh. Hâzâ min fazl-ı Rabbî.**

Kabr-ı şerîf

19.12.1964
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Feyzi hakîkî ancak aşkla elde edilir.
Aşk feyzi, feyz de aşkı tezyîd eder.
Mâşuk, âşık tevhîd olur.
İşte buna vuslat denir.
Âşık mâşukda erir. Ezeliyetdeki hâline gelir.
Emânet olan eşyasını aldığı yere bırakır.
Kesâfetinden sıyrılarak latîf olan rûhiyle
Menbâ-ı letâfete, ebedî hayata intikal eder.
Artık iftirak, hasret zâil olur.
Merâm, murâd hâsıl olur.
Dervîşin gönlü budur.
Gel gir bu gönle ki aşkı tadasın.**

**Sonra yanasın kül olasın.
Yok olasın, varlığı bulasın.
Ebedîleşesin.
Allahım nasîb buyursun. Amin. Elfâtîha.**

— LUGATLAR —

Karîn: Yakın. **İmsâk:** Çekinme; Kısmâ. **Mukabele** (a uzun) Karşılıklı yapma. **Vuslat:** (Hakka) kavuşma, ulaşma. **Meşakkat:** Güçlük, sıkıntı, zahmet. **Rikkat:** Yufka yüreklilik; Acıma. **Kurbîyet:** Yakın olmak. **Münkeşif:** Meydana çıkmış. **Taksîrat:** Kusurlar; Kabahatlar. **Tezyîd:** Arttırma. **Zâil olur:** Geçer; Son bulur.

*

Kabr-ı şerîf

31.12.1964

Perşembe

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Öyle bir kulum ki hâşâ ne irâdem, ne de ihtiyârım var.
Ona teslim olmuşum bir îmânım var.
Hamdülillah, bir günâha bin istigfârım var.
Rengine boyandığım ölmez bir üstâdım var.
Şükür, defter-i bende-i Âl-i Abâda kaydımız var.
Biz yokuz ammâ, bir Sâhib-i kerem varımız var.
En büyük fahrimiz ümmetiyiz, Sultân-ı Enbiyâmız var.
Misk ü anber senin olsun, bûy-i Muhammedimiz var.
Geçiverdik ferdâ-ı cihândan, ne gamımız ne de kederimiz var.**

**Seyrimiz aşk, virdimiz Hak.
Dostumuz Hak. Yâ Dost, yâ Hak.
Hu meded Allah.**

Kabr-ı şerîf

17.2.1965

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— (ALLAHU NÛR-US SEMÂVÂTÎ VEL ARD.) —

Ma'kes-i envârdır Muhammed aleyhisselâm.

Nur veche-i Aliden in'ikas eder.

Her kime aks nasîb oldu ise eğer,

Kurtuldu zulmetten, oldu o velî.

Çünkü müstagra-kı envâr oldu.

Nur aldı, nur verdi, nur oldu.

Nur alasin inşâallah. Amin.

— LUGATLAR —

Fahr: Ögünülecek şey. **Enbiyâ:** Nebîler; Peygamberler. **Bây:** Koku. **Ferdâ:** Gelecek zaman. **Ma'kes:** Aksetme yeri. **Envâr:** Nûrlar. **Veche:** Yüz, çehre; Taraf. **İn'ikas:** Akis sûretiyle orada görünme.

*

Kabr-ı şerîf

20.2.1965
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— (VAHDET EHLİ) —

Kim ki kurtuldu tefrikadan

Ru'yeti birleşti perde-i hakîkattan

Kalmadı zulmet. Şitâda sayfı,

Leyl'de nehârı gördü.

Halâs oldu ikilikten, vahdeti buldu.

Kalbi Hakda, Hak kalbinde; muhît-i kâinat oldu.

Gayri küfür de îmân oldu.

Bu îmândır ki mü'mini müemmen kıldı.

Elhamdülillâh, hâzâ min fazlı Rabbî.

— HU —
BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

(DERGÂH)

Zikrullah ile fikrullah hâsıl oldu.
Fikrullah ile yine zikrullah.
İşte bu zikrullah ile geldi kalbe muhabbetullah.
Düşüp şavk oldu aşkullah.
Bu aşkullah ile buldu gönül mâşûku.
Bir ân oldu; ne zikir, ne fikir, ne akıl kaldı.
Yalnız bir (O) kaldı.
Dergâhımız mâmûr, gönlümüz mesrûr olunca bulduk
huzûru.

Bulunca huzûru kapandık secdeye.
Zevk-i abdiyetle dedik şükür elhamdülillah.
Seyr-i sülûk ile kat' olunur merâhil.
Her merhale bir menzildir.
Her menzil bir kademedir.
Sonsuzluk âlemdir bu. Erişilmez tamâmına.
Tamâmı kendisidir. O dur.
Sendeki de, bendeki de Ondan.
Mârifet seni beni sil de, yalnız O kalsın.
Hakîkate ermekse maksûd taleb-i rızâ,
Kır boynunu kadere gel eyvallah.
Bu eyvallâhı diyen oldu derviş.
Gayri kalır mı teşviş.
Dergâh bu saf sînedir.
Bu sînenin mededine gel Hu diyelim Hu.
İmdâd eylesün Hu.

— LUGATLAR —

Tefrika: Ayrılma; ayrılık. **Şitâ:** Kış. **Sayf:** Yaz (mevsimi). **Leyl:** Gece. **Nehâr:** Gündüz. **Mesrûr:** Sevinçli. **Merâhil:** Merhaleler. **Merhale:** Konak; Yolcu menzili. **Menzil:** Konaklama yeri; İki konak arası. **Teşviş:** Karmakarışık olma.

*

Kabr-ı şerîf

13.3.1965
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Cebânet imândaki şekkin tezâhürüdür. Kâmil imân, şecâatî cesâreti arttırır. Ümid imânı, imân da ümidi çoğaltır. Temkin, teennî lâzımdır ammâ, yerine masrûf olmalıdır.

Tam teslimiyette, Kaadir tedbir aldırır. Sen Onun, ben Onun olunca, kader de senin benim değildir. O da Onundur. Şu halde tedbiri aldırın Müdebbir, Hâkim-i Mutlak, kendi fermânına fermân eder. Tebdîl-i kader eder.

Eğer sen sende, ben de bende kalırsak kaderimiz bizim olur. Ve biz de mahkûm oluruz, esir oluruz.

İmânın ölçüsü küfürde, küfrün ölçüsü de imânda bulunur. Kâfir ol da gel imâna. Bu imânla küfrü terk et. Terki de terk et ki gel tevhide. Bul (Lâ ilâhe illallah) ın sırrını.

Bu sır Şâh-ı Enbiyâ, Şâh-ı Velâyetle bulundu. Bulan da «Lâ ilâhe illallah, Muhammedun resûlullah, Aliy-yü Velîyullah» dedi de tevhide tamamladı.

Bu sır ile sırlan da, nûrlanırsın inşâallah.

— LUGATLAR —

Cebânet: Korkaklık. **Şecâat:** Yiğitlik; Yüreklilik. **Masrûf:** Sarf olunmuş. **Müdebbir:** İşin, istenen şekilde sona ermesi için çâre yaratan. **Tebdîl:** Değiştirme. **Velâyet:** Velîyullahlık.

*

Kabr-ı şerîf

20.3.1965
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Bin esmâ ile binlerce yâd ederim adını.
Yine tükenmedi bu hasret, iştiyâk.
Sanmam ki visâle erişenlerde de biter.
Zîrâ Sen ezel, ebedsin bâkî.
Fenâda Sen, bakaada Sen, her yerde Sen.
Bu hasretle yanan, ben.
Hakîkatda âşık da Sen, mâşuk da Sen.
Tevhîd olunca kalır mı ben.
Evvel de Hu, âhir de Hu.
Gel diyelim hep Hu.
Meded Allah.**

Kabr-ı şerîf

27.3.1965
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Derd-i mihnet mâye-i âdemdir.
Kim ki kaldı zâhirde, kurtulamadı bu dertten.
Erbâb-ı bâtına dermândır, zevktir bu derd-i mihnet.
Müdâm-ı tevhîd olanın batını ma'mûr olur; ne gam ne
gussa kalur.
Tevhîdden murâd ikilikten kurtulmaktır. Zâhirde Hak,
bâtında Hak.
Mârifet oldur ki, bâtından zâhire nazar eylemek. Bu
nazar hakdır. Her şey aslını bulur, cevherini bulur. Mer-
tebe-i hakîkate, bu nazara sâhib olanlar erişmiştir.**

— 210 —

**Fıtrat, hilkatle birlikde halkolundu.
Hâlikın murâdı mutlakdır, tecellî edecektir.
Şu halde tecellîden hâriç ne olur.
Her tecellî Hakdandır. Şu veya bu değil
Sen âdem olmağa bak.
Ol âdemdedir her tecellî.
Mazhar-ı envârdır ol âdem.
Nüsha-i Kübrâdır ol âdem.
Âdemi âdem bilür.
Bilürse âdem olur.
Hak indinde azîz olur.
Rabbim inâyet buyursun. Amin. Elfâtiha.**

—LUGATLAR—

Mihnet: Belâ, gam, keder. **Mâye:** Yapıldığı madde, cevher; Ser-mâye. **Müdâm:** Dâimî, devamlı. **Gussa:** Tasa, keder, sıkıntı. **Fıtrat:** Yaradılış tabiatı. **Hilkat:** Yaradılış. **Kübrâ:** Çok büyük; En büyük. **Azîz:** Kıymetli; Velf; Kudretli.

*

Kabr-ı şerîf

3.4.1965
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— HİÇLİK —

Bu âlemde, o âlemde bir hiçiz ammâ, yoklukta varlığı bulan bir eriz. Boş bir kapız ammâ, Sâhib-i kerem imlâ ediyor; doluyoruz. Doldukça boşanıyor, boşandıkça doluyoruz. Hep dilediği gibi oluyor.

Pâk eyle kalbin, dolsun kabın.

Kab Onun, kalb Onun olunca hiçlik fehmolunur.

Zîrâ varı bulan yokluk bilmez.

Bunu bilmeyenlerde hiçlik benlik olur.

Benlik senlikten kurtulduk hamdülillâh.
Bulduk sahibimizi, girdik huzûra.
Secde-i şükrâna vardık elhamdülillah.

10.4.1965
Cumartesi

Kabr-ı şerîf

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— YÂ SABÛR —

Nâsda: Zâhirde azm-i şedîd,
Hakikatde sabr-ı cemîl lâzımdır.

Mutlak Allahda olanlar, sabırlı olurlar. Kurbiyetin derecesi sabırla ölçülür. Zirâ Allah sabredenlerle beraber olduğunu ve sevdiğini buyurdu.

Allahımı çok seven kul, Allah için sabırlıdır hazımlıdır. Bu sabır hazım tevekkülü, tevekkül kanâati, kanâat da insanı gayriden müstagnî kılar. Ferdâ-i cihân: azalır. Niha-yet silinir. Yerine bir perde-i hakikat açılır. Bu perdeden bütün hakikatler nümâyân olur. Bu ru'yete mazhar olanlar, basiret ehlidir. Ehl-i basîret, ehl-i hakikatdır. Bu perde levha-i irfândır.

Bütün urafâ; irfânı bu perdeden aldılar. Bu tavsif ve tasnifde ehl-i basîret, ehl-i hakikat, ehl-i irfân cem' olur. Bir kelime ile «tevhîd» olur. İşte ehl-i tevhîd budur.

Tekâmülün müvellidi, sabûrdur. Resulü Ekrem sallalâhu teâlâ efendimiz (men sabere zafere) buyurdu.

Rabbim nasîb buyursun, âmin.

— LUGATLAR —

Kerem: Yüksek kalplilik; Cömertlik; Lutuf; İhsân. **Boşanmak:** İçi dolmuş kimsenin (zamanı geldiğinde) içindekilerini söyleyerek dışa dökmesi. **Şedîd:** Şiddetli; Sıkı. **Basîret:** Kalb gözüyle görme. **Müvellid:** Doğurtan; Doğuran. **Men sabere zafire:** Sabreden kazanır, üstün gelir.

Kabr-ı şerîf

13.4.1965
Salı
Kurban bayramı

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— (BÂB-I ALİ) DEN —

Âriflerin kalbi bir deniz gibidir. Kabları dolar, boşanır, yine dolar. Med cezir gibidir. Eksilmez dâimdir. Zîrâ Hak bâkî ve dâimdir. Bu kablar istigfarla yıkanır, tevhidle dolur.

İstiâze, abdin şuûr-u dâimidir. Hamdi ve şükrü tezyîd-i nîmeti; idrâki, seviye-i irfânıdır.

Sen kendinden geç ki şeytan seni bıraksın. Hakla olsun. Hakla olan; neş'e-i dâimededir. Gamı kederi kalmaz. Ümîdi münkatî' olmaz. Va'd-ı ilâhiye mazhar olmuşdur.

Sâhibimiz bir, kapımız bir, aşk bir, Hak bir, Dost bir. Vefî de bunları söyler. Ali de böyle söyler.

Kapımızın kulu, aşkımızın yolu rehberi olalım. Budur gayemiz, budur fahrimiz, budur iydimiz. Bu mertebede olanın her günü, iyd-i ekberdir.

Allahu ekber, Allahu ekber. Lâ ilâhe illallâh.

Vallâhu ekber, hamdülillâh.

Elfâtiha.

Kabr-ı şerîf

22.4.1965
Perşembe

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— MÜNÂCÂT —

Allahım ben Seni isterim Seni.

İlim de Sen, irfân da Sen.

Dermân da Sen, aşk da Sen.
Seni bulunca birşey istemem.
Zîrâ yok oluyorum.
Allahım yok et beni, bulayım Seni.
Budur niyâzım, budur dileğim.
Vermezsen ben neyleyeyim.
Âhım Sen, şâhım Sen.
Derdim Sen, dermanım Sen.
Böyle olunca kalır mı ben.
 Ben benden geçtim amma
 Sen bu kulundan geçme.
 Hasretde bırak, amma yakma.
 Zirâ vuslatda da tükenmez bu hasret.
Ebedîdir aşk, ezeldir iştiyâk.
Aşkla geldik, aşkla gideriz.
Gelen de Sen, giden de Sen.
Ne giden var ne gelen.
Hepsi Senden gider,
Senden gelir.
Ezel Bâkî, ebed Bâkî.
Bu abdin duâsın kıl bâkî.
Âmin. Elfâtîha.

Kabr-ı şerîf

2.5.1965
Pazar

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

İlmin ledünü, ledünün ledünü
İrfân içre irfân.
Her ârif olan sanma ki buldu sonunu.
Geç dâvâdan, sonu yoktur bu dâvânın
Her merhale bir vâsita-i hicâbla kat' olunur.

Adedi yoktur hicâbın.
Bu menzil nâmütenâhîdir.
Her menzil maksûda götürmedi.
Eren yok oldu hicâbından
Bir Allahın, bir Habîbi; zirve-i
Hicâbda yok olarak vârı buldu.
Buna Makaam-ı Mahmûd denir.
Hamdini tamamladı.
Gelüb bizlere hamdi öğretti.
İrfân ehlinin hamdi çoktur.
Zirâ anda gayrisi yoktur.
Ehl-i irfânda şer yokdur.
Anda her şey hayırdır.
Duâları, serlerin ref'i
Hayırların fethidir.
Cehlimizdir şerrimiz,
İrfânımızdır hayrımız.
Biz ehl-i tevhîdiz
Bilmeyiz ikiliği.
Hâzâ min fazlı Rabbî
Elhamdülillâh.

Kabr-ı şerîf

8.5.1965
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— (İMÂN ve AMEL) —

Şeksiz bir imânla ihlâs ile yapılan amelden, bir fâide hâsıl olur. Bu fâide şahsına münhasır kalmaz. Âmme de müstefiz olur. Tam imânla ibâdet eden kul, mutlak duâsında ibâdullah için tazarru'da bulunacaktır. Zirâ Allah Rabbül-âlemindir.

Allah, yalnız şahsı için yapılan duâyı kabul etmez. Çünkü Allah cömerddir. Cömertliği sever. Herkesin iyiliğini isteyen, iyilik bulur. Seven sevilir. Yalnız zâlimler, gaddarlar, fâsıklar, münkirler sevilmez. Bunlar için duâ edilmez. Şerlerinden emin olmak için Allahımıza sığınırız.

Kulûb-u sâfiyân, yekdiğerine edilen duâdan haberdâr olur. Allaha şükür ve hamd eder. Duâ edene, duâ ile mukabele eder. Bu bir mukaabele-i hedâyâ ve hidâyettir. **Teâtî-i meveddet**, muhâleset; binnetice intikaal-i fuyûzât hâsil olur. Bu muâmeleye «muhâberât-ı derûniye ve kalbiye» denir.

İhlâsın duânın makbûlü, gıyâbî olanıdır. Riyâ bulaşmaz. **Riyâsız her yapılan ibâdet ve tazarru' müstecâbdır.**

Rabbim nasîb ve müyesser buyursun. Amin. Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Medd-cezir: Eteniz sularının kabarması ve çekilmesi; (gel-git) **İstiâze:** Allahu Teâlâya sığınmak. **Va'd (Vaad):** Söz verme. **İştîyâk:** Çok özleme. **Ledünn:** İlâhî ve gizli bilgiler. **Amel:** İş; Fiil. **Münhasır:** Yalnız kendisine mahsus. **Müsteffiz:** Feyz kazanan. **Kulûb:** Kalbler. **Hedâyâ:** Hediyeler. **Teâtî-i meveddet:** Biribirini sevmek. **Muhâleset:** Dostlukla muâmele. **Gıyâbî:** Bahsi geçen şahıs meydanda yok iken. **Makbûl:** Hoşa giden.

*

Kabr-ı şerîf

22.5.1965

Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— (MELÂMET-İ HAKİKİYE) —

— (MEN AREFE NEFSEHU) —

Kendinde levî edilecek hâlini gören, tekâmül yolunu tutmuş demektir. Riyâsız ihlâslı bir hâl başlamıştır. Ne mürâîlerin medhinden hoşlanır; ve ne de münâfıkların hu-

sûdlarından levminden müteessir olur. Hatta memnûn olur. Zîrâ erbâb-ı hakikat ve melâmet ehli, kimseyi hakir görmez. (Men arefe nefsehu) sırrı burada başlar.

Melâmet demek, dâimî nefsiyle mücâdele etmek demektir. Bu mücâdele ve mücâhededen muzaffer çıkamayan ve esir kalan, âharı kurtaramaz. Kurtaran Allahdır. Kurtarır sonra da kurtartır. Bunu bilen anlayan (fekad arafe Rabbehu) sırrına erişmeğe başlamıştır.

Sırta âgâh olanlarda mahviyet, yokluk, mutlak acziyet bilinir. Hakkıyla nefsinde bunları müşâhede eden kul; Allahın lutfuyla, inâyetiyle en kudretli en himmetli bir Allah eridir. Bu erler, gönüllü kadrosundadır. Azdır, fakat tükenmezler. Gidenin yerine bir diğeri gelir. Boş kalmaz.

Esâsında giden gelen yokdur. Bakaadadır. Bu işler bedenle görülmez, ruhla görülür. Ruh ise ezeli ve ebedîdir. Ebedîleşen ise ölü değildir. Her zaman izni ilâhî ile imdâdadır.

Hu meded-Allah. Elhamdülillâh. Elfâtiha.

Kabr-ı şerîf

26.5.1965
Çarşamba

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Hakîkatin, irfânın, feyzin dolacağı kabı şerîat temizler. Andan sonra dolar. Dolan bu kab yürekdir. Yürek sâf olur, mücellâ olur, rakîk olur, şefik olur. Tecelliyât-ı İlâhiye bu kabdan zuhûra başlamıştır. Buna mazhar olan kul, şeriatın hakikatına nüfûz eder, vâkıf olur. Hat-tı hareketi, ameli; şerîatla müterâdif olur.

Hakîkatla memzûc olan şerîat ahkâmını, ülemâ-i zâhire bilemez. Fetvâsını da veremez. Mânâsını sadrından

okumamıştır. Anların yecûzu, hakikat ehli erbâb-ı şeriat-da lâ yecûzdur. Anların bir çok merdûdu, hakikat ehlinde memdûhdur.

İbâdât, tâât, takvâda; takyid ve tahdid yokdur. Nâmü-tenâhîdir.

Salâti, savım, zekâtı, dâimidir, hasbîdir, aşkîdir, zevkîdir. Taleb yoktur. Matlûbdur. Maksûdu, taleb-i rızâdır. Beklenen en büyük duâ da (Allah razı olsun) dur. Erbâb-ı aşkın bundan büyük bir duası yoktur.

Allah, inşaallah hepimizden razı olur. Amin. Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Mürâî: İki yüzlü. **Husûd:** Hased etmek. **Hakîr:** Değersiz. **Âhar:** Diğerleri. **Mücellâ:** Cilâli; Parlak. **Nüfûz:** İçe geçme; İşleme. **Müterâdif:** Aynı mânâda. **Memzûc:** Karışık. **Yecûz:** Caiz ve muteber olmak. **Merdûd:** Red olunmuş **Memdûh:** Övülmüş. **Hasbî:** Gönüllü; Karşılık İstmeden.

*

Kabr-ı şerîf

29.5.1965
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

(YÂ RAB)

Gayb etmeden kendimi, bilemedim Seni.
Yok oldum da buldum Seni.
Seni bilen, Seni bulan gayri neylesun şunu bunu.
Yâ Rab, bildim kendimi düştüm niyâza.
Her gün bir taze dua ettir bana.
Abdin olmak ne mutlu ol âciz kuluna.
Aczimle fahrederim, budur bildiğim.
Zirâ ol Şâh-ı Enbiyânın ümmetiyim.
Ben ol Şâh-ı Velâyetin bendesiyim.

Virдим Sen, derdim Sen, her şeyim Sen.

Ben Senin olunca kâinat benim olur.

Kâinat Senin, ukbâ Senin.

Cennet Senin, cehennem Senin.

Dü cihânı bir eylet de tevhid olsun.

Bu sırra erelim de, ehl-i tevhid olalım.

İnşâallah. Elhamdülillah.

Hâzâ min fazlı Rabbî.

—————

Kabr-ı şerîf

5.6.1965
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

(BİLMEK)

«İlim» aîm, âlim, ulûm. Kim ki bu sıfatlan kendine mâl etti. Düşüp çirkâb-ı şirke, echel kaldı. Bunlar bir ih-sân-ı Hüdâdır. Nasîbi olan alur

Evvelâ tâlib-i ihlâs olalım.

Andan sonra tâlib-i ilm olalım.

Muhlis olmayanın ilmi, hüneri şeytânîdir. Eğer ilmi, bir maksad-ı dünyâ için taleb ediyorsan; ola ki Mu'tî bu mazhardan ih-sân eder; ukbâsını harâb, dünya kâzibesini ma'mûr eder. Bu ma'mûriyet, bu saltanat muvakkat ve seri'-üz zevâldir. Bunların ki, ilm-i husûldür; hakîkatten, ebedî saadetden, huzûr-u dâimededen, ebedî mahrûm biçâre gâfillerdir.

Namaz niyâzdır. Niyâz Hakka olur. Hak huzûruna davet ederse huzûra, huşû ile varılır, huzûrla ayrılır. Huzûr devam eder. Bu huzûr-u dâime, salât-ı dâimedir. Bu salâta müdâvim olanlarda ne ferdâ-ı endîşe, dünya kaygusu; hat-tâ ne de âhîret telâşu kalur.

Bunların yek endîşesi Cemâlden mahrûmiyettir. Tekâmülün sonunda mütekâmilde, bu endişe de kalmaz. Zirâ celâli ile cemâli tevhid olmuştur. Bu mertebe müntehâ değildir. Ammâ zirveye takarrubdur.

Rabbim erişdirsün. Amin. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Alîm: Bilir. **Ulûm:** İlimler. **Çirkâb:** Pis su; Çirkef. **Kâzib:** Yalan; yalancı. **Serî-üz zevâl:** Çabuk yok olan. **Husûl:** Hâsıl olma. **Müdâvim:** Devamlı. **Müntehâ:** Sonuncu. **Takarrub:** Yakın olmak.

*

Kabr-ı şerîf

16.6.1965
Çarşamba

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Cismâniyetimizin telezzüzâtı ruhumuza azâb verir. Bedenin cezâsı, marazı ve illetidir.

Kefâretini veren beden hafifler. Ruh tazyikden, ağırlıktan kurtulmağa başlar. İstifâ; illetle, zilletle, çile ile elde edilir.

Var bak gıpta ettiğin ervâha. Hamd etmişler her türlü ıztırâba. Muztarib kalbde Allah yatar.

Gamı alur, neşe ve sürûr verir. Artık bu gamlar nâsım (avâmın) dilinde kalur. Bizim dilimiz, gönlümüzdür. Yâri gönlüne sokan âşıkın ne feryâdı ve efgânı kalur. Feryâdı, hamd ve şükürdür. Çünkü Allah saburlıdır, kavîdir.

Her tecellî yürekde zuhûr eder. İmân, tevekkülü artırır. Kâmil imânlı ve mütevekkil bir er, sabır kal'asından çıkar, merd-i kâmil olur.

Allahımız nasib buyursun, âmin. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Telezüzât: Lezzet duyma. **Maraz:** Hastalık. **İlet:** Sakatlık
Muztarib: Sıkıntı dert içinde olan. **Sürûr:** Sevinç. **Efgân:** Izdırâb ile
haykıрма. **Kavî:** Kuvvetli, güçlü. **Kal'a:** Kale, hisar.

*

Kabr-1 şerîf

19.6.1965
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— MÜNÂCÂT —

(1) Yâ Rab, hakkımda hayırlı olan ve kabul edeceğin duâları bildir. O duâları edeyim.

(2) Kararmış olan ve çirkâb ile âlûde olan kalplerimiz eğer lütfun, inayetin, merhametinle birazcık temizlenmiş; ufak bir ışık görmüş ise; tam temizlenmesi ve parlaması için hidâyet nûrunu esirgeme. Her günümüz salâha, felâha doğru farklı olsun.

(3) Rızık için, sıhhat için bir endişe duyurma. Sen Raz-zâk-ı âlemsin Sen Şafisin, Sen Kâfisin. Kudretinle, kere-minle, inâyetinle beni cesûr yap. Eğer Sen dilerse bu ih-sânı lutfedersin. Ben Senin merd bir kulun olurum. Sen merdleri seversin. Zâlimlere, hânlere boyun eğdirmezsin. Sen bu kullarının rükû'unu, sücûdunu kabul edersin.

t4) Ben hiç bir şey bilmem ammâ Seni bilirim. Seni bilen herşeyi bilir. Bilen Sen, bildiren Sen. Bu duâyı etti-ren de, kabul edecek de Sen. Bu fakirin münâcâtını kabul eyle benim Allahım. Kabuldür inşâallah. Amin. Elfâtiha.

Kabr-ı şerîf

22.6.1965
Salı

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

«MÜNÂCÂT»

Yâ İlâhi! Âdem olmak isterim ben.

İstedğim çok büyük bir şey ammâ

Ger lâhik olursa ihsânın, bu da küçük kalır.

Zira âdemden içeru âdem var.

Her ne varsa Senin. Varlık Senin.

Yokluk benim, hiçlik benim, aciz benim.

Za'if ben'im. Echel ben'im. Fakir ben'im.

Fakat Senin fakirinin. Şükürler olsun Sana.

Bu vasıfları bildirdin bana.

Şâh-ı Mutlak Sensin. Geldim kapuna.

Sen ki Ganiy-yül Kerîmsin, mümkün mü ki boş döneyim.

Înâyet buyur, kerem buyur, âdem olayım.

Bu münâcâtımı kabul eyle benim Allahım.

Budur niyâzım dileğim, fakirliğimi unutturma bana, benim

Allahım. Elfâtiha.

Kabr-ı şerîf

30.6.1965
Çarşamba

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Taklid olunan zâhirdir. Zirâ ru'yet olundu.

Hakikat ehli; zâhirde bâtını, sûretde sûreti müşâhede etti.

Salâtımız taklid, niyazımız taklid.

Her hâl ve harekâtımız taklid.

Nasîb alanlar, nasîbi olanlar bir gün mukallidlikten

kurtulup, taklidleri hakikat olur. Zâhirde bätını, bätında zâhiri görür.

Seyrin kemâli budur, tevhid budur.

(Huvel evvelu, vel âhiru, vezzâhiru velbâtın.)

(Ve huve bi külli şey'in alîm). Ayet-i celîlenin sır-rı tecel-lîsi budur.

Sır, kâmil insanda mütecellîdir.

Sâlik; dâmen-i kâmile sıdk ile sarılmalı ki kemâl bula, feyz bula.

(İnşâallah nasîb ola) âmin.

—————

Kabr-ı şerîf

3.7.1965
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— MÜNÂCÂT —

1 — Yâ Rabbi. Bana hakikat ilminden ver. İrfân-ı Muham-medîden ihsan et. Şunun bunun, hakikate rızâyâ muhâlif sözlerine telkinlerine kaptırma. Kalbim, iyisini kötüsünü tefrik ve temyiz etsün.

2 — Yâ Rabbi. Senin çok sevdiğilerin ve Seni çok sevenlerle buluştur. Onlarla hem-bezm eyle, âşinâ eyle. Ebediyete intikal edenlerin rûhâniyet-i şerifelerini sâyebân eyle.

3 — Nekadar bildirirsen bildir, câhilliğimi unutturma.
Nekadar zengin edersen et, fakirliğimi unutturma.

4 — Şükrüm Sana, hamdim Sana.
Kurbânım Sana benim Allahım. Doyamam Sana.
Evvel Sen, âhir Sen, zâhir Sen, bätın Sen.
Senden gayri ne var. Varlık Senin, yokluk benim.

**Ey Ganiy-yül Kerim kapına geldi bu gedâ.
Lutfundan merhametinden eyleme cüdâ.
Amin. Elfâtiha.**

— LUGATLAR —

Âlûde: Bulaşmış. **Razzâk:** Rızıklandırıcı. **Şâfi:** Şifâ veren. **Âdem:** İnsâniyetli ve olgun kişi. **Lâhik:** Arkadan gelip ulaşan. **Mukallid:** Taklid eden. **Muhâlif:** Uymaz. **Temyîz:** Farketme. **Hem-bezm:** Aynı mecliste oturan. **Sâyebân:** Koruyucu. **Gedâ:** Dilenen.

*

Kabr-ı şerîf

6.7.1965
Salı

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Verdik aklı mu'tîsine, daldık tefekküre.
Başladık zikrullâha, ne akıl kaldı ne de fikir.
Bildik ki fikir de, akıl da hep O.
Bir cezbe-i envâr ile sadra girdi O.
Enelhak demedik ammâ, yâ Hak dedik Hakkı bulduk.
Sâf eyledik sînemizi, sildik gamı kederi.
Hamdımız arttı, şükrümüz arttı, budur takvâmız.
Bu takvâ ile secde ettik, dâim salâta.**

**Bu salâtla girdik felâha.
Tekbir aldık girdik tevhide.
Salât-ı selâm getirdik ol Habîbe.
Pîrimiz, Alide; Ali Pîrimizde göründü.
Bu rûyetde bir perde ki, Hakka vuslat göründü.
Yine bir cezbe-i envâr ile kapandık secdeye.
Fehmeyledik kulluğumuzu, mutluluğumuzu.
Bu zevk ile dolaştık.**

Fakrı fahredenle Ganîye ulaşdık.
Lâ ilâhe illallah
Muhammedun Resûlullah
Yâ Ali Vefîyullah
Destur yâ Pir, yâ Şeyh Rıdvânullahu teâlâ aleyhim ecmaîn;
dedik de tevhidin sırrına vardık.
Elhamdülillâh, hazâ min fazlı Rabbî.

Kabr-ı şerîf

10.7.1965
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Rûtbenin en büyüğü, mergûbu, makbûlu âdemiyyədir. Âdemi şekilde, kaalde, lâfda arayanlar; ne âdem görürler, ne de olurlar. Hâli ahvâline, ahvâli hâline, sûreti siretine, sîreti sûretine mutâbık olan âdemdir. Zirâ nefsinin esâretinden kurtulmuştur.

Bununla beraber eğer nefsimiz olmasaydı, Âdem de olamazdık. Melek olmak, âdem olmak değildir. Âdemiyyəteki vasıflar melekde çok nâkısdır. Melek de, âdem de, nefis de, sûret de, sîret de, kaal de, hâl de hepsi hakdır. Hakdandır.

Âdem, iktisâb-ı kemâlât ile kâmil olur. Âdem; tecelliyât-ı celâl ile pişer, tecelliyât-ı cemâle erişir.

Bu tecelliyât birleşince, ehl-i tevhid olur.

Rabbim erişdirsin ve muvaffak eylesin.

Amin. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Mu'tî: İhsân eden. **Cezbe-i envâr:** Nûrların cezbesi, istigrâka çekmeleri. **Mergûb:** İstenilen. **Kal(a** uzun): Söz. **Ahvâl:** Oluşlar; Sûretler; Bulunuşlar. **Mutâbık:** Uygun. **Nâkıs:** Eksik.

*

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— MÜNÂCÂT —

**Yâ Rab, yine geldim kapuna.
Fakîrane, hakirâne, zelîlâne dilenmeğe.
Sen Rahmânsın, Rahîmsin. Bilirim boş çevirmezsin.
Zirâ efkarım, ahkarım, zelîlim
Ammâ Seninim.
Sen Rahmânsın, Rahîmsin, Kerîmsin.
Ednâyı âlâ, erzelini izzetlû kıgarsun bilirim.**

**Mâzîm günahla dolu. Afvına geldim.
Sen Rahmânsın, Rahimsin, Gaffârsın.
Afv Senin şânın bilirim.
Câhil geldim echel oldum, kapuna geldim.
Sen Rahmânsın, Rahîmsin, Alîmsin.
Înâyetinle kurtuldum, biraz bilir oldum.
Oldum dedim ammâ hacil oldum.**

**Bu hacâletle uyandım, silkindim, istigfâra başladım.
Anladım ki hicâb, istigfâr kulun şîârı.
Înâyet kerem lutuf, magfîret Hakkın şânı.
Sığındım Sana, merhamet et bana.
İftiharım, aczim hiçliğim.
Aman yâ Rab, bunu unutturma bana.**

Amin. Elfâtîha.

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Kim ki nâil-i fevz oldu,
Andan sonra feyz-yâb oldu.
Kurtulmayan kurtaramaz.**

Nefsin esâretinden halâs olan recul,
İtrâh-ı kesâfetle nur almağa başlar, feyz-yâb olur.
Hakkı görür, hakikat ehli olur.
Cismâniyeti arz, rûhâniyeti semâ olur.
Hürriyetine sâhib olur.

Arzdan, cismâniyet nafakasını alır.
Semâdan, rûhunun gıdâsını alır.
Nutku kur'ân, hâli burhân olur.
Dolar, taşar tükenmez olur.

Zirâ arz, semâ tevhid olmuştur.
Vâsıl-ı Hak olmuştur.
Bu tevhid ehli, müşâhiddir.
Allah Basîrdir, Semî'dir, Kelfîmdir.
Bunlar, bu esmâların mazharıdır.
Rabbim nasîb buyursun, amin. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Zelîl: Alçak; Hor. **Ednâ:** Pek aşağı. **Erzel:** Pek alçak. **Hacîl:** Mahcûb, Utanmış. **Hacâlet:** Utanma. **Şiâr:** Alâmet; Sembol. **Nâil:** Kavuşan. **Feyz-yâb:** Feyz bulan. **Recul:** Erkek; Ehil. **Itrâh:** Atıp uzaklaştırmak.

*

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Ne mutlu ol kimseye ki, ibadullaha fî-sebîlillâh hizmet ede. Fahrini dahi izhâr etmeye. Ancak Şükrünü hamdini Hakka arz, secdeye varub niyâzını tezyîd ede.

Farâiz-i islâmiyenin îfâsı, mükellefiyet-i Őahsîye dolayısıyla bir ecre nâiliyet içindir. Bu mükelleflerin hizmeti, mahdûd ve muayyendir. Buna mukabil nâmütenâhî taleb dedirler.

Allah herkese nasîbini talep ettirir. Ve ihsân eder. Anlar için ni'met budur. Bunlarda aşk yoktur. Mâlûm ve muayyen olan bir meşk vardır. Gayrisini bilmezler ve istemezler.

Aşk bir fezâdır, bir ummândır. Hudûdu yokdur. Ne bir kitaba, ve ne de bir kafaya sığar; nâmütenâhîdir. Bir tek farâizi vardır: (Rızâ) dır. Rızâ ise, nefsi fedâ ile mümkündür.

Mâşûk evvelâ aşkı halketti. Nûrunu evvelâ semâda, bilâhare arzda. Rahmetiyle, rahmeten lil âlemin hüccetiyle hazret-i Muhammedi, semâ ve arzın Efendisi olarak tâyin etti.

Hilkati, rahmet ve bütün avâlime merhamet, Şefkat olan Nûr-u Muhammed ve Rûh-u Muhammed; ezeli ve ebedîdir.

Vâris-i Nebî hazret-i Ali, ve andan tevâriis eden Velîler, ve nihâyet biz fakirler Şunu bellediler:

Terk-i cân et ki Cânânı bulasın.
Âlemler için iste ki Âlimi bulasın.
Ol Âlimin dâmenine sıkı sarıl ki
Hakkı bulasın.

Gaye budu r. Rızâ budur elhamdülillâh.
Gayrisini bilmeyiz elhamdülillâh.
Dost Hak, Hak Dost elhamdülillâh.
Hâzâ min fazlı Rabbî, elhamdülillâh.

Elfâtîha.

*

Kabr-ı şerîf

2.8.1965
Pazartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Sohbet: Sofra-i Muhammedî
İhsân-ı Hüdâdır.**

Dış abdestle oturulur. İç abdestle kalkılır.
Kaaliyle edeb, her hâliyle edeb muhafaza edilir.
Destûr alınmadan bir tek kelâm dahi edilmez.
Zîrâ bu sofrâ-i ilâhîdir.

Hak sofrasıdır, Dost sofrasıdır. Hak dilerse kelâm, dilerse
sükût ettirir. İçden teâtî-i kelâm başlar.
Nasîblisi bu mükâleme-i derûnden anlar. Bunlar hâl ehli-
dirler.

Ancak ehil olanlar, bu sükût içinde, kalbin sesini duyarlar.
Zirâ Hak kalbe seslenir.

Allah nazar edeceği, sesleneceği kalbi; temizlettirir,
pâk ettirir, sâf ettirir. Andan sonra tecelliyât-ı sübhâniye
zuhûr eder.

Rabbim nasîb buyursun. Amin.
«Elfâtîha»

7.8.1965
Cumartesi

Kabr-ı şerîf

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES

— (REMZ-İ UBÛDİYET SALÂTDIR.) —

Gönüllü secde, ihlâslı niyâz, îmânlı münâcât ile günün birinde Salât-ı hakîkîye; inâyet-i Hakla abde müyesser olur. Ancak bu salâtı edâ edenler, salât-ı dâimeye girerler. İşte bu mü'minlerin mîrâcı olabilir. Terk-i salât; kat'-ı füyûzât ve rahmettir.

Dalâlet, hidâyetin tefrik ve tâyini secdedir. Beden; şükrânını, hamdini, rukû' ve sücûd ile yapar. Ruh ve manevî secdesini de; kalbî ezkâr ile yapar. Beşer olmak itibarıyla her ikisi müterâdif olmalıdır.

Zirâ Cenab-ı Hak her ikisinin gıdâsını ihsân buyurmuştur. Nîmete şükrân ve hamd, abdin ezeli ve ebedî borcudur.

Bir dış abdesti var, bedeni temizler. Bir de iç abdesti vardır ki ruhu temizler. Mü'min-i kâmilin, içi ve dışı temiz olmalıdır. Zâhir ve bâtını ma'mûr; sureti, sîretine mu'tâbık olmalıdır.

Rabbim müyesser buyursun. Amin.

Elfâtîha.

14.8.1965
Cumartesi

Kabr-ı şerîf

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Sakin gâfil olup da, etme hâlinden iştikâ.
Bu yolda tevekkül, sabır, kanaatdır ittika.

Selâmet, saadet hep sulhda bulundu.
Gayzı bıraktık, hoş gördük. Budur takvâ.
Gayri, gayride kalsın.
Post anlarda, dost bizde kalsun.
Şükürümüz, hamdimiz artsın inşâallah.
Budur niyâzımız, kabul olsun inşâallah.
Elfâtîha.

16.8.1965
Pazartesi

Kabr-ı şerîf

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— KALB —

Sanma ki bir et parçasıdır bu kalb.
Muhît-i kâinattır, enzâr-ı eltâf-ı Rabdır bu kalb.
Agyârı terk, Yâri mihmân eyler bu kalb.
Dostu Hak olur. Hak, Hak der bu kalb.
Yâri Hak, savtı hak olur. Ölmez bu kalb.
Nice mürdeleri ihyâ eder bu kalb.
Rakikdir, halimdir, selîmdir ammâ
Dokunmaya gelmez. Zîrâ Hakdadır.
Hakda celâl de vardır.
Yanılıb dokunma bu kalbi taşıyan canlara.
Girmeye bak da al duâların.
Zirâ müstecâbdır bu ağızların duâsı.
Rabbim nasîb buyursun. Amin.
Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Ubûdiyât: Kulluk. Kat': Kesilme. Müterâdif: Aynı mânâda. İttika (a uzun): Sakınma. Muhît: Çevreleyen. Enzâr: Bakışlar. Eltâf: Lütüfler. Mihmân: Konuk. Savt: Ses. Mürdeyi ihya: Ölmüşü Yaşatma.

*

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

— MÛNÂCÂT —

- 1 — Yâ Rab. Beni taklidden kurtar. Hakikate ulaşıdır.
- 2 — Yâ Rab. Sadâkat, vefâ, metânet fazîletlerini esirgeme.
- 3 — Yâ Rab. Dalâlet girdabından hıfz et. Hidâyet ummâ-nına garkeyle.
- 4 — Yâ Rab. Şek, şübhe, vesvese azâbından beni kurtar. Hak, hakikat, emniyet huzûruna kavuştur.
- 5 — Yâ Rab. Ef'âlimin kötüsünü bildir. İyisini yapmağımı nasîb buyur.
- 6 — Yâ Rab. Dilediğini bildir ki, bileyim. Ve irâdenle bildireyim.
- 7 — Yâ Rab. Beni kendime bırakma. Acizim, hiçim, mahvolurum. Sen inâyet buyurup nazar edersen Âdem olurum.
- 8 — Yâ Rab. Sana yalvarırım. Aczimi, hiçliğimi unutturma. Zira unuttuğum gün herşeyi gayb ederim.
- 9 — Yâ Rab. İlim Seni bilmektir. Şükürler olsun, Seni bileni bildirdin.
- 10 — Yâ Rab. Edeb, ahlâk dînim; Dinim de edebim, ahlâkım olsun.
- 11 — Yâ Rab. Sevdiklerinin muhabbetini kalbime sok, çıkartma.
- 12 — Yâ Rab. Sevdiklerinin hürmetine bu kulunun münâcâtını, duasını kabul buyur. Sevindir bu âciz fakirini, benim Ganiy-yül Kerim olan Allahım. Elfâtiha.

Kabr-1 şerîf

4.9.1965
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Bir kader bir irâde ile geldik dünyâya.
Yine bîr kader bir irâde ile gideriz ukbâya.
Ne gelmekte ne gitmekte yoktur ihtiyârımız.
Ortasında geçen eyyâm içündür niyâzımız.
Terki terk eyle; hattâ cânı cânâna.
Huzûr bul, bırak endişeyi agyâra.
Ağyârdan kurtulanlar Dostu burada buldular.
Verdiler imtîhânı bu dünyâda irfân buldular.
Bu âleme madde ile gelüb mânâyı buldular.
Mânâyı fehmederek gâyeye ulaşıdılar.
Süzülüb mânâ süzgecinden yâ Hak deyüb Hakka ulaşıdılar.
Rabbim ulaşırsun inşâallah. Amin.**

Kabr-1 şerîf

6.9.1965
Pazartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— HİÇLİK —

**(Ey tâlib-i Hak; Ey sâlik-i Hak; Ey tâlib-i irfân)
Sanma ki sensin sâlik, sensin tâlib.
Matlûb oldu, sen bunlara oldun tâlib.
«Gül» bâgbânın değildir.
Bâgbân da bir bağda yetişdi.
Yetişen O , yetiştiren O.
Sâlik, sülûk , tâlib, matlûb O.
Bunu bilen kendin bildi. Kendin bilen Hakkı bildi.**

Hakkı bilen âşık oldu. Sonra da mâşûk oldu.
Bu tevhîd ile bir nebze ârif oldu.
Bir katre, bir nebze, bir zerreden
Hep ummân oldu, kâinât oldu.
Sonra dönüp bir noktada sır oldu.
Bu sırra âgâh olanda ilm hicâb oldu.
Zira ne harf, ne satır kaldı.
Bir an sadır alîm oldu ammâ,
Haddini bildi, hiç oldu.
Hiçlik bir mertebedir. Bu merhaleden erişilir.
Rabbim taklidinden, riyâsından, cehlinden korusun.
Hakîkati bildirsün. Amin. Elfâtiha.

Kabr-ı şerîf

20.9.1965
Pazartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

- (1) — Arif oldur ki: denmişî, diyeni, diyecekleri süzüb terâzi-i irfânda tartub, akl-ı selîm ile tefekkür, kalb-i sâfiyle tasdik ve te'yîd edendir.
- (2) — Ben demek, bir de bilirim demek cehildir. Aynı zamanda küfre kaçan bir şirkidir.
- (3) — Her şeyin mu'tisi bir Allahdır. Her nesne Onundur. Ve ancak Onun ihsânıdır.
- (4) — En zengin insan fakir olandır. En kuvvetli insan âciz olandır. Zirâ ganî ve kudret bunlarda tecellî eder.
- (5) — Varlık vehmini taşıyanlar, endişeden kurtulamazlar. Hiçliğini fehmedenler ise dâima huzûr içindedirler.
- (6) — Ketm-i hüviyet eyle! Gelüb seni erbâbı anlasun.
- (7) — Tevâzuu yerinde kullan. Sû-i istimâl etme. Had nâşînâslara, mağrurlara zinhâr gösterme!

(8) — Meclislerde, sohbetlerde destûr almadan konuşmağa heves etme. Yanlış konuşanlara da susma. Zirâ sükû-tunla iştirâk ve tasdik etmiş olursun.

(9) — Sunûhât, tulûât, zuhûrât her meclisde nakledilmez. Ancak Meclis-i Hâsda anlatılır.

(10) — Mûnâcâtta evvel murâkabe, murâkabeden sonra mûnâcât yapılmalı. Bundan sonraki murâkabede tecelliyât vukua gelir.

(11) — Beyhude mûnâkaşalar, mûnâzaralar dâvâya götürür. Dervişin dâvâsı yoktur. Dâvâsı gâyesi bir Hakdır.

(12) — Abdin sermâyesi günâhıdır. Kim ki günahını bildi, istigfâra düştü. Bu abdin nişânesidir. Magfîret de Rab-bın şânıdır. Şân-ı ulûhiyyetine sığınarak estağfirullâh-el-azim diyelim. Kabul olur inşâallah. Amin.

— LUGATLAR —

Sâlik: Turuk-u aliyeden birine intisâb eden. **Bâğbân:** Bahçıvan. **Te'yd:** Doğrulama. **Ketm:** Saklı tutmak. **Tevâzu':** Alçak gönüllülük. **Sû-i istîmâl:** Kötü şekilde kullanmak. **Had-nâ-şinâs:** Haddini bilmez. **Sunûhât:** Akla gelmeler. **Tulûât:** (İçine) doğmalar. **Mûnâcât:** Niyâz; yalvarma. **Murâkabe:** Mâsivâdan alâkasını keserek kalben Cenâb-ı Hakka yönelme; Bakıp denetleme. **Mûnâzara:** Tartışma. **Nişâne:** Alâmet.

*

Kabr-ı şerîf

27.9.1965

Pazartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Şükür bizlere, tutduk bir mürşid-i kâmilin dâmenini.

Girdik bağ-ı aşka, kokladık bûy-i irfânı.

Mest olduk bir kerre ayılmayız bin kerre.

Mestâne gideriz bâğbânın köşküne.

Evvel gidenler hep bu köşkte ârâm oldular.
Ehl-i dile seslenüb hep bir âvâz oldular.
Gidenler âşinâ kalanlarla âşinâ oldular.
Kalanlar da, gidüb gelenlere âşinâ oldular.
Bu âşinâlık ezel ve ebeddir.
Ne giden var ne gelen
Madde maddede fenâ buldu,
Mânâ da mânâda.
Mârifet ehli Hakkı buldu bakaada.
Vuslata meşkle değil, aşkla erişildi.
Rabbim erişdürsün, âmin.

—————

Kabr-ı şerîf

2.10.1965
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Geç her sevdâdan ki kalsun Hüdâ.
Bu sevgi ile eyle nidâ:
Yâ Hak, yâ Dost.
Bu vird ile Hakdan olmazsın cüdâ.
Dervişe budur safâ.

Gam gâfilin, huzûr âkılın.
Zikrullah, fikrullah âşıkın sermâyesidir.
Aşk hamûrunun mâyesidir.
Aşkla geldik bu cihâna.
Gayrisi bahâne.
Aradık, olduk bir divâne
Gönlümüz oldu bir meyhâne.
İçüp câm-ı aşkı olduk mestâne.
Ayılmayız bu sekreden böyle gideriz dîvâne.

**Dost bağına divâne girilür.
Şükür bizlere divâneyiz, divândayız.
Hamdîmiz kesirdir. Hak Dost bizdedir.
Hamdimiz şükrümüz her dem tazelenir.
Şükür elhamdülillâh, hâzâ min fazlı Rabbî.**

Kabr-ı şerîf

10.10.1965

Pazar

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Ger matlûb rızâ ise; geç riyâdan, gir hâne-i ihlâsa.
Ger âdem olmak ise murâdın; bırak şu enâniyeti, terk eyle
benliğî**

Giy libâs-ı mahviyeti,

Bulasın vahdeti.

Fikir, zikir; şuur, huzûr hep vahdet elinde.

Hak hakikat dilinde

Îmân zülfikaarı belinde.

Lâ ilâhe illallah

Muhammedun resûlullah, Aliyyun veliyyullah.

Yâ hazret-i Pîr radiyallah.

Hu meded Allah eyvallah.

Budur gülbânkımız inşâallah.

Hâzâ min fazlı Rabbî elhamdülillah.

Kabr-ı şerîf

11.10.1965

Pazartssi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Ferdî, şahsî bir taleb olmadan, âmme için yapılan ha-
yırlı duâlar müstecâb olur. Bu duâyı ihlâs ile eden kul, rı-
zâ-yı Bâriyi kazanır.**

Hâdim-i Hüdânın ücreti, bu rızâdır. Bunun mâhiyeti, zevki tavsif ve târif edilemez. Bu bir nasîbdir. Ve isâbet-i Hakdır. Bu zevk, meşreb-i Muhammedîdir. Ve Al-i Abânındır. Resûl-u zîşânın ümmet-i hakikisinde ve Al-i Abânın bendelerinde, bu meşreb zuhûr eder.

Nefsinden kurtulub, maddeden geçüb mânâyı bulanlar, hakiki melâmet sırrını çözmüşlerdir. Yâr için agyârı hoş görürler. Günün birinde hoş görülen bu agyâr da, yâr olur.

Abdin makbûl ibâdeti, takvâsı, niyâzı hep hasbî olandır. Bunların (Hasbinallah ve ni'mel Vekîl ni'mel Mevlâ ve ni'men Nasîr) duâları kabul olur. Zirâ Allah vekil olur, muîn olur. Tek bir kudret, tek bir mu'fî Allahdır.

Rabbim ihlâslı dualar etmeyi nasîb buyursun. Amin.
Elfâtîha.

— L U G A T L A R —

Sekre: Sarhoşluk. **Kesîr:** Çok; Bol. **Dîvâne:** Deli. **Dîvân:** Yüksek meclis. **Rızâ-ı Bârî:** Yaradanın hoşnutluğu. **İsabet:** Yerini bulma; Doğru erişme. **Agyâr:** Yabancılar. **Hasbinallah:** Allah bize yeter, kâfidir. **Muîn:** Yardım eden.

*

Kabr-ı şerîf

20.10.1965

Çarşamba

— H U —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Ne dinlersin zâhir kelâmın;
Bunlar almamıştır Hakdan selâmın.
Biz Selâmiyiz, bende-i âşıkânız.
Bağ-ı aşkın gülzârıyız.
Hep Hüseyiniyiz, budur meşrebimiz.

Ne mesâlik, ne mezâhibdir iddiamız.
Bir Allahın kuluyuz.
El fakri fahri sultanının ümmetiyiz.
Rızâ, Mürtezâdır. Biz anın bendesiyiz.
Biz efkar-ı Arûsiyiz. Selâm eder, selâmet buluruz.
Hamdülillâh rehberimizdir Fevzi; Anda bulduk necâtı.
Öğrendik münâcâtı.
Selâmetde, hidâyetde dâim olalım.
Amin, inşâallah.

— LUGATLAR —

Gülzâr: Gül bahçesi. **Mesâlik:** Meslekler. **Meslek:** Ma'nen tutulacak yol, gidiş. **Mezâhib:** Mezhebler. (El fakri fahrî): (Fakrim fahrîmdir). [Peygarnber Efendimizin Kelâmıdır]. **Necât:** Kurtuluş.

*

Kabr-ı şerîf

8.11.1965
Pazartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— HU MEDED ALLAH.

ALLAHIMIZ VAR, NE GAMIMIZ VAR. —

Hoş gör Allah için, sev sevil Allah için.

Gayri çıksın, Hak gelsün, hakikat gelsin, irfân gelsin.

Ehl-i irfânın, hakikat ehlinin ıztırâbı, çilesi; sûretde nefsidir. Sîretde, nefis yok olmuştur. Şu halde ıztırâb ve çilesi de yokdur. Yalnız Allahı vardır.

Allah Zülcemâldir. Allah sefâdır. Allah vefâdır. Allah şâddır. Allah nûrdur. Gam, kasâvet, zulmet Allahsızındır.

Yâr Dost, Hak Dost.

Terkeyle agyârı, bulasın Yârı.

Hu meded Allah; Allahımız var, ne gamımız var.

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

(1) — Hiç bir kimseyi aldatmağa kalkma; hatta seni aldatan nefsinin dahi.

(2) — Mümârese, tecrübe sahibi olmakla iktifâ etme. Her yapacağın yenisi için de, istizân-ı derûnîde bulun. İlham almadan yapma.

(3) — Senin arzun husûl bulmadı diye, bir an için şükürden hamdden fârig olma. Zîrâ arzun talebin, noksanlıdır. Kemâl ehli ne isteyeceğini bilir; anı niyâz eder. Husul bulur. Zirâ her şeyde, her yerde Allahın murâdı hâsıl olur.

(4) — Hakikatları herkes târif ve tavsif edemez. Ancak irfan ehli eder. Gayrisinin târifi bâtıldır. Zirâ Hakka irfân ile gidilir. Vâsıl-ı Hak olanlar hep ârif kişilerdir.

(5) — Derd iki türlüdür. Biri dünya derdidir, nefsinin arzûlarıdır. Bir çok emellerin adem-i husûlünden mütevellid; çekilen ıztrâb, endîşe, derd, meşakkatdir. Derman peşindedir. Diğeri mâşûkun peşinde; endîşesi hasret iştiyâkdir. İştiyâkı sonsuzdur. İmânı, dermânı olmuştur. Bunlardaki derd küfürdür.

(6) — Her şeye rağmen nekadar mü'min olsan, müemmen olsan dahi; selâmetin ve âkıbetin hatta ukbâdaki âkıbetin için dahi niyâzdan, tazarrûdan fârig olma, Zirâ mahlûk, Hâlikine dâima muhtaçtır.

(7) — Yapdırılan bir işi zinhâr ben yaptım sanma; bu gaflete düşme. Müsbet ise şükret, hamdet, tekrarını ve devamını tazarru' eyle. Menfî ise nedâmetini duy, istigfârını bol yap.

(8) — İlâhî heyecânı duymak, mevhibe-i İlâhiyyedir.

Bu saadete erişenler Allahın müstesna, nâdir kullarıdır. Sevgilileridir, ahas kullarıdır.

(9) — Yalnız kitap, öğüt; insanı terbiye etmez. Okuduğunu dinlediğini nefsinde murakabe etmedikçe, tekâmül mümkün olamaz. Salâh, felâh; nefis muhâsebesi yapmak, ve muhâsebe murâkabede kusurunu hatâsını bizzat bularak tashih etmek sûretiyle mümkün olur.

(10) — Her hâdise bir ibret levhasını teşkil eder. İntibâh, teyakkuz; bu levhaların müşâhedeyle hâsıl olur. Bir hâdiseyi diğer bir hâdise tâkip eder; nâmütenâhîdir. Tekâmül de nâmütenâhîdir.

(11) — Tekâmül ehli, nâsın şer gördüğünü hayr olarak müşâhede eder. Zirâ şer, zâhirî ve geçicidir. Hayır ise, devamlı ve ebedîdir. Her vak'a, bâtın ehline göre hayırlıdır.

(12) — Hâdisât-ı kevnîyeyi tâkib ve müşâhede eden bir kulda hâsıl olan intibâh ve intibâ'; o kulu irfan yoluna sevkeder. Sevk eden Allahdır. Zirâ ârif Allahdır. Ehl-i irfân olmak; ancak Ârifin, o Şâh-ı Mutlakın irâdesiyle mümkündür.

Rabbim irfânından mahrûm bırakmasın. Amin.

— LUGATLAR —

Zülcemâl: Güzelliğin sahibi. **Şâd:** Sevinçli; Mesrûr. **Kasâvet.** Sertlik; Keder. **Mümârese:** Alışıklık. **İktifâ:** Yeteer bulmak. **İstizân-ı derûnî:** İçinden izin istemek. **Fârig:** El çekmiş. **Murâd:** İstek. **Tavsîf:** Niteliklerini açıklama. **Adem-i husûl:** Hâsıl olmaması. **Mütevellid:** Doğmuş. **Ukbâ:** Âhret. **Tazarru':** Yakarma. **Zinhâr:** Sakın hâ! **Mevhibe:** İhsan, veriş. **Muhâsebe:** Hesaba çekme. **İntibâh:** Uyanık olma; agâh olma. **Teyakkuz:** İbret gözünü açmak. **Müşâhede:** Görmek. **Kevn:** Mevcûd olanlar. **İntibâ':** (Zihinde) nakş olma, tâb' olunma.

*

Kabr-ı şerîf

27.11.1965
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Kim ki geldi Hak için bezme,
Nasibin alır Hakdan dönmez tehî.
İhlâs ile gelen bulur muhlisi.
Hak söyler, söyletir, dinler, dinletir.
Bu bezm, Bezm-i Âlidir. Tekbir getir.**

**Sunarlar câm-ı aşkı,
İçen neylesin meşki.
Aşk olsun aşk ehline bu dem.
Her dem tazelenir, yine hasret çeker.
Vuslata değin Hu çeker.**

**Müteselsil, muttasıl böyle geldi böyle geçer.
Devr alır, deverân eder, devr eder.
Hep âşinâdır, evveli sonu
Hak yoludur, sonu yoktur.
Aşk ehline ölüm yoktur.
Evvel Hu, âhir Hu.**

Hu meded Allah; Elhamdülillâh.

Kabr-ı şerîf

30.12.1965
Perşembe

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— YÜREK —

**Kâinât, zuhûrât, hâdisât, sırr-ı hilkat, aşk-ı muhabbet
ilim ve irfân, küfür ve îmân; bir noktadır. Bu nokta yü-
rektedir. Yüreğini Hakka veren, Hakkı yüreğinde bulan;
bütün kâinâtı görür duyar. Hakikate erişir. Tevhîd-i irfân
ile huzûr bulur, huzûr verir.**

— 242 —

İrfan sofrası, Allah sofrasıdır. Bu sofraya herkes oturamaz. Otursa dahi birşey yiyemez. Zirâ dâvetli ve nasîbli değildir.

Ülfet, ehliyle olur. Nâ ehillerle sohbet etmeyin, bî fâidedir; hatta zarar verir. Bulasın ehlini, bulsunlar ehlini.

Gelsün bu sofraya irfan ehli.

Gelsün bu sofraya aşk ehli.

Gelsün bu sofraya eyvallahı anlıyanlar.

Hu meded Allah, şefâat yâ Resûlullah.

Kerem-i Ali, himmet-i Pîr, destur yâ Şeyh. iftah el bâb.

2.1.1966

Pazar

Kabr-ı şerîf

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

— HUZÛR —

Bazen gelir kalbe bir fütûr, hutûr.

Heman aç gülbânkıını, gelsin huzûr.

Bu huzûr la var ki huzûra, bulasın huzûr.

Ezkârınla gitti şuûrum.

Yine ezkârınla geldi huzûrum.

Endişe, derd, telâşdır; insanı kılar bî huzûr.

Gam, kasâvet eyler bî şuûr.

Terk-i cân eyle, var cânâna.

Budur vesâyâ erbâb-ı iz'âna.

Nefsimizdir huzûru şuûru kaçırın.

Gel tevhîde her ân.

Kurtul nefsinden ki, bulasın araf sırrını.

Bu sırrı bulanlarda kalır mı gayri şu, bu.

Celâl de O, cemâl de O.

Tevhîd-i hakîkî işte bu.

Hu meded Allah.

— LUGATLAR —

Tehî: Boş. **Muhlis:** Dostluğu hâlis olan. **Müteselsil:** Aralıksız birbirini tâkip eden. **Muttasil:** Bitişik. **Nâ ehil:** Ehil olmayan. **Bî fâide:** Fâidesiz. **Huzûr:** Rahatlık; Yüksek zâtın önünde hâzır olmak. **Fütûr:** Gevşeklik; Usanç. **Hutûr:** Hatıra gelmek. **Vesâyâ:** Vasiyetler. **İz'ân:** Anlayış; İtâat.

Kabr-ı şerîf

12.1.1966
Çarşamba

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— (ALLAH BİZİMLE) —

Yüreğimizde Allahdan gayrisi kalmadı.
Zikrimiz, fikrimiz, gayretimiz hep Allah için.
Allah bizimle olmasa idi; ne zikir, ne fikr, ne gayret olur
muydu.

Âlim Allah, ârif Allah, âşık Allah, mâşûk Allah.
Bizde oldu mütecellî, bu tecellâdır.
Ezvâk-ı âlem, ezvâk-ı zaman, bu bir saltanattır.
Âlem O'nun, zaman Onun, saltanat Onun;
Bizde sürer bu zevki.
Mülk Onun, Mâlik O, Melik O.
Biz mahlûkuz amma eşref kıldı.
Şerefli olduk; şeref Onun, şân Onun.
Biz ne olduk; ande yok olduk, onda vâr olduk.
Gayri ölmez olduk.
Budur hamdımız, şükrümüz elhamdülillah. Elfâtiha.

Kabr-ı şerîf

19.1.1966
Çarşamba

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

1 — Güneş doğar, akseder. Feyizdir. Ammâ her mah-

lûk nasibini alır. Müstefîd ve müstefîz olur.

2 — Olmak için, solmak lâzım. Solmak için de soyunmak lâzımdır.

3 — Âdem olmak için, dâvâ edilmez. Kim ki müddeîdir, âdem olmamıştır ve olamaz.

4 — Bir zuhûrâtla geldiğini ve zuhûrâta tâbî' olduğunu fehmeden sıraya girmiştir. Yolu, hakîkate ulaştırır.

5 — İrfân, Hakka ulaşmak için lâzımdır. Vuslatda irfân boşalan bir kab gibidir.

6 — Erişilen mazhariyeti kendine mâl eden, gaybeder. Malın sâhibini, cânın sâhibini unutma. Boş bir kab-sın, dilenmesini bil. Fakîrlüğünü kaybetme ki, Ganî ile ol-sın.

7 — Şöhrete kapılanlar, hamâkatın kapusunda boğulurlar.

8 — Câhilin sükûtu, mürâi âlimin kelâmından hayırlıdır.

9 — Her taleb is'âf olunmaz ammâ, gönül matlûbu bulunca bî taleb olur.

10 — Kasılma ki kırılmayasın. Esneyen kırılmaz.

11 — Kisve-i riyâdan üryân olunmadıkça, libâs-ı vahdet giyilmez.

12 — Riyâ, ihlâsın zıddıdır. Riyâda yalan, sahtekârlık, hırsızlık vardır. İhlâsda sâfiyet, şefkat, merhamet, sadâkat, vefâ vardır. Niyet-i hâlisâne, amel-i kâzibeden bin kere hayırlıdır.

Muhlis olalım inşaallah.

Kabr-1 şerîf

2.2.1966
Çarşamba

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— SÛRET — SİRET —

Sûret maddeyi ihtiva eder; halk olunan bir eşyâdır.

— 245 —

Sîret mânâyı taşır; letâfet, rûhâniyet, ulviyet tecelligâhıdır. Sîreti gören, ulûl ebsârdır. Sûret; sîrete secde ederse hayvanlığından kurtulur, âdemiyet sırrına vâkıf olur.

Vukufiyet ile esrâr-ı sübhâniye mazhar olunur. Kemal ehli; sûreti tetkik eder, sâhib-i irfân olur. Sîreti görür, sîreti tetkik eder. Hakkı görür. Hakikat ehli olur.

Bunlar ilimle elde edilmez, âlimle elde edilir. Satır zahir; sadır bâtın.

(Sûre-i Hadid) «Hüvel evvelu vel âhiru vezzâhiru vel bâtın. Ve hüve biküllü şey'in alîm.» (Sadakallahül azim) âyet-i celîlesinin sırrı budur.

Bu sırlara Rabbim agâh eylesün. Amin. Elfâtîha.

Kabr-ı şerîf

10.2.1966

Perşambe

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— SABIR, TEVEKKÛL, TEMKÎN —

Teslimiyet-i tâmme bunlarla mümkündür. Hâdisâtı hazmedemeyen, mütevekkil değildir.

Tevekkülü olmayanın temkini de yoktur. Tenkidi seven, Hakdan hakikatten uzak, gâfil ve irfânsızdır. Bir nebze hakîkate vâkıf olan söylemez. Zirâ kendini görüp kendini levme eder. Ahara sıra gelmez.

Söyleyeni, susanı Allah görür ve bilir. Ve erbâb-ı iz'ân ve irfâna bildirir, ve temyiz ettirir. Hakikat sırrı nümâyân olur. Nasıblileri nasibini alır. Tekâmüle doğru giderler. Bu sır; Hakkın irâdesi, murâdı ve hikmetleridir. Nefsinden kurtulmuş, bir cüz'ü dahi külden ayırmayan; bir zerreyi kubbede, bir katreyi ummanda seyreden, (men arefe Rab-behu) sırrına mazhar olmuş, irfanlı bir erdir. Hayal ile âdemiyet mümkün değildir. Âdemiyet hakikatdır.

Hakikat sırları, âdem olanda tecellî eder. Âdem bir ilâhî kab olur; dolar boşanır, boşanır dolar. Kerâmet, tasarruf bu kalplerde zuhûr eder.

Bu sır, bu mazhariyet müteselsil ve muttasıldır. Ezel-den ebede kadar böyle gelir, böyle gider. Buna devrân denir. Bu devrânın kutbiyeti, kutbiyetin bir gavsiyeti vardır.

Devrân Onun, seyrân Onun, kutub O, gavs O. Şu halde ne sen var, ne de ben. Bizlerde mütecellî ancak O var. Ondan geldik, «O» na gideriz.

Bâkiye emânet olalım. Hu. Eyvallah.

— LUGATLAR —

Ezvâk: Zevkler. **Feyiz:** Nimet. **Müstefid:** İstifâde eden; Faydalanan. **Müddeî:** Dâvâ eden. **Mazhariyet:** İyi bir şeye nâil olmak. **Hamâkat:** Ahmaklık. **Sükût:** Susmak. **İs'âf:** Dileği yerine getirme. **Ür-yân:** Çıplak. **Sûret:** Dış görünüş. **Sîret:** Ahlâk; Gidişât. **Bâtın:** Göze görünmeyen iç yüzü. **Ulviyyet:** Yükseklik. **Ulûl ebsâr:** Basîret sahipleri; Kalb gözüyle görenler. **Cüz':** Bir bütünün kısımlarından biri. **Küll':** Bütün; Hepsî.

*

Kabr-ı şerîf

16.2.1966
Çarşamba

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— (TALEB, DİLEK, TAZARRU') —

Nefis; bir çok şeyler ister, talep eder; hayırlı, hayırsız tefrik edemez. Allah mu'fidir, kerîmdir, ihsân eder. Tazarru' niyâzla hayırlısını talep etmek gerekir.

«Allah kulu» kendinden evvel, âharın selâmeti için duâ etmelidir. Rabbin istediği budur. Allanın dileğini yerine getiren, Allaha çok yakındır. Onu, hazîne-i ilâhîyesinden maddî manevî rızıklandır. Anı kendinden gayrisine

muhtaç etmez. Bu bahtiyar kullar; nefsinden kurtulmuş, selâmet bulmuş, diğer kulların da selâmeti için duâ eder. Hasbî olduğu için duâsı müstecâb olur.

Zirâ Allah rahîmdir, rahmândır. Rahmân sıfatı; Re-sûl-u Ekrem efendimizden tevârüs eder, ümmeti hakîkiyede tecellî eder. Bu tecellî ve tevârüs, kıyâmete kadar devam eder. Eğer böyle olmasaydı, bu dünyâ çoktan helâk olur idi. Rabbin bu sıfatı çok büyüktür. Besmele-i şerîfenin sırlarından bir tanesinin bir nebzesi budur.

Allah tamâmına mazhar eylesün. Amin. Elfâtîha.

Kabr-ı şerîf

18.3.1966

Cuma

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Ölümden geldik, ölmezliğe.
Hicâb olur gayriyi söylemeğe.
Sanma ki her söyleyen bildi bu sırrı
Ehlinden gayretet dinlemeğe.
Biz yettik, yeteriz söyletmeğe.
Söyleten ne ben, söyleyen ne sen
Budur sır, budur irfân.
Söyleyen Hak, söyletilen hakikat.
Kim ki bildi bu sırrı,
Oldu mazhar-ı hakikat.
Hamdülillah bulduk, buluşduk.
Ayrı, gayrıda kalsın.
Tevhîde gelen, bizde olsun.
Bizde olan, sende olsun.
Bende, sende olan ,
Hep Onda olsun.
Bu tefrik değildir, tevhidin aslıdır.

**Bizin mânâsı, bizimle fehmolunur.
Bu kelâm avâmın değildir.
Erbâbını bulursan iz'ânına bırak.
Ötesine gitme, sâhibine bırak.
Sâhibimiz Rabbımıza emânet olalım. Amin.**

Kabr-ı şerîf

28.3.1966
Pazartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

**Olursa bir erin kalbi sâf,
Gayri dinlemez boş lâf.
Sâf kalbdedir Hak.
Bu kalbden zuhûr eden kelâm, irfândır.
Fetvâ-ı hakikat bu ağızlardadır.
Yürek tasdik eder,
Huzur bulur, huzûr verir.
Bu meclislere mecâlis-i irfan denir.
Bu meclislere herkes dâhil olamaz.
Olsa da bir şey alamaz.
 Mezâhib dâvâya götürür.
 Mezhebimiz aşk, meşrebimiz Hak.
 Aşk Hakdır. Hak aşkdır.
 Bunu tevhîd etmektir mârifet,
 Bu mârifetle erişilir hakîkate.
Ehl-i hakikatin fetvâsını zâhir anlamaz.
Anlasa da, amel etmez.
Amelsiz ilim olmazsa,
İrfansız hakîkat da olmaz.
Nasîbimiz kaderimiz, kaderimiz nasîbimizdir.
İhtiyârımızı tecellîye bağladık, rahatladık.
İmânımız arttı, teslimiyetimiz arttı.**

Bu tezâyüdle kurbiyet hâsıl oldu.
Karîn olunca müşâhede arttı.
Bu müşâhede ile seyrân,
Bu müşâhede ile hayrân,
Bu müşâhede ile îmân.
Birleşti dü cihân.
Olursa fermân,
Geç öteye heman.
Gel âşık, de aman aman.
Bu aman ile vuslat ettiler.
Hep âşıkana nasîb olur
İnşâallah fermân.
Hâzâ min fazlı Rabbî.

Kabr-ı şerîf

31.3.1966
Perşembe

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— (HAKKA TAM OL TESLİM,
Kİ OLSUN KALBİN SELİM.) —

Bu dünyâda, ukbâda hep bunu istediler.
Hidâyet bunda, selâmet bunda, salâh bunda, felâh bunda.
Kim ki nâil oldu bu mazhariyete;
Aramadı gayride, şunda, bunda.
Buldu hepsini Onda.

Selîm ol, sâlim ol, selâmet bul.
Tarikimiz bu, tarikatımız bu yol.
Selâmîyiz, Arûsîyiz elhamdülillah.
Pîrimiz verdi bu sırrı rehberimiz Ömere.
Ömerde fevz, necâtı bulduk elhamdülillah.
Biz nâdân sözün dinlemeyiz, şâdânız.

Zirâ zikr-i arûsla hep handânız.
Şükür derdimiz kalmadı, hep dermânız.
Pîrimiz ahsendir, zirâ ceddi Hasandır.
Hasan ile, Hüseyin ile olduk alevî.
Ali ile bulduk Muhammedi.
Muhammed ile Hakkı.
Muhammedi Hakda, Hak Muhammedde.
Muhammed Alide, Ali ahsende.
Nefsimizi kurban ettik, erdik bu sırra.
Hamdimiz, şükürümüz Hakka ulaşsun.
Bu sır fâş olunmaz; Olunsa da âgâh olunmaz.
İntisâbımız nasîbimizdir; Erişdik elhamdülillah.
Hâzâ min fazlı Rabbî.

— LUGATLAR —

Hasbî: Karşılıksız; Gönülden. **Tevârüs:** Miras kalma. **İhtiyâr:** Şahsî isteği ile seçmek. **Âşıkân** (ka uzun): Âşıklar. **Selîm:** Doğru; Ayıbsız kusursuz olan. **Fevz:** Kurtuluş; Zafer. **Nâdân:** Bilmez. **Şâ-dân:** Sevinçli. **Handân:** Şen. **Ahsen:** Çok güzel. **Fâş:** Ortaya çıkmış.

*

Kabr-ı şerîf

15.4.1966
Cuma

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— (SABIR, SÜKÛN, SÜKÛNET, İMSÂK-I KELÂM.) —

Sabırlı ol, sükûtu ihtiyâr et. Yerinde konuş.
Hakîkat ehli çok az kelâm eder. Zirâ kelâmı hakdır.
Hak, nâ-hakka verilmez. Muhâtabın Hakdan bîhaber, hakîkatten uzak ise sarfedilen kelâm havaya gider.

Kelâmdan evvel çok düşün. Kalbi râbîta ve istizândan sonra alacağın ilhâmı konuşmağa bak. Özü Hakda olanın, sözü hakîkattir. Bâzen toplulukda nasibli dâvetliler

bulunur. O vakit konuşurlar; ikrâm o nasibliyedir. Rızık maksûmdur. Sofra Allahındır.

İrfân ârifin, hakikat Hakkın, irşâd mürşidin, sofrâ Onun. Gelen Onun, söyleyen Onun, dinleyen Onun. Sen beni kaldır, Hakkı bul.

Hakda ol; Hak sende hakikati söyletir.

Dost Hak. Yâ Hak, yâ Dost.

Hû meded Allah, eyvallah.

—

Kabr-ı şerîf

18.4.1966

Pazartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

(HU MEDED ALLAH.

ALLAHİMİZ VAR NE GAMİMİZ VAR.)

Nekadar boşalırsan, nekadar yok olursan; o kadar dolar, o kadar varlıktan alırsın. Hiç bir nesnenin kendine ait olmadığını bilen, herşeyin sahibi olur. Her şey Hakdadır; zîrâ Hak her şeyi de muhîttir. Gelen gönülden gelir, giden de gönülden gider.

Aşk, îmân, şevk, sürûr, huzûru bulan gönül; Hakkı bulmuştur. Hakkı bulan gönül, gayriyi bilmez ve istemez. Bunlardan mahrûm olan gönül, Hakdan uzak kalmıştır. Ferdâ-ı endîşe içindedir. Gamlıdır, huzûrsuzdur. Beşerî fikirden, hesaptan, kayıtlardan kurtulamayan kafaların yürekleri; dâim bîhuzûrdur.

İnanmak, tam teslim olmak; ümîdi arttırır. Ümîd artıkça kurbiyet ve lutf-u inâyet başlar. Bu tezâyüd ve ihsânla abdin hamdi ve şükrü artar.

Lâ yetenâhî şükürler ve hamdlar olsun Rabbımıza.

Eriştirdi bu sırâ, bakmayız sağa sola.

Girdik bu doğru yola.
Bağlıyız tek bir Hu'ya.
Hû meded Allah, eyvallah. Elfâtîha.

29.4.1966
Cuma

Kabr-ı şerîf

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

(ÂŞİNÂ-İ HAK)

Kahrı lutuf görmeyen, celâli cemâl görmeyen tevhîd ehli değildir. Hakka da âşinâ değildir. Allah mahzâ lutuf -dur, rahmettir. Celâli, cemâlinin evvelidir ve mübeşşiridir.

Ehl-i Hak olmak için en büyük vasıf sabırdır. Sabır, kemâlin mektebidir. Kurbiyet, nihâyet vuslat ancak sabırla mümkün olabilir.

Kim ki bu esmânın bu sıfatın sırrını bildi ise, hakîkate erişti. Ve Hakkı buldu. Ve âşinâ-i Hak oldu. Esrâr-ı sübhâniyeye âgâh oldu. Mazhar-ı feyz-i Hüdâ oldu. Rabbin hâs hâdimi oldu. Tasarruf ehli oldu.

Bu erler gayet ketûmdurlar. Dâima mestûrdurlar. Melâmet-i hakikîye erbâbidirler. Adetleri mahdûd ve muayyendir. Biri gider, biri gelir. Meydan, haşre dek boş kalmaz.

Rabbımız erişdiresin bu sırra, bu mazhariyete. Amin.
Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Nâ-hak: Haksız; Hakkı olmayan. **Muhâtabın:** Söz söylediğin kişi. **Râbîta:** Bağ; Alâka. **Maksûm:** Bölünmüş. **Âşinâ:** Bildik, tanıdık; Bilgili, vâkîf. **Mahzâ:** Ancak; Yalnız. **Mübeşşir:** Müjdeleyen. **Mazhar-ı feyz:** Nîmetin zuhûruna nâil olan. **Ketûm:** Sır saklayan. **Mes-tur:** Örtülü. **Mahdûd:** Sınırlı. **Haşre dek:** Kıyâmete kadar.

*

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

1 — Azâb, hicâb, nedâmet duyanlar, defter-i sâlihine mukayyed olanlardır. Zirâ hatâ bilinmeden savâb bulunmaz.

2 — Muhâtabın celâle lâıyk olmuş ise, kendini bilenden bulması hayırlıdır. Zirâ Allahı bilmiştir; Allah ise rahmeti, magfireti bol. Bilâhare cemâl tecellî eder.

3 — Edebi gayb etmemek için; yalnız kalındığı vakit, tenhâda karanlıkta riâyet edilmek üzere, tâlim edilmelidir.

4 — Muhîtin senin değildir. En küçük bir zerreyi dahi Hak muhitdir. Kendini, haddini bilen muhiti genişler; Hakka yaklaşır.

5 — Hırs, tama' en kötü bir huydur. Rızâya, kadere karşıdır, şeytanîdir. Sonu hüsrândır.

6 — Kanâat, rızâdır. Maksûdun rızâ olduğuna göre; râzî olan fakirin matlûbunu Ganiy-yül Kerim ihsân eder. Halk-dan müstagnî kılar.

7 — Hak, dilediği kulunda hakikati izhâr eder. Anı sırrına âgâh eder. Esrâr-ı ilâhiyesiyle mesrûr kılar. Sır sorulmaz. Nasîblisi alır. İzn-i ilâhî ile nasiblisine verir.

8 — Abd, kâmil olunca niyâzı artar; takvâsı çoğalır; şekvâsı kalmaz; şükür ve hamdini tezyîd eder. Zirâ nîmetlerin en büyüğü aşk ve irfândır. Bu kâmil kulların kalblerinde aşk-ı ilâhîden gayrиси, giremez ve barınamaz. Kalbi irfan hazînesi olur, hakîkat fışkırır.

9 — Kâmilin emeli, amelidir. Ameli de emelidir.

Zâhirin emeli, kendinedir; çoğu riyâdır.

Hakîkat ehlinin amelini, herkes göremez ve anlayamaz. Zirâ ihlâsı derûnîdir, bâtnîdir. Ancak ehl-i bâtn ve muhlisler görebilir.

10 — Kâmiller; mazhar oldukları nimetlere, hallerine bakarak bir an olsun gaflete düşmemek için; mâzîlerini tahayyül ve tezekkür ederler. Nîmetin, lutfun kadir ve kıymetini; şükür ve takdirden âciz kalırlar. Hakkın inâyetine sığınarak, âkıbetlerinin selâmetini dilerler. Bu duânın müstecâb olacağı ümidi belirir. Zirâ (Lâ taknetû min Rahmetillah) âyet-i celîlesinin sır-ı hikmeti tecellî eder.

11 — Ne olursan ol zinhâr sen ben deme! Seni de, beni de sâhibimiz ansın ve dilediğine bildirsün. Hizmetkârlığımızı unutmayalım.

12 — Bulduğunuz meclisde dinlediğiniz sözler, meşrebimize aykırı da olsa birdenbire red etmeyin.

Hakikat payı olup olmadığı, ancak akl-ı selîmin kalbinde tahlîl ve tartılarak, ya kabul veya red olunur. Hakikat ehli olan, hakkı nâhakkı temyiz ve tefrik eder.

Rabbım hak ve hakikatten bizleri mahrûm bırakmasun. Amin. Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Hicâb: Utanma. **Nedâmet:** Pişmanlık. **Celâlî:** Sert tabiatlı. **Riâyet:** İtibâr etme; Gözetme. **Tama':** Tamah; Aç gözlülük. **Şekvâ:** Şikâyet. **Derûnî:** İç tarafla yürekle ilgili. **Tezekkür:** Hatırlama; Koşuşturma. **Redd:** Geri çevirme. **Tahlîl:** Analiz; Basit parçalarına ayırarak inceleme. **Tefrik:** Seçme; Farklı koyma.

*

Kabr-ı şerîf

11.5.1966
Çarşamba

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

(«ALLAH BES»İN TEFSİRİ)

Ey tâlib-i Hak. Lisânın gönlünle birlikte Allah desin. Eğer bu nasîb olursa, zâhirle bâtın tevhîd olmuş olur.

Zâhir ve bâtın ilminin, hayâtın, memâtın, küfrün, îmânın, dalâletin, hidâyetin, kudretin, kuvvetin mu'tisi ancak bir Allahdır. Allah dilediği kulunda bu sıfatlarla tecellî eder.

Lisânen Allah deyen çok bulunur. Fakat gönlün Allah diyebilmesi, ancak Hakkın kalbe nazar etmesiyle mümkündür. Bin kerre Allah demekten, bir kerre gönülden Allah deyene Allah yeter.

Bu kullarda celâl, cemâl olur. Endişe, derd, telâş-ı vesvese kalkar. İlâhî zevk, inşirâh-ı kalb, huzûr, sükûn hâsıl olur. Zirâ sevdiği kulumu tezkîb ve mahzûn etmez. (Elâ inne evliyâ-allah, lâ havfun aleyhim ve lâ hum yahzenûn) âyet-i celîlesiyle sâbittir.

Ey tâlib-i Hak ve âşık-ı Hüdâ! Bu gülbânkı ezberle. Şevkle aşkla oku.

Sırrına ve tecellisine mazhar oluruz inşaallah. Elfâtîha.

Kabr-ı şerîf

16.5.1966
Pazartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

İlticâ, münâcât, tazarru', niyâz ancak! Rabb-ül âlemîn olan Allah-u Azîm-üş şâna olur.

Her ilticâ, münâcât, tazarru' ve niyâz bismillâhirrahmânirrahîm ile başlar. Dikkat edilirse ism-i celîlden sonra,- evvelâ Errahmân sonra Errahîm sıfat-ı celîlelerinin anahtarlarıyla bâb-ı rahmet açılır. İnâyet, kerem, lutf ih-sân olunur.

Yalnız kendi için niyâzda talebde bulunan abd, Hakdan gafildir. Allah; nefsinden kurtulanların, diğerlerinin de kurtulması için dua edenleri sever. Anların niyâzını kabul buyurur. Çünkü Resûl-u Ekrem Fahr-i âlem efendimiz

(Ve mâ erselnâke illâ rahmeten lil âlemin) mazharma muhâtab ve me'mûr olmuştur. Ve kâinatın peygamberidir. Kâinatın kurtarıcısı, nûrlandırıcısıdır. Zîrâ Rabb-ül âleminin nûrunu taşır. Nûrullahdır.

Biz ümmetleri de, hakîkate erişmiş olanlar; âlemlerin selâmeti ve felâhına dua etmeden, kendileri için dua etmezler. Eğer bu hakîkate vâkıf olanların duâsı olmazsa; bu kadar gâfilân, câhilân, usâtın ayakda durması mümkün müdür? Cenâb-ı Hak, Resûl-u ekrem efendimizin ümmetinden bu lutfu ve ihsânını esirgememiştir. Müstecâb olan duâlar bu ağızlardan edilir.

Allah duâmızı kabul buyursun; Allah bu has kullarından ve bu ümmet-i hakîkiyeden eylesin. Amin. Elfâtîha.

Kabr-ı şerîf

18.5.1966
Çarşamba

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

Herkes bir vâridât bekler. Toplamak ve doldurmak için bir kab hazırlar. Hakikat ilminden, irfânından feyze tâlib olan âşık da yüreğini hazırlar, intizâr eder. Allah ganiy-yül kerimdir. Herkesin yüreğine göre verir. Feyze tâlib olanı da; boş çevirmez mutlaka verir. Ancak yüreği; abdestli, pâk ve sâf olması lâzımdır. Zirâ nur kirli bir kaba konmaz.

(Allahu nûr-us semâvâti vel ard.)

Ey tâlib-i Hak! Ezkârını yüreğinden yap. İhlâşlı ol ki yüreğine nur gelsin feyz gelsin. Feyz-i hakiki, medreseden ilim pazarından alınmaz. Yüreğinde Hakdan gayrısı mihmân olmayan ehl-i hakikatdan tâlim ederek, nazar kimyâsına mazhar olmaya bak.

Arif oldur ki, irfânından değil, irfândan bahseder. Kâmil oldur ki kemâlinden değil, ehl-i kemâli nakleder. Ha-

kâkat ehli, gayriyi de Hak görür. Ehl-i hakikat; Hakkın bütün sıfatlarını müşâhede etmiş, Dâl ve Hâdi sıfatlarının mazharlarını görerek uyanmış, şükür ve hamdini yapıp hâline niyâza başlamıştır. Bu mertebenin bu makamın mazharlarının duâları, müstecâb olacağı çok kuvvetle ümid edilir.

Hakikat ehli bir insan, ne olursa olsun hiç bir şeyi kat'iyetle ifâde etmez. Zira her şeyin iyisini, doğrusunu Allah bilir. Ve dilediğine bildirir.

Edeb öyle büyük bir mazhariyettir ki, müeddeb edebinden de hicâb eder. Hicâb; kemâlin, irfânın mîyârıdır. Sonuna zirvesine varan Fahr-i âlem efendimiz (El fakri fahri) buyurdular.

Rabbim, Rasûlullâhın şefâatine ve vârislerinin himmetleriyle hakikatlarına irişdirsün. Amin. Elfâtiha.

Kabr-ı şerif

30.5.1966
Pazartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— ALLAHLA PAZARLIK OLMAZ —

Zirâ Allah mu'tidir. Hiç bir şeyi beklemeden ihsân eder. Yalnız yüreğimi döktüm. Amma o da benim değil. O dolduruyor, O istiyor, O veriyor. Eğer O râzı olmazsa seni de razı etmez. Rızâ talebi, ancak vâkıf-ı esrâr olan mü'min kullarıdır. Rızâ; soyunmakla, terki terk etmekle, yok olmakla elde edilir. Ondan sonra sâhib-i rızâ, libâs-ı vahdeti giydirir. Boşalan kabına; terk ettikleri kesâfet, dalâletin yerine; letâfet, hidâyet ve nur doldurur.

Zamanla mu'tî sıfatı bu kablarda tecellî eder. Nur alır, ve nur verir. Allahım yeryüzündeki melekleri, zuhûrda iken --ve intikalden sonra ravzaları, makaamları-- çeşme-i

hakaik ve envârdır.

Fânî olan nârdır. Nur bâkîdir. Cismâniyetimiz fânî, rûhumuz bâkîdir. Seyrân ruhla, tayerân ruhla, vuslat ruhla mümkün olur. Lâtif esmâsı ile letâfet hâsıl olur. Bu letâfetle kesret bulutları dağılır. Hakikat ufukları görülür. Mi'râc olur.

Rabbim nasîb ve müyesser kılsın. Amin. Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Nemât: Ölüm. **Dalâlet:** (Doğru yoldan) sapma. **Usât:** Âsîler. **Gafilân** (a lar uzun): Gâfiller; Habersizler. **Müeddeb:** Edebi öğrenmiş, terbiyeli. **Melekler:** İlâhî hizmetlerle vazîfelendirilmiş rûhânî varlıklar veya mübârek yüce zâtlar. **İntikal** (a uzun): Göçme. **Ravza:** Kabir bahçesi. **Hakaik** (ka uzun): Hakikatlar. **Nâr:** Ateş. **Seyrân:** Gezip dolaşma. **Tayerân:** Uçma. **Kesret:** Kalabalık; çokluk.

*

Kabr-ı şerîf

1.6.1966
Çarşamba

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

(MEN AREFE NEFSEHU, FAKAD AREFE RABBEHU)

Mutlak aczimi idrâk eyledim. Bu aczim çok şumûlludur. Bir nefes almaya, bir kelâm etmeye, en ufak bir zeremin hareketine muktedir değilim. Değil fahr edecek; nakl edecek bir hâlîm yok. Hepsî hicâb ve nedâmetden ibaret.

Şunu bunu biliyorum demenin, bir vesvese ve cehâlet olduğunu anladım. Nihâyet aczimi idrâk eyledim demekliğim de hicâb olunca, ve Senin idrâk ettirdiğini öğrenince; takdirince kaderimce bir nebze Seni bilmiş oldum.

Seni bilince yok oldum. Yok olunca varlığın zuhûr etti. Gayriyi görmedim. Hakikat göründü.

Her şeyin Hak olduğunu, ve her şeyin Senden ve Senin olduğunu, nihâyet Sen olduğunu anladım. Bu sırrı bana bahsettin. Sana lâyetenâhî şükürler, hamdler, secdeler ederim benim güzel Allahım.

Allah bes ve der heme ân Zülcemâl bes.

Hu meded Allah.

Kabr-ı şerîf

8.6.1966
Çarşamba

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— (Her biri bir türlü bildi Hüdâyı.) —

— (Lâ ilâhe illallah, külle yevmin hüve fî şe'nin.) —

Ehl-i tevhîd bin esmâ ile yâ Hak dedi.

Hak hergün hattâ her ân, sıfatlarıyla ef'âliyle mütecellîdir. Vücûda gelen âsârı müşâhede eden, yalnız sıfatlarının müşâhididir. Bu müşâhidlerin ilmi, sıfatlardaki tekâmüle göredir. Rü'yetleri, müessiri görmeğe müsâid değildir.

Hak, müessirin müşâhidlerinin kadrosunu ezelden tâyin etmiştir. Seyrini; sülûkünün mektebini; irfânını kimden alacağını ve kime vereceğini tesbit etmiştir. Vakt-i merhûnu gelince nasîbliler kapusunu bulurlar. Dâhil olurlar. Yetişirler, pişerler, olurlar.

Şâh-ı velâyet Ali kapusuna varırlar.

Bu kapu Hak kapusudur, ruhsat kapusudur.

Bu kapu vuslat kapusudur.

Ruhsatı alamayan vâsıl-ı Muhammedî olamaz.

Vâsıl-ı Muhammedî olamayan da, vâsıl-ı Hak olamaz.

Vâsıl-ı Hak olamayan da; hakikat ehli olamaz. Zâhirde kalır. Zâhirinden söyler. Zâhirinden dinler. Bunlar da ehl-i zâhirdir.

Zâhirin ilmi, hakikat ehlinin irfânının ibtidâsıdır. Zâhiri bâtın, bâtını da zâhir olmuştur. İlm-i küll Resûl-us sakaleyn Muhammed aleyh-is selâmın hem kaalini ve hem de hâlini bilince, vâsıl-ı Hak olur.

Yâ Hak. Lâ ilâhe illallah. Muhammedun Resûlullah. Destur yâ Ali kerremallahu veche. Destûr yâ Seyyidinâ, Mürşidinâ yâ Pîr, yâ Şeyh. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

İdrâk: Akıl erdirmeye. **Şumûllu:** Geniş; İçine alan. **Muktedir:** Becerebilen. **Takdîr:** İlâhî hüküm. **Müşâhid:** Gözle gören. **Müessir:** Eseri yapan. **İbtidâ:** Başlangıç. **Merhûm:** Muayyen. **İlm-i küll:** Her ilim; Bütün bilgiler. (Peygamber efendimiz).

*

Kabr-ı şerîf

22.6.1966

Çarşamba

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

(RAB KERİMDİR.)

Zinhâr olmayasın fârig niyâzdan.

Abdin kerem kabı, avuçlarının içidir.

Gel Allah kulu, gönülden eyle niyâzi.

Başkası eylesün nâzi.

Gel niyâza, kabın gönlün olsun.

Sâhib-i keremle dolsun.

İmânımız aşk, aşkımız imân olsun.

Aşkla geldik, Aşkla gideriz.

Böyle geldiler, böyle gittiler hep erenler.

Selâm ederiz, selâm alırız, gönlümüz hep şâd.

Ey âşık durma, eyle Fevzinle Abdüsselâmı yâd.

Rab kerîmdir. Nâil-i himmet oluruz inşâallah.

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

1 — Dostunu bilen ve tanıyanın aklına düşmanı gelmez. Zirâ düşman, hakiki dostun emrine tâbidir.

2 — Endişenin nisbeti; imânın, teslimiyetin derecesiyle ölçülür.

3 — Hakikat ilminden nasibi olmayanın sattığı ilim, durgun bataklıktaki suya benzer. Ne içilir ve ne de kullanılır.

4 — Allah dilediğine dilendirir ve ihsân eder. Kul takdir edilen nasibini alır.

Kadere rızâ, imân; imân da irfânı, irfân da hakikate ulaştırır.

5 — Zâkirin zikri, levhinde mezkûrdur. Divânelik zikrin kabûlu mertebesidir.

6 — Zâhid zühdüyle mütesellî olur. Aşık mâşûku buluncaya kadar tesellî kabul etmez.

7 — Derdine kimseyi ortak etmeğe bakma! Saadetini, refâhanı taksîm etmeğe bak.

Allah cömerdi çok sever.

8 — Gönül kazanmak için gönül vermek lâzımdır. Âşıkın pazarı hep gönüldür.

9 — Arifin hazinesi gönlüdür. İrfan arayanlar bu gönüllere girmeğe baksunlar. Hazinenin sâhibi Hakdır. Hak tükenmez. Anın için irfân da nâmütenâhîdir.

10 — Zâhid ilmینی dirhemle satar. Zirâ çantası ufaktır. Tükenmesinden endişe eder.

Arifler tehî-destdirler. Yalnız yürekleri doluyor. Tükenmezler. Hak bâkîdir ve ganîdir.

11 — Arifler muvaffakiyet veya adem-i muvaffakiyet gibi bir şey bilmezler. Zirâ herşey Allahdandır; ve Allahındır.

Her ikisine de şükür ve hamd ederler. Abdin esas vazifesi budur.

12 — Ârifin bir anlık gönül nemâzı, zâhidin yıllık nemâzından efdaldir. Niyazı da kısadır, özdür.

Zirâ Hak özdür.

Özünü Hakka bağlayanın özü de, sözü de Hakdır.

Hak Dost, Dost Hak.

Hu meded Allah. Elhamdülillah.

15.7.1966

Cuma

Kabr-ı şerif

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Sır-ı İlâhîye âgâh olmak kolay bir iş değildir. Ancak matlûb olunca tâlibe, her gün zuhûr eden bir hâdise ile ilhâm olur. Tefekkür ve tahlîl başlar. Bu sûretle sır ayân olur. Bunlar urafâ kadrosuna dahildirler.

Hakîkate ulaşmak, bu irfan yoluyla sırların çözülmesiyle mümkündür.

Bir yed-i sahihin tuttuğu ve yetiştirdiği bir çok sâlikin arasından bir ikisi, bu sırrı tevârüs eder. Fakat birinde aynen ve müntakilen devam eder.

Müteselsil ve muttasıl böyle gelmiştir, böyle gitmiştir. Bu, taleble olmaz. Bu bir tensîb ve nasîb meselesidir. Her şeyin tensibini ve nasîbini Hak tâyin eder.

Mürşid, irşâdı Hakdan alır. Ve Hakkın dilediğine verir.

Yalnız Resûl-u sakaleynin gösterdiği bâb-ı Ali -ki bu Şâh-ı velâyet Ali kapusudur- bu kapuyu çalmayan ve boyunu kırmayan bir şey alamaz.

Ne kadar allâme-i cihân olsa, ne kadar cehd ve gayret etse, bu sırdan mahrûmdur. Çünkü sır-ı Sübhâniyeye ve

kemâlât-ı İlähiyeye mazhar olmuş İlm-i küll, bu kapıyı gösterdi.

Rabbim bu kapudan çevirmesün. Amin. Elfâtiha.

Kabr-ı şerîf

23.7.1966
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Bilmez iken kendimi, bildim hiçliğimi.
Bilmek, hiçlik de hicâb.
Zirâ için altında gizli bir emel.
Halbuki ne ilim ve ne de emelim
Olmasun ki hiç olayım.
Hiç olmak, varlığı bulmak demektir.
Böyle olunca hiçlik bir pâye, bir makaam.
Buna erişmek bir lutf, bir inâyet.
Zâhirde tevâzu', bâtında tefâhür.
Satırla sadırın budur mânâsı.
Geç maddeden gel mânâyâ.
Sıyrılmış bu ezberden, boş kelâmdan.
Kes ülfetin bu pazardan.
Satılmaz. Yoktur hakikat metâ.
Hak yoluna düşenin menzili hakikat.
Dosta dâvetli olan Dost elinden içer.
Bir içen kendünden geçer.
İçmişiz elhamdülillah Dostun dostu elinden.
Aylmadan bir kerre böyle gideriz Dosta.
Hak Dost; Dost Hak.
Hu meded Allah. Elhamdülillâh.

— LUGATLAR —

Zinhâr: Sakın ha! **Mezkûr:** Anılmış. **Mütesellî:** Avunmuş. **Tehî-dest:** Eli boş. **Adem:** Yokluk **Efdal:** Daha değerli. **Yed'i sahîh:** Gerçek el. **Müntakîl:** İntikal eden; **Mîrâs** kalan. **Tensîb:** Uygun görme.

Allâme: Çok bilen. **Pâye:** Rütbe; Mertebe. **Tefâhür:** Öğünme. **Ülfet:** Dostluk; Alışkanlık.

*

Kabr-ı şerîf

30.7.1966
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Gönülde bulduk gönülleri.
Aşinâ olduk, erbâb-ı dil olduk.
Geçüb kâşâne-i dünyâdan, lâ-mekânı bulduk.
Gayri kalmadı ne şek ne şekvâ.
Hamdülillahdır takvâmız, kalmadı dâvâ.
Zâhid mollasınla görsün dâvâsın.
Hamdülillah aldık berâet ilâmın, huzûrdayız.
Zirâ nefsimizle sulh olduk.
Ey tâlib geç bu dâvâdan, gel huzûra ki
Gönlün mi'rac etsün.
Budur gâye, budur vuslat.
Terk etmedikçe terki, giremezsin bu gönüle.
Gâfil olma gel âkil ol.
Akılla bulundu bu hakikat.
Erişmez zâhirin aklı bunlara.
Bırak şunları bunları da, gel akl-ı selîme.
Vuslat ancak mümkün kalb-i selîmle.
Gel edelim niyâz:
Aklımız selîm, kalbimiz selîm olsun.
Hak erenler destgîrimiz olsun.
Elhamdülillah. Elfâtîha.

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

Biz yokuz amma lâ-mekânın mekânında misâfiriz.
Gördükçe ikrâm ol Kerimin kereminde;
Göründü mihmândâr-ı Hak, Resûl-u sakaleyn—Kerremal-
lâhu veche.

Bildik haddimizi, hudûdumuzu.
Hicâbla bulduk edebimizi
Acz-i mutlakiyetimizle bulduk erişdik kudrete.
Kudretle (Hay) dedik, dirildik.
Yıkık gaflet perdesini nûr aldık.
Latîf oldu bütün âlem.
Gelince farka; başladı tefrika, göründü kesâfet.
Tekrar nûra daldık.
Gittik, geldik, kalmadı tefrika.
Bir oldu âlem; Yalnız bir gördük her rengi.
Tevhîd ehli, kesretde bulur vahdeti.
Budur gâye, budur maksad.
Gâye maksûd, maksûd gâye hep rızâ.
Erişenlere yokdur ölüm.
Maddede misâfir, mânâda mukîmiz.
Ezelde rûhumuz, ebedde olur ekmel rûhumuz.
Bir Hu' dur Hakka borcumuz.
Evvel Hu, âhır Hu.
Hu meded Allah. Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Lâ-mekân: Mekândan münezzeh. **Berâet:** Dâvâyla ilişiği olma-
ma. **İlâm:** Bildiri. **Huzûr:** Rahat; Sükûnet; Zâtın makaamı. **Destgîr:**
Yardım eden; Elden tutan. **Mekân:** Oturulan yer. **Mihmandâr:** Misa-
firi ağırlayan. **Mukîm:** Oturup yerleşen. **Ebed:** Sonsuz gelecek za-
man. **Ekmel:** Pek olgun.

Kabr-1 şerîf

22.8.1966
Pazartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM

ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Ömrümüzü heder eyledik gezdik âvâre
Dolaştık, aradık bulduk bir velî kapusun.
Mihmân olduk ande, nihâyet çaldık Ali kapusun.
Bu kapıda köle olduk, azâd olduk amma
Terk etmedik bu kapuyu.
Salât-u selâm çekerek bulduk Muhammedi.
Aşkın menbâi, nûrun kaynağı, Hakkın kâmil mazharını
gördük.**

**Allah Allah dedik, hakkı bulduk.
Yok olduk, Hakkı bulduk.
Kulluğumuz ayan, sînemiz püryân oldu.
Ali bendesi, Muhammed ümmeti, Allah kulu
Şimdi olduk elhamdülillah.
Bu sırla elfâtiha.**

Kabr-1 şerîf

27.8.1966
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM

ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Kimi imânda, kimi küfürde
Her ikisi de bir irâdede
Bir olunca irâde herkes zevkde.
Parçalama irâdeyi ol irfânda
Nisbetimizi kismetimizde bulduk.
Öyle yok olduk ki varlıkta boğulduk.
Ol bir Ganinin gedâsıyız.
Ol fakril fahrin ümmetiyiz.**

Bu sırrın sırrı Murtazanın bendesiyiz.
Tevhidin sırrını bunda bulduk.
Ayrılmadık bu zevkten.
Bu gedâlar böyle gittiler.
Aşk bir, Hak bir, irâde bir.
Birden gayrisini unutduk elhamdülillah.
Ezkârımız Bire, efkârımız Bire.
Nisbetimiz Bire; Evveli de Bir, âhır da Bir.
Birden birer, birer geldik.
Birer birer gideriz yine Bire.
Hep birden diyelim Hu
Evvel Hu, âhır Hu; Zâhir Hu, bâtın Hu.
Hu meded Allah. Elfâtîha.

—————

Kabr-ı şerîf

6.9.1966
Salı

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

Ger girmiş ise sadra Hak,
Nutuk da hak, nazar da hak olur.
Hakîkat ilmi sadırdan okunur.
Tâlibi, matlûb olur; soyunur.
Pazar-ı irfândan bir abâ giydirilir.
Bununla hakîkat yolculuğuna çıkılır.
Aşk yoludur, nur doludur bu yol.
Evvel gidenler geçenler, bu yollara hep nur saçtılar.
Sâlike, âşka rehnümâ oldular.
Zemîn zamânı, mekîn mekânı imkân kıldılar.
Cefâyı sefâ, kederi sürûr kıldılar.
Yola çıkan Hak, reh-nümâ Hak,
Giden Hak, gelen Hak; Aşk O, mâşûk O.
Pazar Onun, yazar Onun.

Sen Onun, ben Onun.
Ondan gayri, Hakdan gayri
Şu halde yoktur gayri.

Gayriyi görmeyen, Hakkı gördü Hakkı buldu.
Buna hakikat kaamûsunda ulul-ebâr dediler.
Meclis-i irfânda nâtık-ı Hak dediler.
Görenlerin, hak söyleyenlerin bezminde
Bulunmak nasib olsun inşaallah. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Heder: Boş yere sarf. **Ayan:** Belli; Açık. **Püryân (Büryân):** Kebab. **Bende:** Mensub; Bağlı; Dost. **Efkâr:** Fikirler; Düşünceler. **Gedâ:** Dilenci. **Reh-nümâ:** Yol gösteren. **Mekîn:** Sözü geçer; Oturmaş. **Kamûs** (a uzun): Büyük sözlük. **Nâtık:** Söyleyen.

*

Kabr-ı şerîf

27.9.1966
Salı

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Sıdk ile gel, ihlâs ile gel, açıktır kapımız.
Kizb ile riyâyı asla dokumaz tezgâhımız.
Bırak ca'lfıyeti, soyun şöhret libâsın.
Giy mahviyet abâsın.
Boşalub dolaşın irfan ile.
Sadrı irfan olanın nutku hakdır.
Sûretindeki nur, sûretinde ayan olur.
Görünen nur, söyleyen Hak.
Hak söyle nur al.
Nur al, hak söyle.
Sadırın Hak, vechin pâk olsun.
İrfândan irfâna yol bulasın.
Bulup menzilin, kur pazarın.
Tâlibi gelur nasîbin alur.

**Tezgâh Onun, irfan Onun, tâlib Onun,
Nasîb Onun, sen Onun, ben Onun.
Brakalım şunun, bunun.
Hizmetkârıyız tükenmez bu pazarın.
Hamdimiz, şükrümüzü eyleyelim tekrar.
Hâzâ min fazlı Rabbî.
Çok şükür elhamdülillah.**

4.10.1966
Salı

Kabr-ı şerîf

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Kızb, riyâ ile elde edilen şöhret bir âfettir.
İştihârım sıdk, sadâkat,
Arz-ı ihlâs, ahde vefâdır.
Sohbetin muhlislerle yâr-ı vefâkârla olsun.
Dost, dostunu bildirsin; anıla dost ol.
Yediğin içtiğin Dost elinden olsun.
Meclisin Hak kelâmı, hakîkat meşrebi olanlarla dolsun.
Hak bir, Dost bir, destûr bir, salât-ı selâm,
Gülbânk-ı Ali, destûr yâ Pîr miftâhın olsun.
Açulsün hakikat perdesi
Vuslat kapusu görünsün.
Bu zevk, bu meşreb Ehl-i Beytindir.
Aşk ehlinin kalbi, mâşûkun beytidir.
Zâhir, zâhid mezhebi; meşkle geçirdi vaktin.
Giremedi sadra.
Kaal ile kîl etti geçirdi ömrünü.
Düştü cennet dâvâsın peşine.
Nîmet kaygusu, cehennem kaygusu.
Heder oldu bütün ömür.**

Aşık, mâşûk peşinde
Celâl, cemâl oldu.
Budur gâye, budur tevhîd.
Ey âşık gel tevhîde.
Hak Dost, Dost Hak.
Hu meded Allah.

— LUGATLAR —

Sıdk: Doğruluk; iyi niyet. **Kızb:** Yalan. **Ca'liyet:** Uydurmacılık; Sahtecilik. **Âfet:** Felâket. **İştihâr:** Meşhur olma. **Ahde vefâ:** Verdiği sözü tutma. **Sohbet:** Konuşup görüşme. **Yâr-ı vefâkâr:** Vefâli ve candan dost. **Miftâh:** Anahtar; Açacak; Şifre çözücü. **Beyt:** Ev; Konak. **Meşk:** Mûsikîde eser geçmek.

*

Kabr-ı şerîf

8.10.1966
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Allah, kullarına dilediği gibi kendini bildirir. Diletidir. Tekzîb etmez ve ihsân eder.

Bütün zerrâtınla cân u gönülden, rûhunla üç kerre «bismillâhirrahmânirrahîm» desen rahmet kapıları açılır. Nûrlar saçılır. Füyûzât-ı ilâhiye nüzûl eder. Besmele-i şerîfenin müsemmâsı zuhûr eder. Mûteâkib âyet-i celîlelerin kırâatında hikmetleri, sırları ile beraber ihsan olunur. Zîrâ buna mazhar olanların kalbi açılmıştır.

Miftâh-ül kulûb olmuştur.

Sadri, Rahmân; nutku, Kur'ân; hizmeti, lutf-u sübhân; hâdim-i halk; hâdim-i Hak olur. İbâdullâha hizmet kapasu budur. Hizmetine eyle şükür.

Tevfik Allahdan, inâyet Allahdan.

Gayret de ihsân-ı Hüdâdır.

Hizmetin meşkûr olsun.

Hizmeti ubûdiyet, zevkin olsun.

**Hak muînin olsun.
Nusret kılına belinde, tevhîd dilinde olsun.
Amin. Elfâtîha.**

Kabr-ı şerîf

15.10.1966
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Eyleme zinhâr şikâyet ahvâlinden,
Kesme ümidin ol Kerîmin rahmetinden.
Vermiş ise sabur, en büyük ihsândır.
Tevekkül, kanâat lutfun kendisidir.
Bol istigfâr, bol niyâz
Budur abdin dâim nemâzı.
Afuvv Rabbın şânıdır.
Lâ taknetû'nun budur sırrı.
Aşıkın havfı, mâşûkun igbirârı.
Dostu gücendirmemektir dert telâş.
Böyle bilen Rabbını, bildi kendini.
Kendini bilen buldu Rabbını.
Arafe denildi, ârif denildi.**

**Kalmayınca şek, şekvâ tükenir.
İrfân budur, îmân budur, hakikat budur.
Yokla kalbin dinle gör bak ne okur.
Duymaz bunu sağırlar, körler.
Enfüsünden nice efsâneler söyler.
Hakkı bulan, hak söyler, hakîkat söyler.
Nasîblisine dinletir, nasiblendirir.
Bu rızık da maksûmdur.
Kimine mesdûd, kimine küşâdedir.
Bu sofraya oturduk şükür elhamdülillah.
Bu nîmetden mahrûm kalmayalım inşaallah.
Hâzâ min fazlı Rabbî, elhamdülillah.**

— LUGATLAR —

Tekzîb: Yalancı çıkarma. **Müsemmâ:** İsimlendirilmiş olan. **Müteâkib:** Ardından gelen. **Kırâat:** Okunma. **Meşkûr:** Teşekküre lâyıık. **Afuvv:** Affetmesi çok olan. **Havf:** Korku. **İğbirâr:** Gücenme. **Arefe:** Bildi, tanıdı. **Ârif:** Bilgili; Vâkıf; İrfan sahibi. **Enfûs:** Nefisler; Kendileri. **Efsâne:** Asılsız hikâye; Masal. **Mesdûd:** Kapanmış. **Küşâde:** Açık.

*

20.10.1966

Kabr-ı şerîf

Perşembe

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Geç kendinden de, kendine gel.

Kalma kendinde, var ki Ana.

Bulasın, alasin, dolaşın, tasanın.

Ben bir kab iken sana döküldüm;

Sen bir kab oldun.

Ne benim kabım, ne senin kabın, hepsi Anın.

Boşaldıkça dolar, doldukça boşalır.

Matlûb olan tâlibi gelir alır.

Erbâb-ı dil zevkin tadır.

Var bu zevke gamını kaldır.

Dinle söyle, söyle dinle irfan meclisinde

Açma sohbet nâdân önünde.

Bulanı bulan bulur.

Göreni gören görür de şâd olur.

Hakikat ehli ulûl-ebşâr olur.

Nakl tükenir; akıl irfân olur, fermân olur.

İlm-i küll'ün râhında mirâc olur.

Ger çalmışsan Ali kapusun,

Bil ki Hakkın kapusun.

Resûl-u Sakaleyn ilm-i küll, bu kapıyı gösterdi.

Binlerce şükür bu kapunun gedâsıyız.

Nîmeti, feyzi bu kapuda bulduk.
Rabbim ayırmasun bu kapudan bu gedâları.
Zirâ Hak kapusudur, vuslat kapusudur.
İlim budur, yol budur, irfân budur, hakîkat budur.
Şükür elhamdülillah keremine
Hâzâ min fazlı Rabbî. Elfâtîha

Kabr-ı şerîf

12.11.1966
Cumartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Abdin esas vazifesi ubûdiyeti, bedeniyle rükûu ve secdesidir. Ancak bunlar mevkûtdur. Halbuki salât-ı dâim, rûhun ve yüreğin secdesidir. Bu salât bu secde ile, müşâhede-i cemâl ve vuslat hâsıl olur. Bu, mükellefiyetle değil; kerem-i İlâhî, lutf-u Sübhânî ile mümkündür.

Korku nefsin duygusudur.

Aşk ruhun duygusudur.

Kâmil insan, sevdiğinden nâs gibi korkmaz.

Zirâ sevgiliden bir zarar gelmez. Sevgilinin gücenmesinden endişe eder. Bunun için titrer. Bu bir cezbe-i İlâhîdir. Kelâmla ifâde olunmaz. Hâl ile ifhâm olunur.

Şekil, kayıd, kuyûd, şurût maddede mahfûzdur.

Aşkda, cezbede kayıd yoktur. Mânâ âleminde mustagrakdır. Ruh âleminde ebedîdir. Lâ-yemûtdur. Bu tasnif bu kadro halkında fitratında levhinde mahfûzdur.

Hu meded Allah.

İhsânına, keremine lâyetenâhi şükürler hamd ü senalar olsun.

Hâzâ min fazlı Rabbî. Elhamdülillâh.

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— YÂ HAK —

Her şey Hakdan gelir, Hakka yürür.

Her şey emânettir. Emâneti aldığım yere temiz bırakmağa bak ki, beklemeden Hakka gidesin.

Hayalhânedede hakikat âyînesini görmeğe bak. Ayinedeki sır çözümlünce şeffâfiyet hâsıl olur. Ru'yet, müşâhede husûle gelir. Tahayyül, tahkîke münkalib olur.

Erbâb-ı hakikatin kalbleri; hem basîr, hem semî' ve hem de kelim dir. Nutukları kaal değil, hâlin ifadesidir. Zaman, mekân, mesâfe mefhûmu hayâl olur. Hakikatda hepsi bir ân olur. Bir ân-ı vâhiddir.

Bu geçen asırlar, satırlar, nice sûretler; hebâ oldu, mevt oldu.

Gel sadra, gir sûrete; Bakaayı gör de lâyemût ol.

Bâkî Hak, yâ Hak. Dost Hak.

Yâ Dost. Hu meded Allah.

Elhamdülillâh.

— LUGATLAR —

Erbâb-ı dil: Gönül adamları. **Nâdân:** Câhil; Haddini bilmez. **Nakl:** Hikâye etme. **Râh:** Yol; Düzen. **Mevkût** (k kalın): Vakti belirli **İfhâm:** Anlatma. **Mahfûz:** Saklanmış. **Âyîne:** Ayna. **Şeffâf:** Saydam; Arkası görülür. **Tahayyül:** Hayâl etme. **Tahkîk:** Gerçeklik derecesinin meydana çıkması. **Münkalib:** Değişmiş. **Hebâ:** Boşa gitme.

*

Kabr-1 şerif

27.11.1966
Pazar

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.
— MÛNÂCÂT —

**Huzûruna kabul et, huzûr bulayım.
Afvına mazhar eyle, sürûr bulayım.
Aklımı selîm, tab'ımı halîm eyle; rızânı kazanayım.
Alîmsin, kerîmsin; Hakîkat ilminden nasîb alayım.
Nasîbimi, şükrümle hamdimle beraber artdır.
Yâ Rab, nefsimi mağlûb etme şaşırma beni.**

Kabr-1 şerif

1.1.1967
Pazar
(19 Ramazan 1386)

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

- 1 — Geçen vâkıa ve hâdiselere ibretle nazar eyle. Hikmetlerini irfan tezgâhında doku. Üzerinde durma. Yenisine bak. Tekâmül budur.
 - 2 — Sen senliği, ben benliği terk etmedikçe bir şey alamayız. Boş kalırız.
 - 3 — Edeb ahlâka, ahlâk dîne götürür. Din ahlâka, ahlâk edebe götürür. Müeddeb kılar. Müemmen kılar. Bu mezc edilince ve tevhîd edilince insan kâmil olur.
 - 4 — Şu dâvâdan geçtim, şunu terk eyledim deyenler; yeni bir dâvânın içine girmişler, ve yeni bir ibtilâyâ düşmüşlerdir. Her şeyin sahibi mutasarrıfı terk ettirmedikçe, hiç bir şeyin terki mümkün değildir.
- Allah nice ednâları âlî, sefilleri ulvî kılmıştır.

5 — Hüküm hâkimin olduğuna göre sen peşin hükme kalkma, şirke düşersin. Sen O Hâkim-i Mutlakın hükmüne râzı ol ki, O da senden râzı olsun. Abdin dâvâsı yoktur. Niyâzı talebi, rızâdır.

9.4.1967

6 — Çile noksanları tamamlar, hamları doldurur. Sâlik çile lâfzını terk etmedikçe dolmamıştır, olmamıştır. İntibâk, ünsiyet, ferâgat, fedâkârlık hâsıl ve bî iştikâ olunca; çilenin mânâsı zâhirde kalur. Bâtın mâmûr olur, iç huzûru hâsıl olur. Gaye bu olduğuna göre çile lafzı, hâle tâlib olanlara zâiddir.

Ekmek fırında, meyva güneşde pişer. İnsan kâmil olunca hem fırındır, hem de güneşdir.

15.4.1967

7 — Sâlik kayıddan kurtulup başka bir kayda girmemelidir. Terk, kayda bağlı bir takım şekilleri ve tavırları da bırakmaktır. Sâlikin murâdı, Hakka vusûldur. Nasîb olursa kâmil mürşid, sâliki mümkün mertebe kısa yoldan ve serî bir seyirle menzile ulaştırır. Sâlik, seyrini kendi tâyin edemez. Ederse şaşırır, dolaşır, ulaşamaz.

En ufak bir mazhariyete bin şükür ve hamd gerekir. Mazhariyet, muvaffakiyet Hakkın lutfudur. Bunu idrâk eden ve şükrünü hamdini arttıran kula, Allah da lutfunu tezyîd eder. Kul ne mertebe mazhariyete erişirse erişsün kulluğunu bilmeli ve aczini idrâk etmelidir ki; Kaadir-i Mutlak, o âciz kuluna kudret ve kuvvet ihsan etsün.

— LUGATLAR —

Tab': Tabiat; Yaradılış; huy. **Vâkıa**: Vuku' bulan hâl. **Mezc**: Karıştıрма. **İbtîlâ**: Tutgunluk. **İntibâk**: Uyma. **Ünsiyet**: Alışma. **Ferâgat**: El çekme. **Bî iştikâ**: Şikayetsiz olma. **Mâmûr**: İşlenerek güzelleştirilmiş. **Zâid**: Fazla; lüzumsuz. **Seyr**: Gidiş. **Serî**: Hızlı. **Kadir** (a zun): Kudret sahibi. **Mutlak**: Kayıtsız şartsız; Sırf.

*

Kabr-ı şerîf

21.4.1967

Cuma

(11 Muharrem 1387)

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Giremez bu beyte nâ ehiller.

Zirâ haramdır ol gâfillere.

Beyt ehli, aşk ehlidir.

Aşk ehlidir lâ şek Ehl-i Beyt.

Aşkın odu bu Beytde tüter.

Haşredek sönmez bu ateş.

Çırâğ-ı îmândır, remâdı yoktur.

Her zerresi taze bir îmândır.

Dökülen bir katre yaş bir ummândır.

Öyle bir ummândır ki, bu ateşi söndürmez, körükler.

Kâfile-i âşıkaanı durmadan sürükler.

Târihi yoktur, şûlesi her dem tazedir.

—

Kabr-ı şerîf

1.5.1967

Pazartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— BİLMEK —

**Bilmezliğimizi bilmek bir bilgi ise de, bu bilgi bizi ce-
hilden kurtaramaz. Zirâ ardından iftihâr kokusu gelir.
Benlik ve şöret âfetinden halâs edemez. Nakli, hikâyesi;
iktisâb edilmiş bir varlığın ifâdesidir.**

Dâima boş kabı imlâ ederler.

Her şeyde ve tevâzûda da ihlâs lâzımdır.

Câ'liyet hakîkatin zıddıdır.

Vereni bulan yok olur. Varın bir kabı olur. Dolar boşalır, tükenmez olur. Lâ yemût olur. Ganîde fakir, nâsda ganî olur. Kendini bilmiştir. Şükürünü ol Ganîye tekrarlar. Tekrarladıkça kerem ve inâyet de artar, devam eder. Devrân budur. Tevhid budur. Elhamdülillah. Hâzâ min fazlı Rabbî.

16.5.1967
Salı

Kabr-1 şerîf

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Zikr-i Ali ile oldu meclisimiz âfî.
Bu meclisde bulunanlar terk eylemiştir kul u kaali.
Zâhid, sofû fehm eyleyemez bu hâli.
Nûş edüb sermest olanlar, terk eylediler cânı.

3.6.1967
Cumartesi

Kabr-1 şerîf

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Yokdur bizim iddiamız, vardır ricâmız.
Kırdık boynumuzu, koyduk başımız eşîge.
Nazdan anlamayız; zevkimiz niyâzımız.
Ol Kerîmin ol Ganinin kapusunda gedâyız.
Ammâ gayriden ne pervâmız var, ne de ihtiyâcımız.
Aşînâlar gelsün er meydânına, erce konuşalım.
Kul u kaali bırakanlar gelsün sohbetimize.
Dost kokusun alanlar gelsün meclisimize.
Dost Hak, dostu Muhammed, dostu Ali.
Bunu fehmeyleyen, tevhîd eyleyen oldu vefî.
Hu meded Allah. Elhamdülillah.

30.6.1967

Cuma

Kabr-ı şerîf

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

«SÜNÛHÂT»

Sünûhât meşkle değil, aşkla elde edilir; ihsân olunur.

Kalb; sâf, mûnis, selîm olmadıkça hiç bir vâridât-ı ilâhiye

alamaz.

Âl-i Abâ deyince çıktı karşıma Ali.

Yâ Ali dedim, bir noktada gördüm (M)'yi, verdim selâm.

Kâinât oldu Muhammed Mustafa aleyh-is selâm.

Mûcid, mu ti, hem âşık, hem Mâşûk.

Tevhîde gelince bulduk bu sırrı.

Bu sır, sırrullahdır.

Ali aşkullahdır.

Sanma ki Alisiz olur gülbânk.

Kâinât bu gülbânkı vurur.

Ammâ sağırklar duymaz, körler görmez olur.

Kim duydu ise, kim gördü ise hem semî'dir hem basîr-

dir.

Gönül bağçesi, aşk bağçesidir.

Nâ puhtelerin bostâni değildir bu bağçe.

Aşıkların seyrânıdır bu bağçe.

Dervişlerin devrânıdır bu bağçe.

— LUGATLAR —

Lâ-şek: Şübhesiz. **Od:** Ateş. **Çırağ:** Aydınlatan kaynak. **Remâd:** Kül. **Târîh:** Zaman; Devir. **Şûle:** Alev; Parıltı. **Cehl:** Bilgisiz olma. **İftihâr:** Övünme. **İktisâb:** Kazanma. **Âlî:** Yüksek; Yüce. **Kıl u kal** (ı ve a uzun): Çok laf; laklakiyat. **Nûş:** İçmek. **Sermest:** Kendinden geçerek serhoş olma. **Mûnis:** Alışık; Ünsiyetli. **Mûcid:** Vücûda getiren; icâd eden. **Nâ-puhte:** Pişmemiş; Ham. **Devrân:** Zaman; Devr; Dönüp dolaşma.

*

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BESÂ.

1 — Her gûşe gelene, sem'i îtibâr olunmaz. Zirâ Rahmânî veya şeytânî olup olmadığını tefrik ve temyiz etmek için, müferrik ve mümeyyiz olmak lâzımdır.

2 — Garibi gurbetde arama. Yanında ve içinde ara. Zirâ zâhirle hakikatler elde edilmedi. Hakikat bulununca garîb karib olur.

3 — «Hakîkati bulmak» için hayâlâta kapılanlar, hayâlâtta kalır ve gâib olurlar.

Ehl-i hakîkatin tâlîmi ve târifi ile hareket etmekle mümkün olur.

4 — Bî dâvâyım deyen kimse, nefisini dâvâ etmedikçe dâvâsından kurtulamamıştır.

5 — Geceyi göremeyen, sabahı göremez.
Zulmeti görmeyen, nûru göremez.

Kesâfet letâfet, kesret vahdet sırrı budur.

6 — Kâfiri ne isimde ve ne de cisimde arama, bulamazsın. Zirâ içinde nefsinde gizlenmiştir.

7 — Az yanılmak istersen, iddialı konuşma. Zirâ müddeî nefsimizdir. Hatâ ile doludur. Sâvâb ise; yüreği kusursuz olan, Allaha bağlı olandan zuhûr eder.

8 — Kimde sabûr nümâyan olmuşsa; bilin ki o, nefis muhârebесinin muzaffer gâzîsidir.

9 — Şunu bunu terkettim diyen yeni ibtilâlâra düşmüştür. Terki terk etmedikçe kemâle ulaşmak mümkün değildir.

10 — Şahsın için tehevür ve gayz merdûddur. Allah için makbûldur. (Buğz-u fillâh) lâzımdır.

11 — Sâlik seyrinde, ef'âlinde hicâbı duymuyorsa yerinde sayıyor demektir. Zirâ kat'-ı merâhil hicâbla mümkündür.

12 — Ümid arttıkça tekarrub başlar. Takarrub ise ilmi, irfânı arttırır. Şımarmaz. Takvâsı çoğalır. Hamdi ve şükru tezyid eder.

Rabbim nasîb ve müyesser eylesün. Âmîn. Elfâtiha.

— LUGATLAR —

Gûş: Kulak. **Sem'** Dinleme, işitme. **İtibâr:** Değer, ehemmiyet verme. **Sem'i itibâr olunmaz:** Ehemmiyet verilmez; Dinlemeğe değmez, Kulak asılmaz. **Müferrik:** Ayıran. **Mümeyyiz:** İyi ile kötüyü ayırd eden. **Garîb:** Çaresiz; zavallı. **Karîb:** Yakın. **Bî dâva:** Dâvâsız. **Müddeî:** İddia eden. **Muzaffer gâzî:** Harbi kazanan döğüşçü. **Sabûr:** Çok sabırlı. (Esmâ-i hüsnâdan) **Tehevvür:** Hiddetle saldırma. **Gayz:** Öfkelenme; Hiddet. **Buğz-u fillâh:** Allah için (birisine) husûmet. **Kat'ı merâhil:** Merhalelerde ilerleme.

*

Kabr-ı şerîf

9.3.1968
Cumartesi
(İyd-i seyyid-i adhâ
Arife günü)

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— ÂRİF —

Eyyâmı, ezmânı tahdîd ve takyid eylemeyen;

Her ân, Hakdan fârig olmayan;

Nazarını kötüye atfetmeyen;

Zuhûrâta tâbi' olan;

Her hâdiseyi Hakdan bilüb ibretle temâşâ ve tefekkür eden;

Nereye erişürse erişsün kendini ednâların ednâsı gören;

Dâvâyı lâfla değil, gönül mahkemesinde muslihâne hal eden

Söyleyeni, bildireni bilip de susan, ve bilmeyen;

Yükseldikçe alçalan;

Kendini sevmeyenleri sevmeğe gayret edüb acıyan, hayırına dua eden;

bir nebze ârifdir.

**Zirâ ârif Hakdır. Hak ise nâmütenâhîdir.
Abdin ise bir hudûdu vardır.
Rabbim nasîb buyursun. Amin. Elfâtîha.**

— LUGATLAR —

İyd-i adhâ: Kurban bayramı. **Seyyîd:** Büyük. **Eyyâm:** Günler. **Ezmân:** Zamanlar. **Takyîd:** Kayıda bağlama. **Zuhûrât:** Meydana çıkanlar. **Tâbi':** Uyarak hareket etmek. **Temâşâ:** Bakıp seyretme. **Muslihâne:** Sulhla; Barışla. **Nebze:** Az miktar.

*

Kabr-ı şerîf

28.3.1968
Perşembe

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Tevhîd-i hakiki târifle bulunmaz.
Meğer aşkın ummânında müstagrak ola.
Ârifim diye cem'i târife kalkdılar;
Dağıldılar bir türlü toplanamadılar.
Tefrikadan nifâka, nifâkdan şikaaka düştüler.**

Amma müstagrak-ı envâr olan âşıklar,

Nûrlarıyla geldiler farka.

Gayri görmediler zulmeti.

Zira Hak nûrdur.

Kableri ma'mûr ve ma'bûd oldu.

Bu kalblerden edilen niyâz kabûl ve nutukları hak oldu

**Abdiyet, ubûdiyet kemâl ehlinindir.
Ehl-i kemâl dâim uyanıktır, ve ebedîdir.
Terk-i ubûdiyet zulmeti, zulmet de cehli doğurur.**

Kabr-ı şerîf

9.4.1968
Salı
(11 Muharrem 1388)

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÛLCEMÂL BES.

MAH-I MUHARREM ne hikaye edilir ne de târif.

Duyan, bilen olduysa, oldu ârif.

On dört mâsûm-u pâkin bir katre dökülen demi,

Aşkların her demidir, yâd olunca gönüllerde.

Aşkın, nûrun, islâmiyetin kurbânıdır Hasan Hüseyin.

Sönmez bu ateş haşredek.

Kime nasib olduysa bu ateşden bir kıvılcım.

Ebedî âşıktır o dü cihânda.

Ol nasibsizler mahrûmdurlar bu mâhı yâddan.

Zirâ geçemezler dünyâdan, ukbâdan,

Aşk ehli terk eylemiştir dünyâyı ukbâyı.

Gel âşık yâd edelim bizdeki Kerbelâyı

Nur alalım, nur verelim, müslim olalım, müemmen

olalım.

Bu yıl da dokundu sâzıma, telime Makaam-ı Hüseyinîden

bir nagme.

Remâd olsam da yine ba's olup yanarım.

Bizdeki ateş, olmuştur nûr.

Nûr ezelfidir, ebedîdir.

Hamdimizi şükürümüzü tazeleriz

Bizleri erişdirdi bu mübarek yıla. Elfâtiha.

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Ali kapusunda eşik-nişîn olanların
Aklından post-nişîn olmak silindi.**

**Girân geldi taçları.
Oldular baş uryân, sîne püryân.
Dost oldu ayân.
Agyâr oldu nihân.**

**Küfürden geçelim de bulalım imân.
Zirâ imân-ı hakiki küfrde bulundu.
Dâl küfr, hidâyet imân, tevhidle bulundu.**

**Gel tevhide lâ ilâhe illallah,
Muhammedün resûlullah,
Ali-yül velî kerremullah,
Pirinâ, Şeyhinâ rıdvânullah.
Hu meded Allah, eyvallah.**

— LUGATLAR —

Cem': Toplanıp bir araya gelmek (Hak ile). **Nifâk**: Bozuşma. **Şikak** (a uzun): Anlaşmazlık. **Müstagrak-ı envâr**: Nurlara dalmış. **Fark**: Biribirinden ayrılma (Zâhiren). **Zulmet**: Karanlık. **Mâh**: Ay. **Mâsûm**: Günahsız (küçük çocuk). **Dem**: Kan; An. **Yâd**: Anmak. **Nişîn**: Üzerinde oturan. **Girân**: Ağır. **Uryân**: Çıplak. **Küfr**: İnançsızlık. **Dâl**: (Doğru) yoldan sapmak.

*

Kabr-ı şerîf

31.5.1968
Cuma

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

«MEN AREFE NEFSEHU, FEKAD ARAFE RABBEHU»

Nefsimi bildim, sonra da Rabbimi bildim deyenler çoktur. Amma hakikat ehli, Rabbini bildikten sonra tekrar nefsini aradı. Bu sefer başka buldu ve bildi. Kısmen de esâretinden kurtuldu.

Cânânı, terk-i cân eyleyen buldu.

Her abd, terk-i cân eyleyemez. Meğer cânân tenezzül

edip lutfeyleye

Mertebelerden makaamlardan geçenler ve kendilerine mâl etmeyenler Hakka ulaşmışlardır. Ancak hakiki hiçlik mertebesine çıkanlarda, varlık anlere müzâhir ve yardımcı olmuştur.

Hayâl ile hakikat, madde ile mânâ, bâtl ile hak, cehl ile ilmin tefrik ve tesbiti; medresede mümkün değildir. Yok olup da varlığı bulan «âriflerin», (men arefe Rabbehu) sırrına mazhar olanların İrfan meclislerine mülâzemetle elde edilir.

Rabbim nasib buyursun. Amin. Elfâtiha.

Kabr-ı şerîf

19.6.1968
Perşembe

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

1 — Ol Mu'tiye kimse olamaz mâni'.

Zira Allah vericidir; ol kaani'!

2 — Zikre ihlâsla giren zâkir, birgün olur mezkûr.

- 3 — Hâfızadan geçen, gönüle olur menkûş.
4 — Dil susar, gönül söyler.
Gönül susar, dil söyler.
İşte buna kaalin hâlin tevhidi derler.
5 — Tefriki bilmeyen, tevhidi bilir. Ehl-i tevhîd olur.
6 — Hakdan uzak kalanın, cefâ yanından ayrılmaz.
Maddenin lezzeti ağızda dimagda, mânânın tadı rûhdadır.
Kemâlât rûhladır.
7 — Velî bilinmeden Allah bilinmez.
Bilgi cehl olmadan ilim bulunmaz.
8 — Yürek söylemeden ağız söylemeğe başlarsa, tâlib-i
Hakkın kulakları tıkanır.
9 — Şuur, Allahı tefekkür edende bulunur.
Ezkâr-ı hakikatda, şuur gider Allah gelür.
Allah gelince her şey kâmil olarak gelür.
10 — «Sevmek» enfüsüdür. «Aşk» rûhîdir.
Her nefis sahibi seveni görür. Ammâ
âşık olanı, âşıklar görür.
Kemâlât Hakka, aşk da cemâle götürür.
11 — Zâhirde zıdlar ictima' edemez.
Bâtında, hakikatda birdir. Hak birdir.
Âlim ol kimsedir ki; bildiğini unutur, bilmediğini unutmaz.
12 — Ne iştihar, ne iftihar.
Bize lâzım iftikaar.
Elhamdülillâh. Hu meded Allah.
-

— LUGATLAR —

Tenezzül: Kibirsiz davranmak; inmek. **Müzâhir:** Destekleyen
Mülâzemet: Devamlı katılma. **Kani'** (a uzun): Kanâat eden. **Menkûş:**
Nakş olmuş; İşlenmiş. **Hâfıza:** Hatırlama hassası. **Dimâg:** Beyin
Enfûsî: Nefisde meydana gelen. **İctima':** Toplanma; Bir araya gelme.
İштиhar: Şöhret bulma. **İftikar** (a uzun): Fakirlik ve büyük ihtiyâcda olduğunu açıklama.

*

Kabr-ı şerîf

22.7.1968
Pazartesi

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

**Geçüb kendümüzden vardık Hakka.
Andan dinler, andan söyleriz.
İmân eden nasîbliler gelsün dinlesün.
İrfân içre irfân isteyen gelsün.
Özümüz Hak, nutkumuz hak fehmeden gelsün.
Deryâda dil, gülüstânda gül olduk.
Bûy-i Muhammediyi koklayan gelsün.
Sekr-i mânevî ile mest olan âşıklar gelsün.
Meşrebimiz vahdet, sırrımız Ali bilen gelsün.
Boşanub boşanub dolmak isteyen gelsün.
Bunu ne Ömer söyledi, ne Aziz yazdı.
Menbâımız Hak, dostumuz Hak.
Bunu idrâk eden dostlarımız gelsün.
Selâm olsun erbâbına.
Selâmetde olasınız.
Hidâyetde olasınız inşâallah.
Hu meded Allah. Eyvallah.**

Kabr-ı şerîf

6.8.1968
Salı

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

Allahdan gayri her şey noksandır ve kusurludur. Bir kimse allâme-i cihân olsa yine nakıstır. Zirâ küll kendisidir. Âlemde ilim nisbî ve izâfidir.

Allah mu'tîdir. Her şeyi Allah ihsan eder. İstîdadını, kabiliyetini O verir. Ve ona göre anı yetiştirir. Kendisine

âşinâ eder. Anınla konuşur. Konuşturur.

Allah ezeldir ve ebeddir. Kur'ân-ı Kerim kadimdir. Muahhardır. Hilkatdan evvel ve kıyâmetden sonra da kelâm-ullahın esrârı devam eder. Namütenâhidir.

Tekâmül hilkatda başlar. Devam eder. Ruh ölmez. Kemâlât, bedenle değil rûhladır. Beden topraktan aldığı vü-cûdunu, topraktan besler. İnkişâf eder. Yine aldığı yere bırakır.

Bedenin aşkı nefsidir.

Yemekten, içmekten zevk alır. Fânidir. Mahkûm-u zevaldir. Ölüm bunlar içindir.

Allahın sevib sevdirdiği bir kadrosu vardır:

«Zümre-i âşıkân»dır.

Bunlar ruhen incelüb latif olmuşlardır.

Bunlar vuslata ve cemâle âşıktırlar.

Zira Allah bunlara âşıktır.

Bu âşıklar ölmezler, ebedîdirler.

Bedenlerini daha evvel terk etmişlerdir.

Rabbımın inâyetiyle; bunların himmetleri, şefâatleri üzerimizde olsun. Bunlardan olalım inşaallah. Elfâtiha.

—————

Kabr-ı şerîf

15.8.1968

Perşembe

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

1 — Emelleri metrûk, nâsda hüviyet-i hakikiyesi mechûl, göğsünde hiçlik nişânesi bulunmayan kimse; ârif değildir.

2 — Talebsiz terk makbûldûr.

Pazarlıklı alış veriş dünya pazarında olur. Hakikat pazarında pazarlık olmaz. Zira verilmez, nasib alınur.

3 — Dünya için dökülen göz yaşı, hem abdesti bozar hem de muhîtinı kirletir. Çünkü bu yaşlar belden gelen yaşlar gibidir.

Allah için aşkla dökülen yaşlar; abdesti tazeler, etrafa da nûr saçar.

4 — Kim ki hâlinden dâim müstekidir, bî huzûrdur; etrafına da sıkıntı verir.

26.3.1970

Kabr-ı şerîf

(18 Muharrem 1390)

— HU —

BİSMİLLÂHİRRAHMÂNİRRAHİM
ALLAH BES VE DER HEME ÂN ZÜLCEMÂL BES.

— 10 MUHARREM — VAK'A-YI KERBELA —

Sûret, sîret; Dalâlet, hidâyet; Sahte, hakîkat; Riyâ, ihlâs bu tecellâda hüviyetlendi. Bu Vak'a-yı Muazzamada dökülen bir katre kan, ummân oldu. Bu ummânın her katresi bir islâm oldu.

Bu güne dek ve kıyamete kadar devam edecek. Ukbâda da devam edecek. Güzel Allah, aşk Allah, mâşûk Allah; dünyâda Allah, ukbâda Allah.

Hasanî, Hüseyini mânâda ahsendir, güzeldir. Çirkinler güzeli göremezler, zirâ kördürler.

Kerbelâ kıvılcımıyla tutuşan yürekler, ebedîyen sönmeyizler. Hayat-ı ebediyeye nâil olurlar.

Kelâmı, ahsenden; makaamı, Hüseyinîden dinleyen âşıkların feryadı; ezândır. Kim duyub gelmiş ise bu meclise; salâtı, dâimdir.

Nasib olsun inşâallah. Elfâtîha.

— LUGATLAR —

Bûy: Koku. **Sekr-i mânevî:** Mânevi serhoşluk. **İzâfi:** Bağlı ve ilgili olma. **Kadîm:** Eski; Ezelî. **Muahhar:** Sonraya kalmış. **İnkişâf:** Açılma; Gelişip çıkma. **Nefsî:** Nefisle ilgili. **Zevâl:** Yok olma. **Metrûk:** Terk edilmiş; Bırakılmış. **Mechûl:** Bilinmeyen. **Müştekî:** Şikâyetçi. **Bî huzûr:** Huzûrsuz; Rahatsız. **Muazzam:** Büyük. **Hasen:** Güzel. **Ahsen:** En güzel; Çok güzel. **Hüseynî:** Hz. Hüseyne mensûb.

*

**Ben geçdim bu fasıldan
Niçün, neden, nasıldan.
Bakdım, görünenler hepsi
Tek bir asıldan.**

-Kitabın Fihristi -

Sh.No. Geliş Tarihi BAŞLANGICI

- 3 ----- Önsöz
5 ----- Bu esere ait açıklamalar

KISIM : 1

- 9 10. 8.1956 Bilmez idik bilmezliğimizi
10 19.10.1956 Gelüb vecde Allah dedik
11 5.10.1957 Levh-i Mestûrdan eyle testîr
12 23.11.1957 Ne zâr eylerim ne de şekvâ
« 26. 4.1958 Derd demek dermân demektir.
13 3. 5.1958 Yârân-ı bâ-sefâya selâm olsun
14 13. 5.1958 Husûl-u murâd, vusûl-u Hak beyânındadır.
15 21. 5.1958 Ey sâil-i feyz-i Hüdâ
« 5. 7.1958 Der beyân-ı Hak-Münâcât
17 9. 8.1958 Abdin âcizi, Hakkın eri
18 31. 8.1958 Şekde hak yokdur
« 13. 9.1958 Kendin bilene söyletti
19 20. 9.1958 Hak için halkda olmak
20 27. 9.1958 Ziyâret-i kubûr
21 4.10.1958 Sâlik-i merd bilmez derdi
22 11.10.1958 Sâlik, geçmişdeki ma'siyeti ve gelecekteki ahvâli
ile meşgûl olmasın.
23 18.10.1958 Sırât-ı müstakîm
« 25.10.1958 Rabbin nîmetleri âmmeyedir.
24 29.11.1958 Ezkârın efkâr, efkârın ezkâr olsun.
25 31.12.1958 Âşinâ-i Hak

Sh.No. Geliş Tarihi BAŞLANGICI

KISIM : 2

- 27 3. 1.1959 Mûnâcât-Duâ-ı müstecâb
28 10. 1.1959 Teemmül, teenni, tahammül, tevekkül
29 24. 1.1959 Rızâ-i Bârî
30 7. 2.1959 Yâr ve agyâr
31 1. 3.1959 Libâs-ı nefsdan tecrîd olmak
32 4. 4.1959 Kişi, kelâmiyle hâlin ifâde eder.
33 9. 4.1959 İyd abdin, iyd Hakkın.
34 22. 4.1959 Ol sâlike de ki
« 25. 4.1959 Tâlib-i Hak olan sâlike de ki
36 3. 5.1959 Yazdıran ben değilim
37 9. 5.1959 Niyet-i halisane, kulûb-u sâfiyâne.
38 16. 5.1959 Allah-u alem bissavâb
40 23. 5.1959 Şuhûd-u hakîkide delil istemez
41 30. 5.1959 Abd-i hâs, abd-i âcizden olur
42 6. 6.1959 Mûnâcât-ı hakîkî — Tâlim-i irfan
44 12. 6.1959 Kimi aradı tâc-ı şerîfi
« 2. 7.1959 Zannetme ki her arayan Mevlâyı buldu
46 3. 7.1959 Aliyi bilen velî oldu
47 16. 7.1959 Hakkın ârâm olduğu kalbden gelen
48 18. 7.1959 Sır alınmaz, verilir
49 25. 7.1959 Tebessüm, vakara ciddiyete mâni' değildir
50 6. 8.1959 Her şey helak olur, îmân asla.
51 12. 8.1959 Fâtîha-i Şerîfe tefsiri
52 15. 8.1959 Rahmân, Rahîm, Rahmet
54 22. 8.1959 Mâlik-i Yevmiddîn
55 29. 8.1959 İyyâke na'budu
57 5. 9.1959 İhdinas - sırâtal mustakîm
58 12. 9.1959 Sırâtellezine en'amte aleyhim
59 17. 9.1959 Arif kişi abd, Allahım gazab etmeyeceğine kaanî'dir.
60 19. 9.1959Malûm ve meçhul
62 26. 9.1959Şer'i şerîf

Sh.No.	Geliş Tarihi BAŞLANGICI
64	27. 9.1959 Allah âşıkları ve Allahın sevgili kulları, tahsîl-i rızâ
«	3.10.1959 Hep kesretten düştük vahdete
66	10.10.1959 Yaratdığını sevdi Yaradan
67	14.10.1959 Teşhis ve tedâvi
68	28.10.1959 Hâlınden şikâyet eden kimse
69	7.11.1959 Tekâlif-i İlâhiye kuyûd, şurût
70	12.11.1959 Abdin derd-i illeti mihnet ve meşakkati, karihası
71	21.11.1959 Edeb
72	5.12.1959 Sarâhat - fesâhat; muğlak - mugalata
73	26.12.1959 Kim ki soka kalbine hub-bu Aliyi
74	9. 1.1960 Hak dedim boşandım, Hak dedim doldum.
«	16. 1.1960 Allahu azîmüş-şâna, akıl ile değil yürekle varılır.
75	23. 1.1960 Mükevvênâtdaki şununâtı, erbâb-ı kemâl görebildi.
76	30. 1.1960 Âdem olmağa namzed bir ferd
78	13. 2.1960 Tefekkür-Teakkul-Teemmül
79	27. 2.1960 1-Tevhîdde tahdîd ve takyîd olamaz
80	29. 3.1960 İyd-i Fıtr - Salât-ı dâim
«	2. 4.1960 Tâlib-i Hak; İrfan (Ma'rifet)
81	9. 4.1960 İmân - Mü'min - Müemmen
83	18. 4.1960 Lâ ilahe illallah, Muhammedün Resûlululah, Ali veliyullah
84	22. 4.1960 Şeriat, abdi derler toplar.
85	6. 5.1960 Ben (bizde, sizde, anlardeyim)
86	11. 5.1960 Vahdâniyyet - Ahadiyyet
«	11. 6.1960 Hakkı diledim koştum aradım
87	27. 6.1960 Gönül
88	9. 7.1960 Allah her nebisine bir'liğini bildirdi.
89	16. 7.1960 Vahdâniyyet ve ahadiyyet mertebeleri
90	10. 8.1960 Allah ezel ve ebeddir.
91	13. 8.1960 Sıfât-ı İlâhiyye, irâdât-ı İlâhiyye
92	24. 8.1960 Tâlib-i vahdete ezdâd olur hâil
«	27. 8.1960 Allah evveldir ve âhirdir.

Sh.No.	Geliş Tarihi	BAŞLANGICI
93	8.10.1960	Burası, dergâh-ı mahz-ı feyzdir.
«	5.11.1960	Kelâmdan evvel tefekkür, teemmül, tezekkür gerekir
94	18.11.1960	1 — (21 defa) yâ Allah, yâ Sabûr
95	2. 4.1961	Nefse yapılan sabır ve tazyik ile, ruh inbisât eder
96	15. 4.1961	Dostu buldum, dedim elhamdülillah
97	22. 4.1961	Şeddeyle kulağım, gelmesün agyârm sesi
98	27. 4.1961	Allah, ruhu kadîm ve ebedî kıldı.
99	6. 5.1961	Te vessül; Tavassut
100	13. 5.1961	Ger ister isen takva
«	10. 6.1961	Hakka eğil, halka dikil
101	17. 6.1961	Dehre gelmek değildir hüner
102	1. 7.1961	Hilkatimizle fitratımız, fitratımızla da efâlimiz doğdu.
«	8. 7.1961	Aşk, sır-ı hilkatdır. Hub-bu Ali
103	15. 7.1961	Haydar-ı kerrâr - Murtaşâ
104	29. 7.1961	Eyle cismin hâk, sineni pâk
105	12. 8.1961	Bâb-ı tevekkül
106	19. 8.1961	Lâ taknetû min Rahmetillâh
107	26. 8.1961	Gazab, mahdûd ve muayyendir
108	2. 9.1961	Fâtiha-i şerîfe ile münâcât (dua)
109	9. 9.1961	Abd'de kemâl
110	10.10.1961	Eyvallahın sırrı
«	28.10.1981	Cevr-ü cefâyı görmeyen tatmayan, kemâl ehli olamaz.
111	30.10.1961	Her gün bin «Allah» derim, bir Allah için.
112	4.11.1961	Aşk - Sabûr
«	11.11.1961	1 — O dîdâr ki seyreyledi zâhiri, bâtını gördü.
113	25.11.1961	7 — İhtiyarı takdire, endîşeyi tevekküle terk eden
114	2.12.1961	1 — Allah rızâsı için sükût eyle

Sh.No. Geliş Tarihi BAŞLANGICI

- 115 16.12.1961 Cân-ı dilden bütün zerrâtın ile bir «Allah» diyenin
- 116 23.12.1961 Ehl-i aşk ve ehl-i tevhîde göre Allah lütuftur.
« 6. 1.1962 Mihnet ve meşakkat, iştikâ; âşıkın metâi de-
ğildir.
- 117 13. 1.1962 Sâlik, nefis gazâsında evvelâ nefisini cehreder.
- 118 20. 1.1962 Kalb «hamd» edince
- 119 24. 1.1962 Errahmân-ir Rahîm
« 3. 2.1962 Hakka şâkir, Resûl-us sakaleyne şâkird olan
kâmildir.
- 120 17. 3.1962 Gönül
- 121 31. 3.1962 Sıyrılıp libâs-ı kesretten
- 122 7. 4.1962 Zübde-il hakayık - Miftâh-ül irfân
- 123 21. 4.1962 Binbir esmâyı bir sûrete koydu. Birini sûrete
koydu.
- 124 22. 4.1962 Şekvâ, şekde olanların ifâdesidir.
- 124 5. 5.1962 1 — Vâridâtın sıhhatlısı sâmiadan değil, yürek-
den alınandır.
- 126 26. 5:1962 Semî' - Basîr - Kelîm
« 2. 6.1962 Mârifet gelüp gitmede değil
- 127 13. 6.1962 Hak dedi ki: Verdiğimi saklamayın, verin.
- 128 16. 6.1962 (Bâtın, butûn) zâhir, zuhûr cümlesi Hak
- 129 24. 6.1962 1 — Evrâd-ı şerîfeyi bir angarya savarcasına
çekmeyin.
- 130 30. 6.1962 4 — Her kafada bir akıl vardır.
- 131 4. 7.1962 8 — Kim ki kalbinden kini, gayzı, ihtirâsı, inti-
kamı çıkaramamış ise
- 132 7. 7.1962 1 — Tevhîd-i hakîkiye göre kelâm-ı hakikat
- 133 14. 7.1962 Dâvâ, sâfiyet hulûs peydâ etmektir.
- 134 21. 7.1962 7 — Vecd içinde tesbîh edilen her esmâ bir
semâdır.
« 28. 7.1962 9 — İlim, irfan, hikmet, esrâr; gelen, gelecek
her şey Kur'ân-ı Kerîm'de mevcûddur.

Sb.No. Geliş Tarihi BAŞLANGICI

- 135 11. 8.1962 11 — (Her şey Allah içindir.)
136 13. 8.1962 12 — Şahsına karşı yapılmış, dünya hukukuna
umuruna müteallik husûsâtdan dolayı
137 18. 8.1962 Ma'kes-i mir'âtdan nice âsâr nümâyân oldu
« 1. 9.1962 Teşbihimiz dâim estağfirullah
138 10. 9.1962 Bir noktadan aldık bir noktaya vardık.
139 24. 9.1962 Allah Allahdır, kul kuldur
« 29. 9.1962 Hu, Hu, Hu mededallah deyüp geldik
140 7.10.1962 Vücut, bir madde-i âlemdir.
141 14.10.1962 Münâcât-ı efkar «Duâ»
142 20.10.1962 Devr aldık, devr ettik
143 3.11.1962 1 — Ruhun mahcubiyeti, nefsin ma'dûmiyetinin
tezahürüdür
144 7.11.1962 Sır-ı Ali ile ağâh olundu sır-ı Muhammed
145 24.11.1962 Lâ mevcûde illallah
146 1.12.1962 1 — Bir mecliste herkesi dinle, sonra kalbini
dinle
147 17.12.1962 Ger küfre düşmek istemezsen, bahtına ta'n ey-
leme
148 22.12.1962 Yanlış bellenen şeyi unutmak hayırlıdır.
149 29.12.1962 Hub-bu Ali bir nîmet-i uzmâdır
150 31.12.1962 Bir lutf-u Sübhânîdir aldığımız bir nefes

KISIM: 3

- 151 5. 1.1963 Bin «Allah» derim, bir Allah için
152 13. 1.1963 Hamd etmesini bilen kulun aldığı her nefesinde
« 19. 1.1963 Aşk birdir. Birden gelir Bire gider.
153 26. 1.1963 Allah bakî
154 2. 2.1963 Müşahedem îmânımı arttırdı.
« 17. 2.1963 Düş nefsinle cidâle, düşmesün fırsat âhara
155 6. 4.1963 Zübde-i irfan, murâd-ı İlâhîdir
156 21. 4.1963 Her mahlûk Allanın emrinde hizmetkârdır.
157 28. 4.1963 Allahım elhamdülillah yine kapuna gelmek na-
sip oldu

Sh.No.	Geliş Tarihi	BAŞLANGICI
158	11. 5.1963	Kendin hatâsın bilen, gören kul
159	25. 5.1963	Bir katre tугyân edüp umman oldu
159	26. 5.1963	Şem'a-i hidâyetle lem'alandı dil-i virânemiz
160	5. 6.1963	Beni, Bizimle bulursunuz
161	22. 6.1963	Nihâmî ayân, ayânı da nihân etmek Hakkın irâ-desine vabestedir.
162	30. 6.1963	Allah adamı
163	6. 7.1963	Rabbimi tesbihe başladım Sübhânallah
164	13. 7.1963	Bir noktayı Kur'ân, bir katreyi ummân kılan Allahım.
«	20. 7.1963	Kul, Allahını bildikçe ve yaklaştıkça idrak baş-lar.
166	27. 7.1963	Bismillah yâ Fettah
«	3. 8.1963	Yâ Allahım, biz Senin âciz nâçiz kullarımız.
167	17. 8.1963	Hamdülillah, sır-ı Fâtiha ile bu sırrı bulduk.
168	24. 8.1963	Bâlig-i hakikat olmayınca ne şer'i ne de şerh mümkün
169	28. 9.1963	Mârifet gelüp gitmede değil, alup kalmadadır.
170	12.10.1963	1 — Âmil olamayacağın ilme, saçamayacağın feyze tâlib olma.
«	19.10.1963	8 — Yıkıcı, yapıcı da tek bir mîmâr
171	26.10.1963	Allah bir kulunu severse, kul da Anı sever.
172	9.11.1963	Allah-u azîm-üş şân nebîsinden velisine
«	16.11.1963	Düşdük aşka îmânı bulduk.
173	24.11.1963	Allah Allah dedim kalbim aşkla doldu.
174	30.11.1963	Yâ Rabbim, bana kendimi bildirt, sonra Seni bileyim.
«	19.12.1963	Aşk getirdi bizi dünyâya
175	21.12.1963	Şunun mezhebi, bunun meşrebi celbetmedi beni.
«	27.12.1963	Şer'i şerhedüb hakikatle mezcettik.
176	28.12.1963	Mertebe - Makaam - Mazhariyet
177	4. 1.1964	Kün fermânıyla halkolundu bu cihân
178	29. 2.1964	Yâ Rab, bu ahkarını efkarlığından ayırma

Sh.No. Geliş Tarihi BAŞLANGICI

- 179 7. 3.1964 Yâ Rab; eserden müessiri, satırdan sadrı
180 21. 3.1964 Tevhîd
181 28. 3.1964 Velî
182 4. 4.1964 Bulup sarrafi, sarfeyledik nahvi
183 13. 4.1964 (Hak)-Hakkı bilmek hakdır
184 23. 4.1964 8 — Mü'minin Allahla geçen her ânı iyddir.
185 12. 5.1964 Münâcât
« 20. 5.1964 Arif kişi intikaaline kadar ketm-i hüviyet eyler
186 26. 5.1964 Münâcât
187 1. 6.1964 Rabbin inayeti, seçtiği kulundaki himmetidir.
188 13. 6.1964 Münâcât
189 20. 6.1964 1 — Hoşgören bu âlemi, görünür bu âleme hoş
190 27. 6.1964 Bedr-i tam
191 3. 7.1964 Hilkat-i Âdem
192 4. 7.1964 Bâb-ı niyaz
193 8. 7.1964 Allah sevdiğine, sevdiklerini bildirir.
194 20. 7.1964 Âşinâ-i Hak
195 25. 7.1964 Râh-ı Hüdâ
197 1. 8.1964 Tâlib-i rızâ
« 7. 8.1964 1 — Kim ki kalbi rikkat,, şefkat, merhametle
doludur
198 15. 8.1964 8 — Kim ki âşinâ-ı Hakdır, halka eşyaya ağan-
dır.
« 29. 8.1964 Yâ Rab. (Bâb-ı niyaz)
199 19. 9.1964 Bizatihi hiçim, amma Hak içimde her şeyim
200 27. 9.1964 Allahı bilmek (Men arefe Rabbehu)
201 1.10.1964 6 — Kudret, iktidar, takdir Hakkındır
« 3.10.1964 (Biz)demek, (siz) demek ne demek
202 11.10.1964 Sırrıma agâh olan buldu Bizde Beni
203 17.10.1964 Kim ki karîn-i Hak oldu
« 2.11.1964 Ger âşık isen Hakka, katlan zâhirdeki meşak-
kata
204 7.11.1964 Cümle sevgililerin sevgisi kalbime doldu

Sh.No.	Geliş Tarihi	BAŞLANGICI
205	28.11.1964	Ne eyleyeyim Sensiz beni
«	19.12.1964	Feyz-i hakîkî ancak aşkla elde edilir
206	31.12.1984	Öyle bir kulum ki hâşâ ne irâdem, ne de ihti- yarım var
207	17. 2.1965	Allahu nûr-us semâvâti vel ard
«	20. 2.1965	Vahdet ehli
208	6. 3.1965	Dergâh
209	13. 3.1965	Cebânet îmândaki şekkin tezahürüdür
210	20. 3.1965	Bin esma ile binlerce yâdederim Adını
«	27. 3.1965	Derd-i mihnet mâye-i âdemdir
211	3. 4.1965	Hiçlik
212	10. 4.1965	Yâ Sabûr
213	13. 4.1965	(Bâb-ı Ali) den
«	22. 4.1965	Münâcât
214	2. 5.1965	İlmin ledünü, ledünün ledünü
215	8. 5.1965	îman ve amel
216	22. 5.1965	Melâmet-i hakîkîye
217	26. 5.1965	Hakikatin, irfanın, feyzin dolacağı kabı şeriat temizler.
218	29. 5.1965	Yâ Rab - gaybetmeden kendimi, bilemedim Seni
219	5. 6.1965	Bilmek
220	16. 6.1965	Cismâniyetimizin telezüzâtı, ruhumuza azab verir
221	19. 6.1965	Münâcât
222	22. 6.1965	Münâcât
«	30. 6.1965	Taklid olunan zâhirdir.
223	3. 7.1965	Münâcât
224	6. 7.1965	Verdik aklı mu'tfsine, daldık tefekküre
225	10. 7.1965	Rûtbenin en büyüğü, mergûbu, makbulü âdemi- yettir
226	14. 7.1965	Münâcât
227	17. 7.1965	Kim ki nâil-i fevz oldu

Sh.No.Geliş Tarihi BAŞLANGICI

228	25. 7.1965	Ne mutlu ol kimseye ki, ibadullaha fi-sebilillâh hizmet ede.
229	2. 8.1965	Sohbet: Sofra-i Muhammedi, ihsân-ı Hüdâdır.
230	7. 8.1965	Remz-i ubudiyet salâtdır
«	14. 8.1965	Sakin gafil olup da, etme hâlinden iştikâ
231	16. 8.1965	Sanma ki bir et parçasıdır bu kalb
232	21. '8.1965	Münâcât
233	4. 9.1965	Bir kader bir irâde ile geldik dünyâyâ
233	6. 9.1965	Hiçlik — Ey tâlib-i Hak
234	20. 9.1965	1 — Arif oldur ki: denmiş, diyeni, diyecekleri süzüb
235	27. 9.1965	Şükür bizlere, tutduk bir mürşid-i kâmilin dâmenini
236	2.10.1965	Geç her sevdadan ki kalsun Hüdâ
237	10.10.1965	Ger matlûb rızâ ise; geç riyadan
«	11.10.1965	Ferdî, şahsî bir taleb olmadan, âmme için yapılan hayırlı dualar müstecâb olur.
238	20.10.1965	Ne dîlîrsin zâhir kelâmın
239	8.11.1965	Hu meded Allah, Allahımız var ne gamımız var
240	10.11.1965	1 — Hiç bir kimseyi aldatmağa kalkma
242	27.11.1965	Kim ki geldi Hak için bezme
«	30.12.1965	Yürek
243	2. 1.1966	Huzur
244	12. 1.1966	Allah bizimle
«	19. 1.1966	1 — Güneş doğar, akseder. Feyizdir.
245	2. 2.1966	Sûret - Sîret
246	10. 2.1966	Sabır, Tevekkül, Temkin
247	16. 2.1966	Taleb, Dilek, Tazarru'
248	18. 3.1966	Ölümden geldik ölmezliğe
249	28. 3.1966	Olursa bir erin kalbi sâf
250	31. 3.1966	Hakka tam ol teslim
251	15. 4.1966	Sabır, sükûn, sükûnet, imsâk-ı kelâm
252	18. 4.1966	Hu meded Allah

Sh.No.	Geliş Tarihi	BAŞLANGICI
253	29. 4.1966	Âşinâ-i Hak
254	2. 5:1966	1 — Azâb, hicâb, nedamet duyanlar, defter-i sâlihîne mukayyed olanlardır.
255	11. 5.1966	«Allah bes»in tefsiri
256	16. 5.1966	İltica, münâcât, tazarru', niyaz
257	18. 5.1966	Herkes bir vâridat bekler
258	30. 5.1966	Allah'la pazarlık olmaz
259	1. 6.1966	Men arefe nefsehu, fakad arefe Rabbehu
260	8. 6.1966	Her biri bir türlü bildi Hüdâyı
261	22. 6.1966	Rab kerîmdir
262	25. 6.1966	1 — Dostunu bilen ve tanıyanın aklına düşmanı gelmez
263	15. 7.1966	Sır-ı İlâhiye âgâh olmak kolay bir iş değildir.
264	23. 7.1966	Bilmez iken kendimi, bildim hiçliğimi
265	30. 7.1966	Gönülde bulduk gönülleri
266	6. 3.1966	Biz yokuz amma lâ-mekânın mekânında mi-safiriz.
267	22. 3.1966	Ömrümüzü heder eyledik gezdik âvâre
«	27. 8.1966	Kimi îmânda, kimi küfrde
268	6. 9.1966	Ger girmiş ise sadra Hak
269	27. 9.1966	Sıdk ile gel, ihlâs ile gel, açıktır kapımız
270	4.10.1966	Kizb, riya ile elde edilen şöret bir âfettir
271	8.10.1966	Allah, kullarına dilediği gibi kendini bildirir
272	15.10.1966	Eyleme zinhar şikâyet ahvâlinden
273	20.10.1966	Geç kendinden de, kendine gel
274	12.11.1966	Abdin esas vazifesi ubudiyeti
275	21.11.1966	Yâ Hak
276	27.11.1966	Münâcât
«	1. 1.1967	1 — Geçen vâkıa ve hâdiselere ibretle nazar eyle
277	9. 4.1967	6 — Çile noksanları tamamlar, hamları doldurur.
«	15. 4.1967	7 — Sâlik kayıtdan kurtulup başka bir kayda girmemelidir.

Sh.No.	Geliş Tarihi	BAŞLANGICI
278	21. 4.1967	Giremez bu beyte nâ-ehiller
«	1. 5.1967	Bilmek
279	16. 5.1966	Zıkr-i Ali ile oldu meclisimiz âlf
«	3. 6.1967	Yokdur bizim iddiamız, vardır ricâmız
280	30. 6.1967	Sünûhât
281	8. 1.1968	1 — Her gûşe gelene, sem'i itibâr olunmaz
282	9. 3.1968	Ârif
283	28. 3.1968	Tevhîd-i hakîkî târifle bulunmaz.
284	9. 4.1968	Mâh-ı Muharrem
285	9. 5.1968	Ali kapusunda eşik-nişin olanların
286	31. 5.1968	Men arefe nefsehu
«	19. 6.1968	1 — Ol Mu'tîye kimse olamaz mâni'
288	22. 7.1968	Geçüb kendümüzden vardık Hakka
«	6. 8.1968	Allahdan gayri her şey noksandır ve kusurludur.
289	15. 8.1968	1 — Emelleri metrûk, nâsda hüviyet-i hakîkî-yesî mechûl,
290	26. 3.1970	10 Muharrem — Vak'a-yı Kerbelâ
292		Kitabın fihristi

